

တက္ကသိုလ်

နေပင်၊ နေဘင်

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှု

ကျွန်ုပ်တို့၏

ယဉ်ကျေးမှု

စာပေ ၄

BURMESE
CLASSIC
1997

အခန်း(၃၄)

စုယ်ကျံလာသော မိန်းကလေး

ပုံးလွမ်းနေသော တောင်တန်းများ...
 ထိုတောင်တန်းများကို ဟိမဝန္တာတောင်ဟု ခေါ်တွင်သည်။
 အိန္ဒိယပြည် ပါဠိစာပေ အဓိပ္ပာယ်အရဆိုလျှင် နှင်းတောဟု
 အဓိပ္ပာယ်ပေါက်၏။
 တရုတ်ပြည် ကျမ်းစာမှတ်တမ်းများအရ နှင်းတောင်ကြီးဟု
 ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။
 ဟိမဝန္တာတောင်တန်းမှာ အရှေ့မှ အနောက်သို့ မိုင်ပေါင်း
 နှစ်ထောင်ကျော်ခန့် ရှည်လျား၏။
 တည်နေရာသည် တရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်နယ်ခြားတွင်
 တည်ရှိပေသည်။
 အမြင့်ဆုံးပေပေါင်း တစ်သောင်းကျော်ခန့် ရှိသောကြောင့်
 ကျမ်းစာအိုင်ရာ ပါရဂူများက 'ကမ္ဘာအိမ်ခေါင်' ဟု ဆိုစမှတ်ပြု
 ကြသည်။

၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဈေးပဝေသင်္ကေတတည်းက တရုတ်ပြည်နယ် အနောက်မြောက်ဘက် မြို့နယ်မှ 'ပုဆိုး' အမျိုးသားတို့နှင့် အိန္ဒိယနိပေါနိုင်ငံသားတို့သည် ဟိမဝန္တာတောင်ကို နတ်သိကြားများ နေထိုင်ရာ ခပ်မာန်ဒေသဟု ထင်မှတ်ယုံကြည်ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ မိုင်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဣဦးကပ်ခြင်း မပြုဝံ့ကြချေ။

သို့သော် တောင်မြေရင်းတွင် တီဘက် ဘုန်းကြီးများ တရားအားထုတ်ရာ ကျောင်းဆောင်များအချို့သာ ရှိသည်။

ထိုဆရာတော်တို့သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ကြ၏။

အချို့သော ဆရာတော်တို့သည် အိန္ဒိယမှ 'ဂျီတို' ထွက်သက်ဝင်သက် ရွှံ့ကိန်နည်းကို လေ့လာဆည်းပူးကြ၏။

ယခု ဈေးသားမည် ပုံပြင်ဝတ္ထုမှာ...

နှင်းတောတောင်မှ ဧသော ဓာတ်လမ်းတစ်ပုစပ်တည်း။

မန်ချူးဘုရင် 'ဆင်လုံ' မင်းဆက် ဆယ်တစ်နှစ်မြောက် လက်ထပ်ကပင် ဖြစ်၏။

ဆောင်းဥတုရာသီ ဖြစ်၍ နှင်းတောင်တစ်ဝိုက်မှာ နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ကျကျက်ရှိသည်။

အစွန်စွမ်းအေးလှ၍ အစိုးခိုက်အောင် အေးတစ်မိုစီမို ရှိနေပေသည်။

နှင်းတောင်၏ တောင်ဘက်ရှိ တောင်မြေရင်းတွင် နိပေါနိုင်ငံ

ကျားထုတ်ကျားအဲ ဖျံ့ပျံ့ (စာစဉ်-၄) ● ၇

နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော တောင်စောင်းတွင် သာမန် ရိုးရိုးဆောက်လုပ်ထားသော လားဖား ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း တည်ရှိသည်။ ထိုတောင်တန်းတွင် ဆရာတော် ငါးပါး သီတင်းသုံး နေထိုင်လျက် ရှိကြ၏။

ဆရာတော် ငါးပါးထဲတွင် တစ်ပါးမှာ တရုတ်လူမျိုး 'အုဝါ' ပြန်ပြီး ကွန်ဆရာတော်များမှာ နိပေါအနွယ်များပင် ဖြစ်ကြ၏။

"ဆရာတော် အုဝါမှာ ချိန်အမျိုးနွယ်ပင်ဖြစ်၏။

မူလက လာဆာမြို့တွင် နေရာမှ စီးပွားလျက်ကာ နောက်ဆုံးတွင် 'ဆပုလား' ကျောင်းဆောင်သို့ လာရောက်ပြီး ရဟန်းဝတ်ကာ တရားအားထုတ်ရင်း သီတင်းသုံး နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ရက်လတွေ အလီလီ ပြောင်းလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်တင်းတင်းပြည့် ဖြစ်ပါသည်။

ညတစ်ည...

နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲကျနေသည်။

အအေးဓာတ်လွန်ကဲသောကြောင့် ဆရာတော် အုဝါသည် ကျောင်းဆောင်ထဲတွင် နိပေါဘုန်းကြီးများနှင့် မီးဖိုတွင် အနွေးဓာတ်ယူနေကြ၏။

ထိုအခါ ကျောင်းဆောင်၏ အပြင်ဘက်တွင် ကြောင့်မွယ်လီလီ အော်မြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

၈ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထိုအောင်သံမှာ လူ၏အော်သံနှင့်မတူ၊ တိရစ္ဆာန်များ၏ အော်သံနှင့်လည်း မတူပေ။

ဆရာတော် အုဝါက အထိတ်တလန့်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ နီပေါဆရာတော်များက အခြေမပေးဘဲ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ ဆရာတော်အုဝါမှာ ဆက်၍မပေးဝံ့တော့ချေ။

သို့သော် ထူးခြားသော အော်သံမှာ တစ်ခွက်သာအော်ပြီးသည်နှင့် ရပ်သွားလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ နီပေါဘုန်းကြီးများ ပြန်လည်၍ တည်ငြိမ်လာသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ရာတီရို့ ... ရာတီ”

အလန့်တကြား အော်လိုက်ပြန်သည်။

“အိုး ... အလန့်တကြား၊ ရာတီဆိုတာ ဘာလဲ”

ဆရာတော် အုဝါ၏ အမေးကို ကြားရသောအခါ နီပေါဘုန်းကြီးများက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်ဖြေကြပြန်သည်။

“ရာတီဆိုတာ ကျုပ်တို့ ဒေသခံကောင်းပါ၊ မုန်းတီးဖို့ ကောင်းတဲ့ နှင်းတောင်ကလူလို့ ဆိုလိုပါတယ်”

“နှင်းတောင်ကလူ ...”

ထိုကောင်းကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပိုင်းခန့်က တောသူတောင်သားရဟန်းစွင်လူ ပြောဆိုကြခြင်းကို ဆရာတော် အုဝါ ကြားခဲ့ရလေ၏။

ကျားထုတ်ကျားမဲ ဖုတ်ပိုင်နွဲ့ (စာစဉ်-၇) ● ၉

၎င်းတို့ ပြောကြားချက်အရ နှင်းတောင်လူမှာ မကြာခဏပေါ်လာလေ့ရှိ၏။

ထိုနှင်းတောင်လူ၏ ဦးခေါင်းပိုင်းသည် ခမောက်ခန့် ကြီးပြီး အရပ်မှာ ဆယ်ပေခန့်မြင့်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အမွှေးရှည်ဖြင့် မှူးလွှမ်း၊ လျက်ရှိပြီး သားရဲတိရစ္ဆာန်များကို ဖမ်းစားခြင်းဖြင့် အသက်ပွေးဝမ်း မကြောင်း ပြုကြသည်။

မုန်မုန်ခါ လူသားများပင် စားသည်ဟု ဆိုကြ၏။

သို့သော် ၎င်းနှင်းတောင်လူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးကြချေ။

၎င်းတို့၏ မြေရာများကို နှင်းတောင်ပေါ်တွင် တွေ့ရှိရပြီး မြေထောက်မှ မြေဈောင်းများ လေးဈောင်းသာ ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။

လူသားများ၏ မြေရာနှင့် ဆင်တူရိုးများ ရှိသော်လည်း သာမန်လူ၏ မြေရာထက် သုံးလေးဆခန့် ကြီးမားသည်။

ထို့ကြောင့် နှင်းတောင်လူဟူသော စကားကို ကြားရသောအခါ အားလုံးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း၊ ဖြစ်ခဲ့ကြရခြင်းပင်။

ဆရာတော် အုဝါမှာ ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်မှသာ နှင်းတောင်လူ၏ အော်သံကို ကြားရခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်က အံ့သြခြင်းဖြင့် ခိုးနွဲ့ထိတ်လန့်မိ၏။

ထိုနေ့ည၌ ဆရာတော် ငါးပါးလုံးမှာ အိပ်၍မပျော်ကြတော့ဘဲ ဒုတိယနေ့ ...”

အရက်ဦးအချိန်တွင် လေထုက ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။
နှင်းကျခြင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ရုပ်ခဲသွားလေပြီ။
ထိုအခါကမူ ဆရာတော် အုဝါမှာ ကျောင်းတံခါးကို ဖွင့်
ကြည့်လိုက်၏။

နှင်းဖြူမွှေးမွှေး တောင်ပြင်တွင် မြေရာဆယ်စုံခန့်ကို တွေ့ရ
ပေသည်။

ထိုကြီးမားသော မြေရာတို့သည် တစ်စုံနှင့်တစ်စုံ တစ်တောင်
ခန့် ကွာဝေး၏။

ဆရာတော် အုဝါမှာ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်မိ၏။
“အလို... တကယ့် နှင်းလူပါလား။”

သည့်နောက် ဆရာတော် ငါးပါးသည် ထိုမြေရာနေရာသို့
သွားရောက် လေ့လာကြည့်ကြ၏။

မြေရာအစုံ သုံးဆယ်ခန့် တွေ့ရ၏။
ထိုမြေရာများမှာ မိုင်ဝက်ခန့်ထိ တောင်မြေသို့ ဆင်းသက်သွား
ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

၎င်းအပြင် နှင်းတောင်၏ တစ်နေရာတွင် သွေးအိုင် သွေးခဲ
များကို တွေ့ရပေသည်။

တစ်ညတာ၏ အအေးဒဏ်ကြောင့် သွေးများမှာ ကြက်သွေး
ရောင် အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။

နီပေါဘုန်းကြီးများမှာ မျက်နှာထား မျက်မျှင်း ပြောင်းလဲသွား
၏။

သွေးအိုင်မှာ လူ၏သွေးလောလို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်၏ သွေးလေ
လောဟု ဝေခွဲ၍မရပေ။

သို့ဖြစ်၍ နီပေါဆရာတော်များက ...

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆရာတော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခုမျက်မျှင်း ပြောင်းမှ
ဖြစ်မယ်၊ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်မနေခဲ့တော့ဘူး၊
ကျောင်းကို နှင်းလူတွေ လာနေကြပြီ။”

“ခါကတော့ ကိုယ်တော်တို့ သဘောပဲလေ၊ ဆက်မနေချင်
လို့ ပြောင်းချင် ပြောင်းကြပေါ့လေ။”

သည့်နောက် နီပေါဘုန်းကြီးများသည် ကျောင်းသို့ ပြန်လာ
နဲ့ပြီး သက်န်းပန်ကွရာများကို သိမ်းဆည်းယူဆောင်ကြပြီး ကျောင်းမှ
ကျွန်နာသွားကြလေတော့သတည်း။

ဆရာတော် အုဝါမှာ ကြောက်လန့်ခြင်း ဖြစ်မိသော်လည်း
ပြောင်းရွှေ့လိုစိတ် မရှိပေ။ သူ့တွင် အကြောင်းရှိသည်။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ပြောင်းစရာ
နေရာလည်း မပိုင်ကြောင်းက တစ်ကြောင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤကျောင်း၌ပင် ဆက်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ထိုည နေဝင်ရီသရောအချိန် ...

ဆရာတော်သည် ကျောင်းတံခါးကို သေချာစွာ ပိတ်ထား
သည်။

သည့်နောက် အိပ်ခန်းသို့ပြန်ပြီး ဘုရားအာရုံပြုသည်။

၁၂ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သို့သော် ဆရာတော်မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် စိတ်များ လှုပ်ရှားနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်ဦးယံအချိန် ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ။

သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်မှာ ဝိုက်မြည်းလှ၏။

ထိုအခိုက် ကျောင်းဆောင်၏ အနောက်ဘက်မှ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသံကို ကြားရ၏။ တစ်ဆက်တည်း ညည်းသံကိုပါ ကြားရပြန်သည်။

အော်သံထဲတွင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသည့် အသံမျိုးပင်တည်း။ ထိုအခါ ထပ်ဆင့်၍ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အသံပေလွင်လွင် ကလေး ပေါ်လာပြန်သည်။

ကြားလည်း ကြားရပြန်သည်။

စားချင်းထိခတ်သံကို ကြားရပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာတော် အဝါမှာ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခုတင်ထက်မှ ဆင်းသက်ပြီး မှန်အိမ်မီးယူကာ တံခါးကြားအပေါက်မှ အပြင်သို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် ...

ဘိုင်းခနဲ မြည်းသံတစ်ချက်ပေါ်လာပြီး ပိတ်ထားသော ကျောင်းတံခါးမှာ ပွင့်ထွက်လာသည်။

ထိုအခါ တံခါးကို ခုခံထားသော မကျောက်ခဲ၊ ကုလားထိုင်များမှာ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ကျားထုတ်ကျားခဲ ဖျဉ်းပိုင်နွဲ့ (စာစဉ်-၄) ● ၁၃

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် မြဲဖြူသဏ္ဍာန်အရိပ်တစ်ခု တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော် အဝါမှာ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် အော်လိုက်မိ၏။

ဆရာတော် ထင်မိသည်က ...

အရပ်မြင့်မြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော နှင်းတောငါက လူဟု ယူဆမိ၏။

သို့သော် မြင်ကွင်းက ဤသို့မဟုတ်ချေ။

ခုန်ပုံ၍ ဝင်လာသူမှာ အင်္ကျီအဖြူ၊ သားရေခံအနွေးထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

သူမ၏ မြေတွင် ရေခဲဘွတ်ဘတ်နပ်အစုံကို စီးထား၏။

ဦးခေါင်းတွင် နားရွက်အထိ ပုံးအုပ်ထားသော ဦးထုပ်ခေါင်းစွပ်ထား၏။

သူမသည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော ဆောင်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ဆရာတော်က ကြောက်လန့်ခြင်းဖြင့် အော်ရန်ပင် မှုနေသည်။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးမှာ ဆရာတော်ဘက်သို့ မကြည့်ဘဲ ခါးကို လှည့်ကာ တံခါးအပြင်ဘက်သို့ ဇူးစိုက်၍ ကြည့်ပြီး အသင့်အနေအထား ရှိနေပြန်သည်။

ထိုအခိုက် တံခါးအပြင်ဘက်မှ ...

“ဟေ့ ... မင်း ဘယ်ထွက်ပြေးဦးမှာလဲ”

ကောားမဆုံးမီ အမျိုးသမီးသည် မျက်လုံးတစ်ချက်ပင့်လိုက်၏။

သည့်နောက် ညာလက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။ တာပီပီ မြည်သံနှင့်အတူ သူမထံမှ လက်နက်ပုန်းကို စုတ်ဖြည်းပစ်လွှတ်လိုက်၏။

မကြာမီ အပြင်ဘက်မှ အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။
“အမလေး...”

အော်သံနှင့်အတူ တံခါးဝသို့ ဝှီးခနဲ မြည်သံကြားရပြီး မြို့ခေါင်းနှလုံးတပ်ထားသော လက်နက်တစ်မျိုးကို မြှင်လိုက်ရ၏။

ထိုလက်နက်ဆန်းမှာ အမျိုးသမီးဆီသို့ ဦးတည်သွားလေ၏။ အမျိုးသမီးမှာ လှုပ်ရှားမှု မြန်ဆန်သွက်လက်လှ၏။

သူမသည် ကိုယ်ကို ဝမ်းပွန်းယွန်း အနေအထားဖြင့် နှောင်လိုက်ပြီး ဆောင်မားဖြင့် စလွယ်သိုင်း ပိုင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် မားဖွဲ့လက်နက်ပုန်း နှစ်လက်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

သူမထံမှ မားထယ်နှစ်လက်မှာ တဘိုးဝှီး မြည်ကာ ရန်သူများထံသို့ ဦးတည်သွားသည်။

ရန်သူမှာ နောက်မြန်ဆုတ်ရင်း...
“ဟေ့... မင်းကို ဒီနေ့ည ခုမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်မယ်။ ငါတို့ မနက်ဖြန်ကျမှ လာခဲ့ဦးမယ်”

ထိုအခါ အမျိုးသမီးက ဝပ်ပြုံးပြီးဖြင့်...

“သတ္တိရှိရင် လာခဲ့ပေါ့ရှင်။ ဒါပေမယ့် ဒီကျောင်းဝန်းအနီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှင်တို့ မကပ်ရဘူးရှင်။ ကျွန်မအကြောင်း ကောင်းကောင်း ပြုရတာပေါ့”

သို့သော် အပြင်ဘက်က ဘာမှ ပြန်လည်၍ မပြောတော့။ ဆိတ်ငြိမ်လွှက်...။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးမှာ ရန်သူများ ဆုတ်ခွာသွားသည်ကို ဖော်ပြနိုင်သည်။

ဆရာတော် အုဝါသည် ဝှီးတဝါး မီးရောင်အောက်တွင် သူမကို အကဲတော်ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏ ဆံခဲများမှာ အတန်ငယ် ဖြူဖွေးနေသော်လည်း မျက်နှာကားမှာ နုနယ်နေသေးသည်။

ထိုအခါ သူမသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုဖွင်းလိုက်၏။
“ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်မဟာ ခရီးသွားစဉ်သည် ကာန်ယောက်ပါ။ အခုလို ဖြစ်ရတာ...”

သူမသည် မပြောရင်း ကောားမဆုံးမီ ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သည်။ သွေးများ ဝေါခနဲ အန်ချလိုက်၏။

အမျိုးသမီး မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြင့် ဘယ်ဘယိုင်လဲကျသွား၏။

ဆရာတော်က သူမ အနီးသို့သွားပြီး ဖေးမကူညီမည်ဖြင့် သူမက ဆောင်မားကို ကြမ်းဖြင့်တွင် ထောက်၍ အာမြှောက် အထဲလာခဲ့၏။

၁၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထို့နောက် သူမသည် ပုဆစ်ချီးတုပ်ထိုင်ချပြီး ထွက်သက် ဝင်သက်ကို မှန်မှန်ဖြစ်အောင် ရွှေခိုက်ကာ ပုံမှန်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့် စား။

အတန်ကြာအောင် သူမသည် လေ့ကျင့်ပြီး သူမ၏ အိတ်ထဲ တွင်ရှိ ပုလင်းထဲမှ ဆေးခဲလုံး၊ အမျိုးကိုယူ၍ ပါးစပ်ထဲသို့ သွပ်သွင်း ကာ မျိုးခွဲလိုက်သည်။

သည့်နောက် မကြာမီ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ပန်းနုရောင် ယုန် သန်းလေ၏။

ခေတ္တ အနားယူပြီးနောက် ဆရာတော်အား ကန်တော့ကာ ...

“ဆရာတော်ဘုရား အခုလို တပည့်တော်မ လာရောက် နေသင့်ယုန်မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဘုရား။ အခုလို ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းရိပ်မှာ ခေတ္တ ခိုနားခွင့်ရတာကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်လှ ပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော် အုဝါမှာ သူမကို လေ့လာ အကဲခတ်ကြည့်၏။

“အင်း... ဒီအမျိုးသမီးကို ကြည့်ရတာ အသက်ငယ်ပေမယ့် နုနယ်ဖွတ်လတ်ပုံရတယ်။ ရန်သူတွေ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရတာပဲ ဖြစ်မယ်...”

“ဒါပေမယ့် ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ရဲ့ ရန်သူတွေက တယ်သူတွေလဲ”

ဆရာတော်က ဤသို့ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲတွင် မြော မိသည်။

ကျားကုတ်ကျားဆဲ ယုန်ကြွင်း (၈၁စဉ်-၄) ● ၁၇

လိုအခါ အမျိုးသမီးက ...

“ဆရာတော် ဘုရား... တပည့်တော် အမှန်အတိုင်း လျှောက် တင်ပါမယ်။ တပည့်တော်မရဲ့ နာမည်က လီခွမ်းပေပါ။ ခွန်လွန် ဂိုဏ်းသား ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်မကို လိုက်နေတဲ့ ရန်သူတွေ ကတော့ မှန်ဂိုပြည်နယ်ထဲက တပည့်တော်မကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး တပည့်တော်မဟာ မြေးရင်း ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ် ဘုရား။ အသေးစိတ် တော့ တပည့်တော်မ မနက်ဖြန်မှ ရှင်းပြလျှောက်တင်ပါမယ်။ ဆရာ တော်မိမှာ မြင်းနို့ အဆင်သင့်ရှိရင် တစ်ခွက်လောက် ပေးပါလား ဆရာတော်ဘုရား”

သည့်နောက် ဆရာတော် အုဝါက မြင်းနို့တစ်ခွက် ယူလာ ပြီး သူမကိုပေး၏။

လီခွမ်းပေမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် မြင်းနို့ကိုယူ၍ ခေ့သက်လိုက်လေ၏။

သားကောင် တိရစ္ဆာန်များ နှိမ့်အင်းရာဒေသဖြစ်သည်။
 သို့ဖြစ်၍ ဒေသခံ မွန်ဂိုလူမျိုးများသည် နေရာသိ၍ ထိုနေရာသို့ လာရောက်ပြီး ရွှေကျင်၏၊ အမဲလိုက်ကြ၏။
 လိစ္စမ်းမေမှာ ထိုဒေသသို့ ရောက်တော့ မွန်ဂိုလူမျိုးများ၏ မျက်နှာနှင့် မှီခြင်း၊ မကြည်ဖြူခြင်းကို တွေ့ကြုံရ၏။ မွန်ဂိုတို့သည် ဟန်လူမျိုးများကို မကြည်လင်ကြပေ။
 သူ့အဖြစ်ကို လိစ္စမ်းမေက အံ့သြမိ၏။
 သူမသည် တစ်ညတာအိမ်နားရင်း တောလိုက်မှုဆိုး၏ဘဝကို အလှလှနံ့စမ်း၏။

အခန်း(၃၅)

မုဆိုးတို့ကို ကယ်တင်ခြင်း

လိစ္စမ်းမေ ...။
 သူမသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာသည်တစ်ဦး ဖြစ်၏။
 လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်ပါ ပြည့်စုံ၏။
 သူမသည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
 လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က သူမ၏ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော် ကျင်းကွမ်း၏ အမိန့်အရ မွန်ဂိုလီးယားဒေသသို့ ကွင်းဆင်း လေ့လာရန် စေလွှတ်လိုက်၏။
 သူမသည် ကန်းစုခရိုင်ကို ခွဲခွာပြီး အာလထိုင် တောင်မြေရင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပေသည်။ ၎င်းတောင်ကို ရွှေတောင်ဟု ခေါ်တွင်၏။
 အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာတောင်မြေတွင် ရွှေကျင်ရာဒေသ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။
 အာလထိုင် တောင်တန်းမှာ အခြား တောင်တန်းများလောက် မမြင့်သော်လည်း တောတောင်ထူထပ်၏။ လျှို့ဝှက်စိမ့်စမ်းပေါ၏။

မုဆိုးများ၏ ပြောကြားချက်အရ ...
 "အင်း ... အခုနှစ်မှာ ခါတိုင်းနှစ်နဲ့မတူတော့ပါဘူးဗျား၊ ကျွန်တို့ မုဆိုးတွေ အရင်က တောလိုက်ရင် ချုပ်ချယ်မှု မရှိပါဘူး။ ခါပေမယ့် အခုတော့ ဒီလို မဟုတ်တော့ပါဘူး။"
 "အို ... ဖြစ်ရလေခြင်းစွင့်၊ ဘာလဲ သက်ဆိုင်ရာက အဖွဲ့နှုန်းအဖောက်တွေ စည်းကြပ်မလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တောလိုက်ခွင့် မပေးလို့လားစွင့်"
 "မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တို့ကို ဘယ်သူမှ မကန့်ကွက်ကြပါဘူး။ အခု ကျွန်တို့ကို မတရား ချုပ်ချယ်ပြီး ခေါင်းပျံဖြတ်တဲ့ လူဆိုးတွေ ဓားပြတွေ ပေါ်နေလို့ပါ။"
 လိစ္စမ်းမေမှာ မဟုတ်မခံသူဖြစ်၍ သူမက ဆက်၍ မေးလေ့ရှိသည်။

မှဆို နားက အကြောင်းနဲ့ စွင်းပြု၏။

မှဆိုးများသည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အတိုင်း ရေကြည်ရာ ဖြက်နု ရာ ဆိုသကဲ့သို့ မိသားစုတစ်ခုလုံး တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ တော လိုက်ရင်း ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြလေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ မွေးမြူ ထားသော နွား၊ ဆိတ်၊ တိရစ္ဆာန်များပါ ဆောင်ကြဉ်းသွားကြသည်။

ဤနှစ် နွေရာသီတွင် မှဆိုးများသည် အာလတိုင် တောင်ခြေ ရင်းသို့ ပြောင်းလာကြပြီး တာလပတ်တံချင်းထိုး၍ နေထိုင်ကြသည်။ ဒုတိယနေ့ နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ မှဆိုး မိသားစုများ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားကြသည်။ ၎င်း တို့ မွေးမြူထားသော တိရစ္ဆာန်များပါ တစ်ကောင်မျှ မတွေ့ရတော့ ချေ။

ထိုအခြေကို ကြုံတွေ့ရသောအခါ မှဆိုးများအားလုံး ထိတ်လန့်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

အာလတိုင် တောင်တန်းမှာ တောတောင်ထူထပ်သော်လည်း လူဆိုးစားပြဟူ၍ မရှိဘူးပေ။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များမှာလည်း သမင်၊ ဂျိုး၊ ခိုင်း၊ ဆတ်မှလှ၍ လူကိုရန်ပြုသော ကွား၊ ခြင်္သေ့လည်း မရှိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် မှဆိုးများ အံ့ဩထိတ်လန့်ရင်း အမည်းမည်း တိုင်းပင်ညိုကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် တောင်တင်ပြတ်လတ်သော လူငယ် ဆယ်

ပျောက်ကောက်ခန့်ကို ဓလ္လဗျယ်ပြီး တောထဲသို့ ဝင်စေကာ ပျောက်ဆုံးနေသော သူများကို ရှာဖွေစေသည်။

တောတွင်းသို့ နှစ်မိုင်ခန့်ဝင်မီလျှင် အားလုံး ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်မိကြသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

တောအုပ်တစ်နေရာတွင် သစ်ပင်ထက်တွင် လူငယ်၊ လူကြီး မိန့်၊ မယောကုန်း၊ ကလေးများတို့၏ ခေါင်းများကို ချိတ်ဆွဲထားသော မြေကြောင့်တည်း။

သေချာလေ့လာကြည့်သောအခါ ယမန်နေ့က ပျောက်ဆုံးသွားကြသော မှဆိုးမိသားစုမှန်း သိရလေသည်။

ထို့အပြင် သစ်ပင်၏ ပင်စည်တွင် သွေးများဖြင့် ရေးသားထားသော မွန်ဂိုစာများကို တွေ့ရပြန်သည်။

ဇာတတ်သူ ဗတ်ဂ္ဂဇော ဆောက်ပါတတိုင်း သိရှိနားလည်ကြ၏။

မှတာလိုက်မှဆိုးများ သိစေရန် ...

တောထဲဝင်ရောက် အမဲလိုက်သော မှဆိုးများကို ဆက်ကြေးမေးသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ခေါင်းဖြတ်သတ်ကာ သတိပေးလိုက်သည်။

တွေ့ရှိသူများမှာ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်ကုန်ပြီး ပြန်၍လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် သစ်ပင်ပေါ်မှ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

မရွေးမနှောင်းမှာပင် သစ်ပင်ထက်မှ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီး အရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်လှသော လူနှစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာလေ၏။

ထိုနှစ်ဦးမှာ အသက်ရွယ်ယူခြစ်၏။

ဆံပင်ရွပ်ပွေ့ပြီး ရှည်လျားလှ၏။

အသားအရေက ဝါကျင့်ကျင့်နှင့် မျက်လုံးအစုံက မှေး၏။

သူတို့နှစ်ဦး အသွင်က မြောက်စရာ။

သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်မြိတည်ကို လွမ်းမြိထား၏။

အဖြူရောင်မြိထည်တွင် အနက်ရောင်ချည်မျှင်ဖြင့် လှိုင်း ခေါင်း

ပုံ ထိုးချယ်ထားလေသည်။

ထိုအပြင် လည်ပင်းတွင် လှသောအရိုးများ ချိတ်ဆွဲထားပြန်

သေးသည်။

တစ်ယောက်သောသူ၏ လက်ထဲတွင် မြေခေါင်းနှစ်ခေါင်းပုံ သံစိုင်းဖြင့် ပြုလုပ်သည့် သစ်ခေါင်းစွပ်ထားသော တုတ်ကောက် တစ်

ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ကျွန်တစ်ယောက်မှာ ဖိုးရိုး တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ဆောင်ထား

သည်။

ထိုအခါ ထိုသူနှစ်ဦးတို့က မုဆိုးများအား ...

"ဟေ့ ... ခင်ဗျားတို့အားလုံး နားထောင်ကြစမ်း။ ခင်ဗျားတို့

တောလိုက်လို့ရတဲ့ သားကောင်ထဲက တစ်ဝက်ကို ကျွပ်တို့ညီအစ်ကို

ကို ဆက်သရမယ်။ ကျွပ်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဟောဒီ အာလ

ထိုင် တောင်တန်းကို စိုမိုးလိုက်ပြီ။ အကယ်၍ ကျွပ်ပြောတဲ့အတိုင်း

မဆက်ရင် ဟောဒီ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ လူခေါင်းတွေကို နမူနာယူကြ

ပေးတော့ ..."

ညီဖြစ်သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မြေခေါင်းတုတ်ကောက်

ကိုယ်ထားသူ အစ်ကို ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

"မင်းတို့ ငါတို့ အာဏာကို ပီဆန်ခဲတဲ့လူမျိုးရင် ပထမဦးဆုံး

ကိုယ်လည်ပင်း ကိုယ် လက်နဲ့ ခမ်းကြည့်ထားကြ။ ဟောဒီ တုတ်

ကောက်ဟာ မင်းတို့လို လူဆယ်ယောက်ကို အသာလေး သေစွာ

ပို့နိုင်တယ်။ ကိုင်း အခုကပြီ။ မင်းတို့ကို တောထဲဝင်ခွင့် တစ်လ

ပေးမယ်။ ဒီအချိန်ကျရင် မင်းတို့ ဖမ်းထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို နမူနာ

ပေးလာစစ်ဆေးမယ်"

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ဟော့ပညာဖြင့်

မုန်ပျံကောင်လွှားရင်း တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

တောလိုက်မုဆိုးများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်ပြီး ကြက်သေသေမိကြသည်။

အချင်းချင်း ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလေသည်။

မကျေနပ်သံများ ပေါ်လာ၏။

တောလိုက်၍ရသော သားကောင်ကို တစ်ဝက် ချိတ်ကြွေ

သတော ပေးရမည်ကို မကျေနပ်သည့်အပြင် လက်မခံနိုင်ကြစေ

လိုရာတွင် လက်မခံပါက ခေါင်းဖြတ်၍ အသတ်ခံရသော မုဆိုး

၏ နမူနာ ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

တို့ကြောင့် မုဆိုးများ တောလိုက်နေရသော်လည်း တပိုင်ဖိုင် တထွေထွေနှင့် စိတ်ရွတ်လန်းပုံ မရကြပေ။

လီစွမ်းမေမှာ ၎င်းတို့ထံသို့ ရောက်လာကြသောအခါ လဝက် ခန့် ကျိုးနေလေပြီ။

သို့သော် မုဆိုးများမှာ သားကောင်အရုနည်း၍ သောက စိတ် မော ရင်မောလွက် ချီနေကြပြီး အတိတ်က အဖြစ်အပျက်က ပြန် ပြောင်း၍ သူမအား ပြောကြားမိကြသည်။

လီစွမ်းမေမှာ မုဆိုးများ၏ ဖြစ်အင် အစက်အခဲကို ကြားသိ ရသောအခါ မခံချင်သောစိတ်ဒေါသများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ရှင်၊ တစ်လပြည့်ရင် ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒီလူရမ်းကား နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ အပြတ်ရှင်းပေးပါ့မယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ သူတို့ရဲ့ နာမည်ကကောရှင်”

သို့သော် မုဆိုးများကို တစ်ခါမျှသာ ကြုံတွေ့ရသောကြောင့် ကြောက်လန့်လွန်းသည့်အတွက် နာမည်ကျပ်ပင် မပေးမိပေ။

“အေးလေ ... ချီပါစေတော့၊ ရှင်တို့ ဘာမှ မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ခါတိုင်းလိုပဲ တောလိုက်ကြပါ၊ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှာ သူတို့ ဘယ်လိုမိုက်ကြေးခွဲမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဒီမှာရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူတို့ လက်ဖျားနှံတောင် မတို့စေရပါဘူး၊ ကျွန်မ အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်”

တောလိုက် မုဆိုးများသည် လီစွမ်းမေအား ဤသို့ တစ်ယောက်တည်း ဆောင်မေးကို လွယ်ကာ ခန့်ထွက်ပုံသည်ကို လှေလာ

ပလာအခါ သူမသည် အမှန်ပင် ထူးချွန်သော သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

• သို့ပါ၍ လီစွမ်းမေအား ဝမ်းသာလို့ကလဲ့စွာ ကြိုဆိုရင်း တံအတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။

လီစွမ်းမေမှာ အားလပ်သည့်အခါ ၎င်းတို့နှင့်အတူ အမဲလိုက် လျှောက်၏။ ရွှေကျင်၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။

အချိန်သည် များပျောက်ပမာ လှည့်ပတ်၍ တစ်လဟူသော မျက်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

မျက်စိနှိုးနေသော ရက်၊ မုဆိုးလေးငါးရာနေ့တို့သည် တစ်လအတွင်းမှာ ပမ်းဆီးရမိခဲ့သော သားကောင်များကို ကွက်လပ် ပျော်မြိုင်တွင် စုပုံထားကြ၏။

သားကောင်အမျိုးကို အရေစုံလျှာ၍ အမျိုးကို အသေနှင့်အရှင် များအရွေးကာ စုပုံထားရှိသည်။

နေဝင်ရီသရောအချိန် ...

တောအုပ်ထဲမှ စူးစူးခါးခါး အော်ဟစ်သံကို ကြားရတော့သည်။

အတန်ကြာသော် လူထူးဆန်းနှစ်ယောက်တို့သည် တောကောက် ကိုယ်စီကိုိုင်ရင်း မုဆိုးများရွေ့သို့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

သူတို့၏ ကိုယ်ပာန်လှုပ်ရှားမှုတို့သည် မြန်ဆန်သွက်လက် လွန်းလှသောကြောင့် မည်သည့်အချိန်က ရောက်လာမှန်းကိုပင် အကဲ မခတ်နိုင်ပေ။

ထိုအခါ ဓားဝါစွာ လီစွမ်းမေမှာ ဆိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် တောလိုက် မုဆိုးများနှင့် ရောထွေးပြီး တစေတစောင်း အကဲခတ်နေ၏။

၎င်းအချိန်၌ လူထူးလူဆန်း နှစ်ယောက်တို့သည် ကွင်းပြင် ရှိရာသို့ တိုးဆွဲကပ်လာပြီး သားကောင်များကို တစ်ခုကို အကဲခတ် ကြည့်ရင်း အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့ တစ်လလုံးလုံး ဖမ်းတာ ဒီလောက်ပဲ မှသလားကွ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ ကွင်းလိုရတဲ့ ရွှေတွေကော တို့ကို ဆက်သလို တစ်ဝက်မြန်မြန်လှမ်းမိမ်း နို့မဟုတ်ရင်တော့ လောကကြီး ကို ကျောခိုင်းသွားရလိမ့်မယ်”

ထိုလူထူးလူဆန်း နှစ်ယောက်တို့သည် မတော်လောတစ် နေ့ဆော်မှုက သူတို့ကို လွှမ်းမိုးထားတော့သည်။

သို့ပါ၍ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ၎င်းတို့ ခဲယဉ်းစွာ ရှာဖွေနေသော ထားသော ရွှေများကိုပါ ဖိုက်ကြေးနွဲလိုပြန်၏။

ထိုကောက်ကို ကြားရသောအခါ တောလိုက် မုဆိုးများ ပွက် ပွက်ညှပ်သွားအောင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားတော့၏။

ထိုအချိန်၌ပင် တုတ်ကောက်ကိုခံသူ လူထူးဆန်းက ခါးကို ရုတ်တရက် ကိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ဖြေဖြင်ပေါ်မှ ကျောက်ငရုပ်ဆိုတစ်ခုကို ရုတ် တရက် ဖမ်းဆုပ်ပြီး လေထုထဲသို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ပါးစပ်မှလည်း ကြွေးဝါး၍ အော်လိုက် ပေးသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းတို့ ရွှေကို မအပ်ချင်ဘူး တော။ ဒါဆိုရင် နမူနာ ကြည့်ထားကြ”

သူသည် မြောမြောဆိုဆိုဖြင့် ကျောက်ငရုပ်ဆိုကို လူအုပ်ထဲ သို့ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

တောလိုက်မုဆိုး နှစ်ယောက်ကို ထိမှန်၍ ဖြေဖြင်ပေါ်သို့ ပစ်လွှတ်ကာ ညည်ညူမြည်တမ်းလျက် ရှိတော့သည်။

တောလိုက်မုဆိုးများမှာ ရင်တမဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ် ကာ နောက်သို့ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်ခွာသွားတော့၏။

ပျိုအချိန်မှာပင် ကုန်လူထူးဆန်း တစ်ယောက်က တုတ်ကောက် ကြီး ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ကလေး၍ အပေါ်သို့ မြှောက်တင် လိုက်၏။

ထိုသို့ မြှောက်တင်လိုက်သော ကျောက်တုံးကြီးသည် သူ၏ အချိန်ဖြင့် လေထုထဲသို့ လွင့်စဉ်သွားတော့၏။

ထိုသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါ တောလိုက်မုဆိုးများ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ကြပြီး အလှူအတန်း ပြောကြကုန်သည်။

ထိုအခိုက် ဓားဝိဇ္ဇာ လီစွမ်းမေ၏ အသံလွင်လွင်ဖြင့် တစ်ချက်
အော်ရင်း တစ်ရှိန်ထိုး ပြောထွက်လာ၏။

ထိုနောက် အတွင်းအားကို ညစ်ထုတ်ပြီး လေထုထဲသို့ နုန်
တက်၍ ဝဲဘက်ပန်းဖြင့် ဝင်ဆောင်လိုက်၏။

သူမ၏ ပြင်းထန်လှသော အတွင်းအားကြောင့် ကျောက်တုံး
မှာ ကွဲအက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

လူထူးဆန်း နှစ်ယောက်တို့သည် ရင်းတို့ကို ယှဉ်နိုင်သာ
ရန်ဘက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့ရသောအခါ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

တို့အနက် ဓားဝိဇ္ဇာ လီစွမ်းမေသည် ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်
ပမာ ဆင်သက်လာရင်း ဆောင်စားကိုဆွဲ၍ ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ကိုယ့်မှာ အင်အားရှိတာနဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်း
စိုလ်ကွဲချင်သလား၊ ဟောဒီအလားထိုင်တောင်တန်းဟာ အများပြည်သူ

ပိုင်နိုးတာရှင်၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့လုပ်အားနဲ့ ရွာမွေတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့
တိရစ္ဆာန်သားကောင်တွေကို ရှင်တို့ကို ဘာကြောင့် တစ်ဝက်ခွဲပေး

ရမှာလဲ၊ ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ နာမည်ဖြန့်ဖြန့်ပြောစမ်း။”

ထိုလူယုတ်မာ နှစ်ဦးတို့သည် ရုတ်စက်ကြမ်းကြုတ်သော
အကြည့်ဖြင့် လီစွမ်းမေကို အက်ခတ်၍ တဟားဟား ရယ်မောရင်း
ဆိုပြန်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းဟာ လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာ
မနေချင်ဘူးထင်တယ်၊ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဘာကြောင့် ဝင်ရပ်ရတာလဲ၊
တို့နာမည်ကတော့ ကျင်းတောင် ညီနောင်ပါပဲ၊ သူက ဟူးရန်ထိုလို့

မခါတယ်၊ ငါကတော့ ဟူးရန်ကိစ္စနဲ့တု၊ မင်းနဲ့နာမည်ကို ပြန်ဖြန့်
ပြောစမ်း၊ ပြောပြီးတာနဲ့ ငါတို့ ညီနောင်တွေက မင်းကို
မမှားစားလမ်းကို ဂိုလိုက်မယ်”

လီစွမ်းမေက ရယ်ရင်း သူမ၏ နာမည်ကို ပြောပြလိုက်၏။
ထို့နောက် ဆောင်စားကို ရုတ်ခြည်း ခေ့ရမ်းရင်း ရှိနေ
ပုံနဲ့ မြည်သံဖြင့် ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဖော်ကို လျှပ်တစ်ပြက်

တိုက်ခတ်ဆင်နွှဲလေတော့သည်။
ဟူးရန်တိုက် နောက်သို့ဆုတ်ရင်း သူ၏ညီလေးကို အော်၍
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ညီလေး မင်း သူနဲ့ အရင်တိုက်နှင့်ကွာ”
ထိုစကားကြားသည့်နှင့် ဟူးရန်ကိစ္စနဲ့က တုတ်တောက်တိုက်
ရင်း ခေ့သို့တိုးလာ၏။

ထိုအခါ ဓားဝိဇ္ဇာ လီစွမ်းမေက တစ်ဦးချင်း ယှဉ်ပွဲရမည်ကို
လို၍ လက်မနှေးတော့ဘဲ ဒလကြမ်း တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ လျှပ်
တစ်ပြက်အတွင်းမှာ လီစွမ်းမေက ဓားကို ခေ့ရမ်းပြီး သိုင်းကွက်

နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကွက်ကို ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ မုန်တိုင်းအောင်သည်ပမာ
ကိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ ပြင်းထန် ထက်မြက်လှသော သိုင်းကွက်ကြောင့် ဟူး
ရန်ကိစ္စမှာ ခရီးမခံဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားတော့၏။

သူသည် နောက်ဆုတ်ရင်းက တုတ်တောက်ကို ကမ္ဘာက
ခေ့ရမ်း၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်လိုက်ရ၏။

၃၀ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

လက်နက်ချင်း တွေ့ထိသံကြောင့် တစ္ဆင့်တစ် ဖြည့်သွားတော့ သည်။

ဟူးရန်ကျီနိုးသည် အရူးအဖူး ခုခံရာ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကွက် အရောက်တွင် နောက်ဆုံးသိုင်းကွက်ကို မရောင်နိုင်တော့ပေ။

သူ သတိလစ်သွားသည်နှင့် လီစွမ်းမေမှာ အခွင့်ကောင်းကို အရယူ၍ ဓားဖြင့် သူ၏ဦးခေါင်းဆီသို့ တွေ့ရမ်းလိုက်၏။

“ဦး...”

ဟူးရန်ကျီနိုးသည် ဒီတစ်ခုဖြစ်ရင်း ကပျောက်ယာ ရောင်လိုက် သောအခါ သူ၏ ရွပ်ရွေ့တွန့်လိမ်သော ဆံပင်တို့သည် အဆုပ်လိုက် ပါသွားတော့သည်။

ဟူးရန်ကျီနိုးသည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ နုန့်ဆုတ်သွား တော့သည်။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေက သူ၏ ဆောင်စားကို ဖြန့်ထည့်လိုက် ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မဖြစ်လောက် ပညာနဲ့ တောမှ မင်းမှချင်လို့လား။ ရွင် ဆရာအသစ်ရှာပြီး ပညာထပ်ဆည်းပူးပါလို့ ရွင်”

သူမ၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် လီစွမ်းမေသည် လေတွေ့ တစ်ချက်ကို ရုတ်ဖြည်းကြားလိုက်ရ၏။

ဝဲဘက်မှ တောက်ပြောင်သော တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းသည်

ကျားထုတ်ကျားမဲ ယှဉ်ပြိုင်နဲ့ (စာစဉ် ၄) ● ၃၁

သူမ၏ ချိုင်းကြားသို့ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ရောက်ရှိလာတော့ သည်။

ဟူးရန်ထိုမှာ သူ၏ညီ အရေးနိမ့်ခဲ့သည်ကို မြင်ရသောကြောင့် လီစွမ်းမေ၏ အလစ်တွင် ရောင်ဟာခင် ဝင်တိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကိုအခါ လီစွမ်းမေက လက်ပြန်တစ်ချက်ပေး၍ ခုခံလိုက်၏။

ပြီးနောက် ရန်သူ၏တိုက်ကွက်ကို ရှောင်ရှားခုခံရင်း ဆောင် စားကို စလကြမ်း တွေ့ရမ်းကာ ဟူးရန်ထို၏ အောက်ပိုင်း ပေါင်ဆီ သို့ ဦးတည်၍ တိုက်ခိုက်သည်။

ဟူးရန်ထိုသည် တုတ်ကောက်ကို ဘယ်ညာ တုတ်ကောက် ပုလွန်ပတ်ပြီး အပြင်းအထန် ခုခံလေသည်။

သိုင်းကွက် သုံးဆယ့်ခန့် တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ ဟူးရန်ထို၏ ပျောက်အဆင့်သည် သူညီထက်သာလွန်မှန်း လီစွမ်းမေ အကဲခတ်မိ တော့သည်။

ရင်းအပြင် ကြိမ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တုတ်ကောက်မှာ အေးယေတွင် စိမ်ထားဖြင့် တုတ်မိုင်စေရန် စတီးကြိုးဖြင့် ဖွမ်းမံပြု လုပ်ထားရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူမ၏စားမှာ မည်မျှပင် ထက်မြက်စေကာမူ ၎င်း ကြိမ်တုတ်ကောက်ကို ပိုင်းဖြတ်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည်ကား ထိုကြိမ်တုတ်ကောက် ထိပ်မှာမှ ဖြေခေါင်းနှစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

ထိုဖြေခေါင်းနှစ်ခုကို စပလိန်ဖြင့် ယှက်နှယ်ထားရုံ နှုးချည်

ဆန့်ကျင် ဖြစ်လုပ်နိုင်ပြီး ရန်သူလစ်သည်နဲ့ အခွင့်အကောင်းယူပေး
သွေးကြောကို လှမ်းပိတ်နိုင်၏။

ပညာချင်း မတိုမိုမထိမ်း မြစ်သည်ဖို့ လိစွမ်းမေ မပေါ့ဆစ်
ထို့ကြောင့် သူမ၏ လက်ခွဲဖြစ်သော ဇွန်လွန်ကြယ်တံခွန်
သိုင်းကွက်ဖြင့် အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါ လိစွမ်းမေ၏ ဆောင်စားသည် ငွေလှိုင်းရောင်ဖြည့်
တန်းပမာ အထက်အောက် ပလွှဲပျံ့ရင်း သိုင်ကွက်တစ်ရာကျော်မေ
ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပြီးလေပြီ။

ထိုသို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း အစွမ်းအင်
မပေါ်သေးပေ။

ထိုအခါ ညီဖြစ်သူ ဟူးရန်ကျိန်းက သိုင်းစည်းမည်းကို က
မဖြုန်းတော့ဘဲ ရှေ့သို့ တိုးလာရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဒီအမျိုးသမီးကို အစ်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့မလိုပါဘူး
ကွန်တော့တာဝန် ထားပါ။”

ထိုသို့ ပြောကြားနေရသော်လည်း အမှန်တကယ် လိစွမ်းမေ
ကို နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ညှပ်တိုက်လို၏။

ထိုအခိုက် ဓားဝါစွာ လိစွမ်းမေက ရုတ်တရက် တစ်ချက်အ
လိုက်၏။ သူက လှုပ်တစ်ပြက် တိုက်ခစ်ဆင်ဖြင့်ဖြစ်သည်။

ဟူးရန်ထိုမှာ ညာဘက်လက်ဖြင့် တုတ်ကောက်ကို တွဲလော
ကြီး ဆွဲထားရသည်။

ဝဲဘက်လက်မှာ သူ၏ နှိုင်းကြားကိုဖိထားလေ၏။

ထိုစဉ် သွေးလက်ဆောင်ကြားမှ တစ်မိမိမှ ယိုစီးကျဆင်းလာ
ပေးတော့သည်။

ဟူးရန်ထိုက မှက်နှာညှိမိရင်း သူ၏ညီကို လှမ်းအော်လိုက်
၏။

“ညီလေး လစ်ကြစို့၊ တို့ မဟန်တော့ဘူးကွ။”

ဟူးရန်ကျိန်းသည် သူ၏အစ်ကို ဒဏ်ရာရသည်ကို မြင်လိုက်
သလိုနှင့် ခေါ်သထွက်ကာ တုတ်ကောက်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး သူမေ
ကိုယ်မေ သတ်ဖြတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏အစ်ကို ဟူးရန်ထိုက အချိန်မီ ဟန်တားလိုက်
၏။

“ဒီမယ် ညီလေး၊ ကလေးစားချေတယ်ဆိုတာ သုံးနှစ်ကြာလည်း
အချိန်မနှောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒီမယ် လိစွမ်းမေ မင်းကို တစ်နှစ်ကြာ
မျှ အပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ။”

“ဟွန်... ဒီမှာ လူရမ်းကားတွေ၊ မင်းတို့ သေချာမှတ်ထား၊
နှစ်နှစ်မဟုတ်ဘူး၊ ငါနှစ် ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အတိုင်း မင်းတို့ မကျေ
နပ်မျှ ငါ့ဆီလာပြီး ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ ထုံးစံကတော့ ပထမ
တစ်ခါ ညှာညှာတာတာပါပဲ၊ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်တော့ နှင်တို့ကို
မပျောက်တော့ဘူး။”

သူမ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ တောလိုက်မှမိုင်း
သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကောင်းမျိုးသြဘာပေးကြကုန်သည်။

ထိုလူ့-ပုဂ္ဂိုလ်မှာ နှစ်ယောက်တို့မှာ လိစွမ်းမေကို အခဲမကြေ
သော အကြည့်ဖြင့် တစ်မျက်ကြည့်ပြီး လှည့်ပြေးထွက်သွားကြသည်။

ဘေးဝိစွာ လိစွမ်းမေမှာ ရန်သူကို အနိုင်ရလိုက်ပြီဖြစ်၍ ထို
နေရာမှ ခွဲခွာရန် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

တောလိုက် မုဆိုးများအား နှိပ်နှိပ်လှည့် လှုပ်ကိုင်စားသောက်
ရန် ပြောကြားပြီး ခရီးဆက်နှင်ခဲ့လေ၏။

အခန်း(၃၆)

ရန်ငြီး

မနဦးချိန်ခါ ...။

သူမသည် ခုလွန်မြို့မှ ဝယ်ခဲ့သော တောင့်တင်းသန်မာသည့်
မြို့ပုလဲတစ်ကောင်ကို စီး၍ အူးလီရာစူးထိုင် မြို့သို့ ဦးတည်ကာ
စီးရုံဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့တွင် လိစွမ်းမေမှာ ပြင်းတစ်စီး လှတစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်၏။

တောင်တန်း အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်လာသောအခါ တော
ပေါက်ကြား တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင် မှောင်စပျိုးနေလေ
ပြီ။

ပထဝီအနေအထားက ကြောက်စရာကောင်းသဖြင့် လိစွမ်း
မေမှာ အထူးသတိပီရိယထားပြီး မြင်းကို မြှေးညှင်းစွာ နှင်လာ၏။

ထိုအခိုက် မြားတစ်စင်း အဟုန်ပြင်းစွာ ရောက်လာတော့
သည်။

၃၆ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

လီဇွမ်းမေသည် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူ ပီပီ မြင်းပေါ်၌ပင် ခါးကို ဝပ်ယူန်းယူန်းလှည့်၍ ထိုပြားကို ရှောင်တိမ်းလိုက်လေ၏။ သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အက်ခတ် လေ့လာရင်း ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအနိက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်၏ ခေတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... လီဇွမ်းမေ၊ တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အဖို့နဲ့ အချက်ကို မေ့သွားပြီလား၊ သတ္တိရှိရင် တောင်ပေါ်ကို တက်နဲ့ပေါ့” လီဇွမ်းမေက အသံရှင်သည် ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ယောက်မှန်း ချက်ချင်း အက်ခတ်မိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါသနော၍ ချက်ချင်းပြောလိုက်၏။

“ဪ ... ရှင်တို့ကိုး”

သူမသည် ပြောဆိုရင်းက မြင်းခက်ကြီးကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်နှင့် မြင်းညှိမှာ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးတက်သွားလေတော့သည်။

ကျောက်ဂူကိုဖြင့်တွေ့ရသောအခါ လီဇွမ်းမေ အလွန်အံ့ဩ၏။ ထိုအခါ ပျောက်ကွယ်နေမင်းသည် အနောက်တောင်တစ်ဖက်တွင် မေးတင်စပြုနေလေပြီ။

ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်တွင် လေးထောင့်ပုံစံရှိသော အုတ်သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် အသွင်တောင်နေတော်၏။

ကျားကျတ်ကျားခဲ ယုတ်ညိုနီ (စာစဉ်-၄) ● ၃၇

ပုခါးရှေ့တွင် ကြီးမားသော ကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ် ရှိလေသည်။

ထိုမျက်နှာ အုတ်ဂူရှေ့တွင် လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရှိရသည်။

လီဇွမ်းမေသည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ထိုအနိက် လှိုက်ဂူအတွင်းမှ ဝပ်အေးအေး မပြောလိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... တို့ကတော့ ဓားဝိဒ္ဓာဖြစ်တဲ့ မင်းကို ဖမ်းမော်ပါတယ်၊ သတ္တိရှိရင် အထဲကို ဝင်နဲ့လေး၊ ကြောက်တတ်ရင်တော့ မဝင်နဲ့ပေါ့ကွာ”

လီဇွမ်းမေသည် အသံဝပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြန်အော်လိုက်၏။

“ရှင်တို့ ဂုတ်မှာ ပုန်းအောင်းတယ်ဆိုပြီး မဝင်ရဲဘူးထင်လို့ပေါ့”

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုယ်ကို တစ်ချက်တိမ်းလိုက်ပြီး ပုခါးသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားသည်။

ဂုတ်မှာ ရှေးမှန်ကို မင်းမျိုးမင်းနွယ်တို့ခေန်းချခဲ့ဟန်တူသည်။

ပုခါး အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်တွင် ကျောက်ပြားဖြင့် မွမ်းမံမင်းကျင်းထားသော လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့ရ၏။ ထိုလမ်းအဆုံးတွင် လိပ်နားတံခါးတစ်ပေါက်ရှိ၏။

ထိုတံခါးပေါက်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ခန်းမကျပ်ပုံဖြင့်

၃၈ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

တစ်ဆောင်ရှိသည်။ အခန်းကျယ်၏ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကြာပန်းခွက်ဖြင့် ဆီမီးဆယ့်နှစ်ခုစီ ထွန်းညှိထား၏။

ထိုပူပန်ရမ်းနေသည့် စိုင်းတဝါးမီးရောင်ကြောင့် ဂုဏ်ထူးကြောက်မက်ဖွယ် ပိုကောင်းနေသည်။

အခန်း၏ ဗဟိုတည့်တည့်တွင် ထုထယ်ကြီးမားလှသော ကျောက်အခေါင်းတစ်ခု ချထား၏။

အခေါင်းကို ကျယ်ဝန်းလှသော အုတ်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ထိုကျင်းတောင် ညီနောင်မှာ ရုက္ခစိုးကဲ့သို့ ဝိသာ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ထိုင်နေကြသည်။

ရင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ မူလကပင် အကျည်းတန်ပြီး ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ယခုကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပတ် ဝန်းကျင်တွင် မြင်ရသောအခါ သာမန်အချိန်ထက် သာဠိကြောက် ခမန်းလိလိ ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့သော် လီစွမ်းမေက မထိခံဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ရယ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဆို ... လက်စသတ်တော့ ရှင်တို့ လှမြင်မခံဝံ့လို့ ဂုဏ်မှာ ဝုန်းအောင်ပြီး အလောင်းကောင်နှံ အဖော်လုပ်နေတာကိုး၊ ဟား ... ဟား ... ဟား တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ရှင်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာ အတော်တိုးတက်မှာပေါ့ရှင်၊ ဟူးရန်ထိုရဲ့ ဒဏ်ရာကော ပျောက်ပြီးလားရှင်”

ခနဲသော အသံကို ကြားရသောခါ ဟူးရင်ကျိန်း ဒေါသကို မချွပ်တည်းနိုင်ဘဲ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖုတ်ဖြူ (၈၇၆၄) ● ၃၉

“ဒေါသမကြီးနဲ့ ညီလေး”

အဲဒီဖြစ်သူ ဟူးရန်ထိုက ဟန်တားရင်း တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ ဖုတ်ဖြူမိစွာဖြင့် ဆက်ဆိုလိုက်၏။

“မင်း တို့ကို ခန့်စရာမလိုပဲဘူး၊ တို့ညီနောင်တွေဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း ကတိတည်တဲ့လူတွေပါ။ အဲဒီတော့ ပထမတစ်ခါတုန်းက အဖေဖွားကို အခုတစ်ကြိမ်မှာ အတိုးရော အရင်းပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်နဲ့မယ်၊ ဟောဒီမှာ မင်းအတွက် အခေါင်း အဆင်သင့်ရှိတယ်၊ မင်းတော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်းလောက် ခမ်းကြည့်ကြရအောင်”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်သုံးပေါ့မှင့်တိုင်း ပြောနေတာကြာတယ်၊ သတိထားပေတော့”

လီစွမ်းမေသည် ပြေကြားရင်းက ဆောင်စားကို အသံမြည်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဟူးရန်ထိုသည် ခါးအတန်ကိုင်းရင်း အုတ်ခုံအောက်မှ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ၏တုတ်ကောက်ထိပ်ဖူးတွင် သဲရည်ထုလုပ်ထားသော လှေခေါင်းတစ်လုံး အပိုပါရှိလာ၏။ သူ၏ တုတ်ကောက်ကို ဆင်ကိုင်ရင်း ကွက်လပ်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား တို့တစ်တွေဟာ အရင်တစ်ခါ ခွဲနိမ့်နိမ့်မယ် ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို မှတ်လောက်အောင် ဆုံးရှုံးမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... ဘုရား သိကြားသာ ဆုတောင်းပေတော့...”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် သူသည် တုတ်ကောက်ကို ငှေ့ရမ်းလိုက်ရာ တစ်ဖက်ပြည်ဟီးသွားလေတော့သည်။

လက်ထဲမှ တုတ်ကောက်သည် မြေဟောက်ပါးပြင်းထောင်လာသည့်ပမာ လီစွမ်းမေ၏ မျက်နှာဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

လီစွမ်းမေမှာ လက်ပြန်တစ်ချက်ပေးလိုက်သောအခါ တုတ်ကောက်ထိပ်မှ လူခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး အသံကျယ်လောင်စွာ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေသည် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

လီစွမ်းမေမှာ တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်သွား၏။

အတွင်းအားချင်း ညီမျှလျက် ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ညာဘက်လက်တွင် ကိုင်ထားသော ဓားကို ရုတ်ခြည်းရှောင်ဖယ်ပြီး တစ်ချိန်ထဲမှာ ဝဲဘက်လက်ကို ချက်ချင်းပြန်ရပ်၍ ဟူးရန်ထို၏ ကျောရိုးရာသို့ လှမ်းရိုက်လိုက်၏။

ထိုသို့ သူမက လှုပ်ရှားမှုပြုလိုက်သည်နှင့် ဟူးရန်ထို၏ တုတ်ကောက်မှာ ရုတ်တရက် လွဲ၍ လီစွမ်းမေ၏ ငယ်ထိပ်ကို တအားရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

ထိုရိုက်ချက်ကို မြင်သောအခါ လီစွမ်းမေက ဓားကိုကိုင်ပြီး အပေါ်သို့ တစ်ချက်ပင့်တင်၍ ကန့်လန့်ဖြတ် ကာလိုက်၏။

ရန်သူ၏ တုတ်ကောက်ကို လှမ်းခိုခြင်းကို ခုခံနိုင်ရန် အလို့ငှာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသည်။

ထိုအခိုက် လီစွမ်းမေသည် လေးငါးပတ်ခန့် ဒလကြမ်း လှည့်ပတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် လှုပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ဝဲဘက်လက်ကို အားကုန် ငှေ့ရမ်းလိုက်သည်။

တစ်ဖက်ပြည်ရင်း သူမ၏လက်မောင်းမှ ဓားသွားကဲ့သို့ သံဇွန်သောက်နက်ပုန်းများ လေထုတ်မှ ဟူးရန်ထိုဆီသို့ ပျံသန်းသွားလေတော့သည်။

ထိုလက်နက်ပုန်းမှာ သူမ အထူးရွေးချယ် လေ့ကျင့်ထားသော သောက်နက်ပုန်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုရွှောင်တစ်ခင် တိုက်စစ်ကို ဟူးရန်ထို ရှောင်ရွားနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

အကျဉ်းတန်သော ဟူးရန်ထို၏ ပန်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် သောက်နက်ပုန်း တစ်ချက်စီ ထိသွားလေသည်။

ထိုအခါ ဟူးရန်ထိုမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရသွားပြီး တစ်ပတ်ကျွန်းတို၍ ဆယ်ကိုက်အကွာသို့ ချက်ချင်း ရှောင်ရွားသွားတော့သည်။

ခုကျင့်လွန်းသောကြောင့် ဟူးရန်ထိုမှာ သူ၏ညီဘက်သို့ ပျောက်...။

"ဒီမှာ ညီလေး သိုင်းစည်းကမ်း ချိုးဖောက်တဲ့ မိန်းမကိုလည်း ပိုပြီး စည်းကမ်းစောင့်ထိန်းဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ တို့လူ့ရန်သူပောက်ခိုင်းတိုက်ကြတာပေါ့။"

ထိုကောင်းကို ကြားရသောအခါ ဟူးရန်ကူနီနီး အကြိုက်တွေ့ သွားပြီး တုတ်ကောက်မှ ဓမ္မယမ်း၍ တိုက်ပွဲသို့ ချက်ချင်း ဝင်လာ တော့၏။

၎င်းတို့၏ လက်နက်နှစ်ခုမှာ တပို့ပိုပြည်ရင်း လီစွမ်းမေကို လွှမ်းမိုးထားသည်။

လီစွမ်းမေမှာ အုတ်မုံကို ပတ်ပြေးပြီး ခုခံရောင်ရှားရ၏။ သို့ဖြစ်၍ သုံးယောက်သား ချားရဟတ်ပမာ လည်ပတ်ပြီး ပြေးရင်း တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

လီစွမ်းမေ၏ သိုင်းပညာအဆင့်မှာ တစ်ဦးချင်း ယှဉ်ပြိုင်ပါ က ၎င်းတို့ကို ကောင်းစွာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည်။

သို့သော် ယခုကဲ့သို့ နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်သောအခါ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မိန်းကလေးဖြစ် သော လီစွမ်းမေမှာ ဓောပမ်းလာပြီး ရွှံ့နိမ့်ရလေတော့သည်။

သို့သော် လီစွမ်းမေမှာ ဝါရင့်သိုင်းသ ကပ်ပီ အခြေအနေ မဟန်မှန်း စိုဏ်းမိသည်နှင့် သူမ၏ကျောပြင်ကို အုတ်နံရံသို့ ကျော ကပ်လိုက်လေ၏။

သို့မှသာ အနောက်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သော ရန်သူကို ခိုးရှုစေရ မလိုတော့ပေ။

၎င်းပြင် သိုင်းကွက်ကို ချက်ချင်း ပြောင်းလဲပြီး ခွန်လွန်ဂိုဏ်း မှ နာမည်ရ မန်းကြော သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက် သည်။

ထိုသိုင်းကွက်မျိုးသည် ခံခံကို အဓိကထား၍ ခုန်ပျံတိုက် နှိုက်ယှဉ်ပွဲနှင့် ပါသည်ပြင် ရန်သူကို ခုခံကာကွယ်ရင်း အလစ်တွင် ရန်သူကို ပြန်လည်ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်နိုင်သော သိုင်းကွက်မျိုးပင်။

အကျက် နှစ်ရာကျော်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း အဖုံးအနိတ်မပေါ်ဘဲ ရေရှည်တိုက်ပွဲ ဆင်နွဲနေရ၏။

အချိန်ကြာညောင်းအောင် တိုက်ခိုက်သော်လည်း အနိုင်မရနိုင် သောကြောင့် ရန်သူညီနောင်နှစ်ဦးတို့မှာ ရွက်ရမ်းရမ်းလာလေတော့ ၏။

လှိုသော် အခြေအနေမှာ ရွေ့မတိုးပုံ မျောက်မဆုတ်သာ ဖြစ် စေရမည်။

ကျားထောင်ညီနောင် နှစ်ဇော်တို့သည် လွန်ခဲ့သည်နှစ်က နှစ်နှစ် မခံရနိုင်လွန်သည့်အတွက် နှစ်ယောက်သား တစ်နှစ်တိတိ ကြိုက်၍ လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျားထောင်ညီနောင်က တွက်ဆထားသည်။

၎င်းပြင် ထိုရှေးဟောင်းအုတ်ဂူကို ရှာဖွေပုန်းအောင်းရသည်မှာ ရှုပ်ထွေးမှုများရှိ၏။ အုတ်ဂူထဲတွင် မြေအောက်တိုက်ခန်းရှိသည့်အပြင် စက်လှေကား တပ်ဆင်ထား၏။

ပထမ လီစွမ်းမေကို သိုင်းပညာဖြင့် အနိုင်ယူယှဉ်ပြိုင်စေမည်။ လှိုသော် လက်တွေ့မှာ မလွယ်ကူမှန်း သိသာပေါ်လွင်နေသည်။

အတန်ကြာ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ကြပြီး ၎င်းတို့ချင်း သိုင်းလွှဲ၊ ဝှက်ကောက်ဖြင့် တိုင်ပင်ကြတော့သည်။

ထိုနောက် ကိုယ်ကို ရုတ်ခြည်း လှဲချပြီး ဒလိမ့်ကောက်ကျွေး လိုမ့်ရင်း လီစွမ်းမေကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လေ၏။

၎င်းတို့ သိုင်းကွက်ကို ရုတ်တရက် မြောင်းလဲတိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း လီစွမ်းမေက ပန်းကြောသိုင်းကွက်ဖြင့်သာ ခုခံမြဲ ခုခံနေ၏။

ခြေကန်ပြီးနောက် ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်မှာ ဝှက်လွှဲပုံတစ်ပြက် လိုမ့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုနောက် ရုတ်ခြည်း မတ်တတ်ရပ်၍ ထပြေးလေ၏။

“အင်း... ထောင်ချောက်ပဲ”

ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်သည်နှင့် လီစွမ်းမေက ကိုယ်ဟော့ပညာဖြင့် ချက်ချင်း လိုက်သွားသည်။

သို့သော် ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်တို့၍ တဟားဟား ရယ်မောရင်း ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးဖြင့် ဝှက်ကို ဝုန်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်ဆို့လိုက်တော့သည်။

ထိုကျောက်တုံးကြီးဖြင့် လီစွမ်းမေကို ကျောက်ဝှက်တွင် လှောင်ပိတ်ထားလေတော့သည်။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေက အလောတကြီးဖြင့် အတွင်းအား သုံး၍ ကျောက်တုံးကြီးကို အားကုန်ဆောင်တွန်းလိုက်သည်။

သို့သော် ကျောက်တုံးကြီးက တုန်ရုံသာတုန်လှုပ်ပြီး ပြန်ပိတ်

ချက်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဖော်တို့က မကျောက်ပြားနှင့် အုတ်ခုံတို့ကို ထပ်ရွေ့ပြီး အထပ်ထပ် ပိတ်ဆို့ထားလိုက် ပြန်တော့သည်။

တစ်ဖန် သူတို့၏ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ဘယ်မှပြေးနိုင်မလော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဝှက်မှာသာ ခံမြန်းပေတော့”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လီစွမ်းမေမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသောကြောင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်မိ၏။

သို့သော် သူမ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ရုတ်ခြည်း ဝင်လာသည်။

အင်း... ဟောဒီအုတ်ဝှက်က အလွန်အမင်း ကျယ်ဝန်းတာပဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ညီနောင်ဟာ ဒီထဲမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပုန်းအောင်း နှစ်ဖော်ဆိုတော့ လေဝင်ပေါက်ရှိပေလိမ့်မယ်။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိသည်နှင့် လီစွမ်းမေ၏ ပုပင်သောက ရောက်နေသော စိတ်ဓာတ်သည် ပြန်လည်ငြိမ်သက်စ ပြုလာပြန်သည်။

၎င်းအချိန်တွင် သူမက ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင် အပေါ်ခုန်တိုက် မြင်၍ ရေရှည် နေထိုင်ရန် အလိုရှိရာ ဖယောင်းတိုင်

တစ်ခုချောင်းသာ ချန်ထားပြီး ကျန်ဖယောင်းတိုင်ကို ချက်ခင်းပီ ပီ ဖြိုခဲသတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုနောက် နေရာအနှံ့သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုပြီး ဓားဖြင့် ထောက်ကြည့် ခေါက်ကြည့်သည်။ ထူးခြားချက် မတွေ့သောကြောင့် ထွက်ပေါက်ရှာဖွေနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လက်မှိုင့်ချရပြန်သည်။

လီစွမ်းမေသည် ဖယောင်းတိုင်ကိုင်ကာ ဝှဲထဲတွင် ဆယ်ပတ်ခန့် ပတ်မိသောအခါ လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်မှာ သုံးလက်မခန့် ကွန်တော့၏။

ထူးခြားအမှတ်အသား မတွေ့ရသောကြောင့် အုတ်ခုံပေါ်တွင် ဝိုင်းချလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျောက်အခေါင်းကို စုတ်တရက် စဉ်းစား သတ်ရဦး ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။

“ကျောက်အခေါင်းရဲ့အောက်မှာ ထွက်ပေါက်ဖြစ်စေ၊ ထိုအောက် လိုက်ခေါင်းဖြစ်စေ ရှိနိုင်တယ်”

သူမသည် ကျောက်ခေါင်းရဲ့ရောသို့ ပြေးသွားလေ၏။

ထိုအခါ သူမသည် ယထာဏ်ဇာတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အခေါင်းပေါ်မီးထားသော ကျောက်ပြားကြီးကို အားကုန်ပင့် တင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျောက်ပြားလန့်သွားပြီး လီစွမ်းမေမှာ နံဘေးသို့ ခုန်ရောင်လိုက်သည်။

ခေါင်းထဲတွင် ဘာမျှမရှိပေ။ သို့သော် ကျောက်ခေါင်း၏ အောက်ဘက်တွင် လိုက်ခေါင်းသွားရာ ဝင်ပေါက်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ၎င်းထူးခြားချက်ကို မြင်သည်နှင့် လီစွမ်းမေမှာ ဝမ်းသာအား

ရရှိခဲ့ ခုနည်းထားသော ဖယောင်းများကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ဝင်ပေါက်အတိုင်း လိုက်ခေါင်းထဲသို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။

အလွန် ရည်လွှားသော လိုက်ခေါင်းဖြစ်၍ လီစွမ်းမေ လျှောက်ရိုင်းက အေးစိန်မိမ့် ဖြစ်လာသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆောင်းစားကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ဆွမ်းတိုင်းစဉ်း ကွန်လက်တစ်ဖက် ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ကာ ရွေ့သို့ အခေါင်းကိုက်ကျော်ခန့် ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ထိုစဉ် အရွှေဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရွှေရောင် ဝင်းခနဲကို မြင်လိုက်ရသည်။ လီစွမ်းမေ လန့်သွားမိသည်။

ထိုသော် အနားသို့ တိုးကပ်ကြည့်သောအခါ ရွှေရောင် သံချပ်ပေး အင်္ကျီထဲတွင် အရိုးစုကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေက ဓားဖြင့် ထိုးလိုက်၏။ ချလပ် ချလပ် ဖြစ်၍ ပြိုကျသွားလေသည်။

အရိုးစုသည် နှစ်ရည်လများ ကြာညောင်းခဲ့သောကြောင့် ဆွေးမြည့်နေပြီး ဓားဖြင့် ထိခံမှုနှင့် လဲကျသွားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေက အရိုးစုကို နံဘေးသို့ ကန်ထုတ်ပြီး ရွေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။ ဆယ်လှမ်းခန့် ဆက်လျှောက်မိသော အခါ ရွှေရောင်သံချပ်ကာနှင့် အရိုးစုတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်၏။ ထိုသို့ ဆက်လျှောက်ရင်းက အရိုးစုတွေတိုင်း ဓားဖြင့်ထိုးလှဲခဲ့သည်။

လိုက်ခေါင်းအဆုံးတွင် လိပ်နူး တစ်ခါ တပ်ဆင်ထားသော အခန်းကန်စုကို တွေ့ရပြန်၏။

အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေခါရောင်ဖြင့် တစ်ဝတ်
တော်ကပ်ပသော ခေါင်းကို တွေ့ပြန်လေသည်။ အပေါ်ထပ်
တွေ့ခဲ့ရသော ခေါင်းနှင့် တစ်ပုံစံတည်းပင်။

“ဪ... လက်သောက်တော့ အပေါက်အခန်းမှာရှိတဲ့ ခေါင်း
ဟာ အတုကိုး။ အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်
ခေါင်းအစစ်ပဲ”

ခေါင်း၏ နံဘေးတွင် ရွှေရောင်အရိုးစုနှစ်ခုကို ထပ်မံ၍ တွေ့
မြင်ရပြန်သည်။ ရာဇဝင်မှတ်တမ်းတွင် ပါရှိသော အမျက်များ
သတိရပြန်သည်။ ထွက်ပေါက်မရှိမှန်း မျက်ခွင်း ခိုပိစားမိပေတော့စာ
သို့ဖြစ်၍ အခြေအနေကို ဝေဖန်သုံးသပ်မိသည်။

ရွှေရောင် ခေါင်းထဲတွင် မင်းမျိုးမင်းနွယ် တစ်ဦး၏ အလော
ဖြစ်ရမည်။ သံချပ်ကာအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူဆယ်ယောက်
တို့မှာ အဖော်အဖြစ် ဝုသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းခံရသော တပ်သားများ
ဖြစ်ရမည်။

ဟိုရွေးခေတ် ဘုရင်မျိုးနွယ် နတ်ရွာခံသောအခါတွင်- ထို
သော သက်သေသာဓက ရှိလှ၏။

လီစွမ်းမေမှာ အရှင်လတ်လတ် လှောင်ပိတ်ခြင်း ခံရမ
ဘဝကို ဆွေးမိရင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိလေ၏။

သည့်နောက် သူမသည် တုန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အပေါ်တ
သို့ ပြေးတက်သွားလေ၏။ ထိုနောက် ဝုဝတွင် ပိတ်ဆို့ထားသော
ကျောက်တုံးကို ကြိုးစားဖွင့်ပြန်သည်။

ပျံ့ပြိုင် ကျောက်ပြားကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချထခဲ့ပြီး
ကျောက်တုံးအဖွန်များဖြင့် အပြင်ဘက်မှ ကျောက်တုံးကြီးကို ကြိုး
စားဖွင့်ပြန်၏။

ထိုသော် ကျောက်တုံးကြီးမှာ ပွန်ပဲ့ရုံမှတစ်ပါး လုံးဝ မလှုပ်ချေး
လှမသည့် ပင်ပန်းနွမ်းလျော့ဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်လျက်
သော ကလေးတော့၏။

ထိုစဉ် ဝုဝအပြင်ဘက်မှ အော်သံကြားရသည်။

“ဟဟ... ဟဟ... ဟဟ... ဒီမယ် လီစွမ်းမေ မင်း ကြိုးစား
အဖော် အပိုပါပဲ။ မောရုံသာ အဖတ်တင်မယ်”

ထိုစကား ကြားရသော သူမက ဒေါသဖြစ်မိ၏။

ထိုသော် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး ...

“မက... လူယုတ်မာတွေ ပညာချင်း မယှဉ်စုံလို့ အခုလို
အဖော်ကန့်ကျကျ ကြိစည်တာလား။ မင်းတို့ကို ငါ တစ်သက်လုံး
အသေခံရမလော့”

သူမ၏ စကားကို ကျင်းတောင်ညီနောင်က ကြားသော်လည်း
တယ်ပေါသော မြန်လည်ရယ်နေကြသည်။

ဟုရန်ထိုက ကျောက်ကြားသို့ ကပ်၍ စကားပြောသည်။

“ဟေ့... လီစွမ်းမေ၊ မင်းသာ အသက်ရှင်ချင်ရင် တို့ပြောတဲ့
အမျက်ကို လက်ခံရမယ်။ တယ်လိုလဲ”

လီစွမ်းမေသည် ဒေါသထွက်သော်လည်း စကားမပြောပေ။

၅၀ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ဆိတ်ဆိတ်ခင်း၊ ဝန်ခံရာကျသဖြင့် ကျင်းတောင်ညီနောင်က ဆက်ပြောသည်။

“မင်းတို့ ခွန်လှန်ရိုက်ပေး ပန်းကြောစားသိုင်းကျင့်စဉ်ကို တို့ကို ပြောပြရမယ်၊ ပြောပြရင် မင်းရဲ့ အပြစ်တွေကို ဝေခါချလိုက်မယ်” လိစွမ်းမေ အော်လိုက်တော့သည်။

“တိတ်စမ်း... သူတစ်ပါးကို ခေါင်းပုံဖြတ်ခင်တုလုတွေ...”

သူမသည် ခေါ်သဖြင့် အော်လိုက်သံကို ကြားရသောအခါ ကျင်းတောင်ညီနောင်မှာ အားရပါးရ ရယ်မောပြန်၏။

အတန်ကြာသော် ဟူးရန်ကိန်းက ကျောက်ကြားသို့ ကပ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်း ခေါင်းမာမနေပါနဲ့၊ နောက် လေးငါးခုစီကြောရင် မင်းဟာ အစာရေစာပြတ်ပြီး သေဆုံးမှာပါ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်းဟာ ကယ်တော်မူပါလို့ အော်မှာပါ...”

ထိုစကား ကြားသောအခါ လိစွမ်းမေက ရင်ထိတ်သွား၏။ ထိုနောက် သူမသည် ခရီးဆောင်အိတ်ကို လက်ဖြင့်စမ်းရင်း ရန်သူ၏ စကားမှန်ကန်ကြောင်း တွက်ဆမိ၏။

သူမ၏ ခရီးဆောင်အိတ်တွင် သုံးရက်စာ မှန်မြောက်များသော ပါလာလေသည်။ သို့သော် ဝတ်တွင် အသက်ရှူရန် လေရှိသော်လည်း အစာရေစာ လုံးဝမရှိပေ။ သူ၏ မှန်မြောက်များ ကုန်သွားပါက သေမှာမူမုပင်။

သို့သော် လိစွမ်းမေက ရန်သူကို ဦးမညွတ်ပေး ဖြစ်သမျှ

ကျားထုတ်ကျားခဲ ယှဉ်ပြိုင်နွဲ့ (စာစဉ် ၄) ● ၅၁

အကြောင်းတွေကို ကံစားရာကို ပုံအပ်၍ စိတ်ထိန်းလိုက်၏။ သုံးရက်အတွင်း ယွက်ပေါက်တွေ့အောင် စွမ်းသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသည်။

ထိုသို့ ယတ်ပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီး တင်ပွင့်ခွေထိုင်၍ ထွက်သက် ဝင်သက် ပုံမှန်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်လေတော့၏။

အတွင်းအား ပြန်လည်ဖြည့်တင်းပြီးသောအခါ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာကာ မှန်မြောက်အချို့ကို ယူ၍စားသောက်၏။ ထိုနောက် မြေပြင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးကို ကောက်၍ ပိတ်ဆိုထားသော ကျောက်တုံးကြီးကို တအားထုပြန်၏။

ကျောက်တုံး၏ မျက်နှာပြင်မှာ ပွန်းပဲ့ပဲ့ရွံ့သွားဖြစ်၍ ကျင်းတောင်ညီနောင်၏ ရယ်မောသံကို မကြာခဏကြားလိုက်ရသည်။

အခန်း(၃၇)

ပြန်ရှင်သန်ရန် ကြိုးစားခြင်း

လေးရက် ပြည့်ခဲ့လေပြီ ... *

လိစွမ်းမေထံ၌ ဓားစရာ လုံးဝမရှိတော့ပါ။

သူမသည် အတွင်းအား လေ့ကျင့်နည်း တတ်မြောက်သူဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို အတွင်းအား အသုံးပြုပြီး ပုံမှန်လည်ပတ်နေပါက အစာစရာမ စားဘဲ ဆယ်ရက်ကျော် မိနိတ်စွမ်းရှိသည်ကို သူမ ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သည်။

သို့သော် ဆယ်ရက်ထက် ကျော်လွန်ပါက သေမည်။

သူမသည် တွေးရင်းက စိတ်ကုန်လာသည်။ ထို့ကြောင့်

ဆောင်စားကို ရုတ်ခြည်းဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

သို့သော် ဆောင်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏

ဦးနှောက်အတွင်းသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ၏။

“အင်း... လူသေတဲ့အခါ နားမည်ကောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လေ့ရှိရတယ်။ ဆီဒီမကာ ငါဒီအတိုင်း သေသွားခဲ့ရင် အကျိုးရှိမှာမဟုတ်ဘူး။”

ထိုသို့ တွေးတောမိသည်နှင့် သိုင်းပညာအဆင့် မမီလို့ ဤဝယ်တွင် သေဆုံးရခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူယုတ်မာ၏ ကြံစည်မှုကြောင့် ဝှမ်းတွင် ပိတ်ဆို့ခံရသည်ကို ရွတ်ပြလိုစိတ် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ဓားဖြင့် အုတ်နံရံတွင် ဓာထွင်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

သည့်နောက် စီလွမ်းမေသည် အိတ်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်ကို ထုတ်ယူပြီး ထွန်းညှိလိုက်၏။

ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ကာ အုတ်နံရံဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

သို့သော် ဓားဖြင့် အုတ်နံရံကို အသာထိလိုက်သည်နှင့် ဓားသွားမှာ ထိုးစောက်ဝင်သွားတော့သည်။

အုတ်နံရံသည် မာကျောကျစ်လျစ်ခြင်းမရှိဘဲ အောက်သို့ ကျလာသည်နှင့် အမှုန်ကဲ့သို့ ကျေမှုသွားကုန်၏။

ထိုအခါ လိစွမ်းမေမှာ အံ့ဩရင်း ထိုအုတ်အမှုန်များကို ယူ၍ ကြည့်မိ၏။ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိသည်။

အတွင်းဘက်တွင် ဂျံ့မှုန်များဖြင့် လုံးထားသော ဂျံ့မှုန်မျှင်ကြီးတွေကို မီးဖြင့်ထိုးကြည့်သောအခါ အုတ်နံရံတစ်ခုလုံးတွင် ဂျံ့ဖြင့် စီမံပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အင်း... ဒါဟာ ဘုရားမတပဲ။ တပည့်တော်မှာ သေနေ မနေသေးလို့ အခုလို ကယ်တင်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

လီစွမ်းမေက တွေးစဉ်း နောက်ဆုံးတွင် နားလည်သဘော ပေါက်မိလေတော့၏။

သူမသည် အုတ်ခဲခန့်ထုထည်ရှိသော ဂျုံဖွန့်ချပ် နှစ်ချပ်ကို ကလော်ပြီး ရေနွှဲငှဲအောင်စားကာ မုတ်ချက်ချိမိ၏။

“ဟောဒီ ဂျုံဖွန့်ချပ်ကြီးတွေဟာ အုတ်ဂူဆောက်လုပ်တုန်းက ပန်းခုံဆရာတွေ တမင်တကာ လုပ်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်။ သူတို့တတွေ ဟာ မင်းချီးမင်းနွယ်လို အရှင်လတ်လတ် ဂူသွင်းမှာနိုးရိမ်လို့ အခု လို အုတ်အစိနဲ့ရောပြီး ဂျုံဖွန့်ချပ်ကြီးတွေ သိုလှောင်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

သို့မှသာ ဂုထဲတွင် လှောင်ပိတ်ခံရသည့်အခါ စားသောက် ရင်းနှင့် ဆက်လက်၍ အသက်ရှင်နိုင်ပေမည်။

သို့သော် အုတ်ဂူဆောက်လုပ်ပြီးသည့်နှင့် ၎င်းတို့ကို သုတ် သင်ရှင်းလင်းခဲ့သလော၊ သို့မဟုတ် သူတို့ကို ဂူသွင်းခြင်းမပြုလုပ် ခဲ့သလော၊ ထိုအချက်ကိုတော့ မည်သူ့မျှ တပ်အပ်မပြောနိုင်ပေ။

ထိုထူးခြားချက်ကို တွေ့ရှိသည်နှင့် လီစွမ်းမေမှာ ဝမ်းသာ အားရဖြစ်သွားတော့၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ဖို့ စိတ် မကူးတော့ပေ။

အကြောင်းမှာ လိုလားတောင့်တသော ဝမ်းစာ ရပေလို့၊ ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ ရေသာလိုသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရေရှာပုံတော် ထွက်လေတော့သည်။ အတန်ကြာ ရှာမရသေးဘဲ နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းစီးယာတက်ထောင့်မှ စိမ့် မိန်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ရေစီးကြောင်းမှာ လူတစ်ယောက် သောက်သုံးဖို့ တစ်နေ့စာ ကောင်းစွာ လုံလောက်ပေသည်။

ထိုအခါ ဆက်လက်နေထိုင်ရန် တအားတက်သွားပြီး ဂူနှင့် သိုင်းပညာအတွင်းအား လေ့ကျင့်ရင်း ကျောက်ချပ်ဖြင့် ပိတ်ဆိုထား သော ဂုတ်ခါးကို ဖြိုခွင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့လေပြီ။

တစ်နှစ်တာအချိန်ကာလတွင် လီစွမ်းမေသည် ကျောက်တုံး ကြီးကို တစ်ပေခန့်သာ ဖြိုလှဲနိုင်၍ စားသုံးရန် ဂျုံဖွန့်ချပ်များသည် တစ်ဝက်ခန့် ကုန်သွားလေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ လီစွမ်းမေမှာ ပူပင်သောကမ်းရက်ရင်း အခြေအနေ ကို ဝေဖန်သုံးသပ်မိသည်။

“အင်း... အခုတိုင်းဆိုရင် အုတ်ဂုတ်ခါး မပွင့်မီမှာ အစာတွေ ကုန်သွားမှာပဲ။ ကျောက်တုံးက လေးပေလောက် ထူတော့ နောက် သုံးနှစ်လောက် အချိန်လို့ဦးမယ်”

ထိုအခါ စိတ်ရှုပ်လာသည်နှင့် ဓားကိုထုတ်၍ ဦးတည်စွာ မပိုက် ဟိုသည် လျှောက်၍ ခုတ်ထစ်မိလေ၏။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ဓားနှင့် ကျောက်တုံး၏ ထိတွေ့သံကြောင့် တစ္ဆေတစ်ကြိမ် ဖြည့်ဟီးလေတော့သည်။

ထိုစဉ် အုတ်ဂူအပြင်ဘက်မှ ကောင်းပြောင်သကဲ့သို့ စုတ်တရက် ပျံ့လွင့်လာလေ၏။

“ဟေ့ ... ညီလေး လာပါဦးကွ၊ အဲဒီ အမျိုးသမီး ဂုဏ်မှာ တစ်နှစ်လောင်ထားတာတောင် ငတ်ပြီး မသေသေးဘူးကွ၊ မင်းနားထောင်ကြည့်စမ်း၊ သူ အခု ဓားနဲ့ ကျောက်တုံးကို နှုတ်နေတယ်”

စကားသံမှာ ကျွင်းတောင်ညီနောင်နှစ်ဖော် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်က သူမကို ပရိယာယ်ဖြင့် လှောင်ပိတ်ခဲ့ရာ သေပြီဟု ထင်မှတ်နေခဲ့ကြသည်။

သို့သော် တစ်နှစ်ကြာသောအချိန်တွင် အုတ်ဂူနေရာသို့ ပြန်လည် ရောက်လာကြသောအခါ ဓားနတ်သံ ကြားရသောကြောင့် အလွန်အံ့ဩမိကြသည်။

ထိုကောင်းကြားရသောအခါ လိမ္မော်မေက မထီမဲ့ဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ဖြေလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေ၊ မင်းတို့က ငါ့ကို ဒီမှာ လှောင်ပိတ်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး သေပြီများမှတ်နေလို့လား၊ မင်းတို့ကို ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပြမယ်၊ ငါဟာ ဆရာတော်ရဲ့ သမထနည်းကို လေ့ကျင့်ထားလို့ အစာရေစာငတ်မှာ မကြောက်ဘူး၊ ဒီကျောက်တုံးကြီးကို ဖယ်ရှားပြီးရင် မင်းတို့ရဲ့ သေနေ့စေ့ပြီဆိုတာမှတ်ပါ”

လိမ္မော်မေ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွင်းတောင်ညီ နောင်တို့သည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွင်းတောင်ညီနောင်တို့သည် တီးတိုးတိုင်ပင်ကြ၏။ ထို့နောက် ...

“ရန်ငြိုးဆိုတာ ရန်ဖြင့် တုံ့ပြန်ဖို့မကောင်းပါဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းသာ ခွန်လွန်နီတီးက အတွင်းအားလေ့ကျင့်နည်းနဲ့ ပန်းကြောသိုင်းကျွက်ကို ပြောပြရင် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်တုံးကြီးကို ဖယ်ပေးပြီး မင်းကို ချမ်းသာခွင့်ပေးမယ်”

လိမ္မော်မေသည် သေချာစွာ ဆန်းစစ်တွေးတောမိသဖြင့် အကြံရလာတော့၏။

“အင်း ... သူတို့တတွေဟာ ပရိယာယ်နဲ့ ငါ့ရဲ့ ဟောဒီအုတ် ဂုဏ်မှာ လှောင်ပိတ်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ ... ထိုသို့ အကြံရသည်နှင့် သူမက အသံကျယ်ျှံ ဂြိုဟ်အော်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ပြောတာ ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ ရှင်တို့ ... ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့ပြန်လို့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ တော့လေပြီး ကံကိုရရင် ကျွန်မကို တကယ် ပြန်လွှတ်ပေးမှာလွှာနဲ့ ဆက်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်လေ”

“တကယ်ပါဗျား ကျွန်ုပ်တို့ ... နက်ဖြန်ခါကျမှ ထင်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဟွန်း ... ရှင်တို့က နက်ဖြန်ခါကျမှ ဆက်မယ်”

၅၀ ● တက္ကသိုလ် မေးခွန်းအောင်

ယုံရမှာလားရှင်၊ အကယ်၍ ကျွန်မ သိုင်းကျမ်းစာတွေကို ပြောပြပြီးရင် ရှင်တို့က ဒီအတိုင်း ပြန်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အင်း၊ မထူးပါဘူးလေ၊ ဂေဟာဒီ ကျောက်တုံးကြီးကို ကျွန်မ ဘာသာ တွန်းမယ်ပြီးမှ ကြည့်ရှင်းမယ်”

သူမက၏ တင်းမာသော လေသံ ကြားရသောအခါ ကျွင်းတောင်ညီနောင်တို့သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“ဒီမှာ နေပါဦးဇာ၊ ကျွန်တို့ ပြောရောတွေ ရှိပါသေးတယ်” အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ဆက်ပြော၏။

“ကဲ... မင်း တို့ကို မယုံရင် တိုညီအစ်ကိုက မင်းရှေ့မှာ ကျမ်းကျိန်ပြက်ခိုးခွား အဲဒါဆို မင်း ယုံဖို့ကောင်းပါပြီ”

သူညီမိမိယောက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျမ်းကျိန်ပြစ်၏။ လိစွမ်းမေးကောင်း၏ အကြံ ထမြောက်အောင်မြင်တော့မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေကြလိုက်သောအခါ

“ဟား... ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဟာ... ကျွန်မ မယုံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ယုံနိုင်တာ့ ငါ့ကို ဒီမှာ လေ့လာဖို့ ကလောင်နဲ့ စက္ကူ ပြန်ပြန်ယူခိုင်းပါဟား၊ မင်းတို့ကို ရှင်းရှင်းပါမယ်”

သမထနည်းကို လေ့ကျင့်ထားလို့ ဖြေလိုက်၏။ ဒီကျောက်တုံးကြီးကို ဖယ်ရှားပြီးရင် မှတ်ပါ”

ကျွမ်းကျင်ကျွမ်းကျင် ယုံကြည်မှု (စာစဉ်-၄) ● ၅၁

သူသည် ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် တောင်အောက်သို့ ဆင်းပြီး စာရေးကိရိယာများ ချက်ချင်း သွားရောက်ရှာဖွေခဲ့လေ၏။ လိစွမ်းမေး တစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်တွေးမိ၏။

“ဒီမကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေကိုတော့ ပညာအစစ်အမှန် ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နို့မဟုတ်ရင် ပြည်သူလူထုတွေကို ဆက်လက် ခုက္ကမ်းမနဲ့ဦးမယ်၊ အဲဒီတော့ အစစ်အမှန်ထဲက အတုအယောင်ရောပြီး ပြောပြဖို့ဖြစ်မယ်”

အတန်ကြာ ဟူးရန်ထိုက် ပြန်လာပြီး သူမကို ပြောဆိုနိုင်လေတော့သည်။ လိစွမ်းမေးက ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း အစစ် အတု ရောနှော၍ ပြောပြလိုက်လေ၏။

သူမသည် အစစ် သုံးခွန်းထဲတွင် အတုတစ်ခွန်းရော၍ ပြောဆိုသောအခါ ဟူးရန်ထိုက်က တကယ် ကျမ်းစာအစစ် ထင်မှတ်၏။ တစ်ခွန်းနီး ရေးသားမှတ်ထားလေ၏။

အစအဆုံး ပြီးသောအခါ စာရွက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရေးကူးပြီးလေပြီး

အချိန်မှာ နေဝင်ရီတရော အချိန်ဖြစ်နေလေပြီး

သို့သော် ဟူးရန်ထိုက်က လောဘာစောဖြင့် ဆက်မေးလိုက်၏။

“ဟေ... ဒါဖြင့် ပန်းစကြာ သိုင်းကျွက်ကို ဆက်ပါဦး”

“အို... ကျွန်မ အာခြောက်နေပြီရှင်၊ နက်ဖြန်ခါကမူ ထူးဆန်းကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် နက်ဖြန်ခါကမူ ဆက်မယ်”

၆၀ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ကျင်းညီနောင် နှစ်ဖော်တို့သည် ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် နေရာမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေတစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်၍ ရယ်မောမိလေတော့၏။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိပေ။

အထုပ်တစ်ထုပ် ကွလာသောအခါမှ သူမမှာ လန့်နိုးလာလေတော့သည်။

ထိုအခါ ကျင်းတောင်ညီနောင်နှစ်ဖော်တို့၏ အသံကို ကြားရပြန်၏။

“ဒီမှာ အမျိုးသမီး ကျွပ်တို့ မင်းအတွက် အမဲခြောက်တွေ လာဖို့ပါတယ်။ အဲဒါ စားပြီးရင် ပန်းကြော သိုင်းကို ဆက်ပြောပြပါ။”

လီစွမ်းမေ အထုပ်ကိုဖြည့်ကြည့်သည်။ အသားခြောက်များကို တွေ့ရသောအခါ မစားရတာကြာပြီဖြစ်၍ အားရူး၊ ရူး စားလေတော့သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါတွင် ကျင်းတောင်ညီနောင်သည် လောဆော်လေတော့၏။

ထိုအခါ အတွင်းအား လှေကွန်နည်း၏ အဆက်ကို ဆက်လက် ပြောကြားလိုက်ရသည်။

ကျားထုတ်ကျားမဲ ဖုန်းပြိုင်နွဲ့ (စာစဉ်-၅) ● ၆၁

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် ဟူးရန်ထိုက ဝမ်းသာအားရ ပြောပြန်သည်။

“ကိုင်း ... အတွင်းအား လှေကွန်နည်းတော့ ပြီးပြီဗျာ၊ ပန်းကြောသိုင်းကို ဆက်ပါဦး။”

ထိုကား ကြားရသောအခါ လီစွမ်းမေက အကြံရလာ၍ တစ်မျိုးလှည့်ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဇွန်လွန် စားသိုင်းဆိုတာ အလွန် နက်နိုင်းတဲ့ သိုင်းပညာတစ်ရပ်ပါ။ ရှင်တို့ ပန်းကြော သိုင်းကွက်ကို တက်ချင်ရင် စာသားသက်သက် သင်ကြားလို့မရဘူး။ အဲဒီတော့ သိုင်းကွက်ကို တတ်ကျွမ်းချင်ရင် ကျွန်မကို မြန်မြန်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ လက်တွေ့ လှေကွန်ပြသမှ ရှင်တို့ တတ်ကျွမ်းမှာပေါ့။”

သူမ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မှက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း တွေ့ဝင်းမိုင်းသွားလေတော့၏။

အကြောင်းမှာကား လီစွမ်းမေ၏ သိုင်းပညာ ထက်မြက်လွန်းသောကြောင့် သူမကို လွယ်လင့်တကူ ပြန်မလွှတ်နိုင်ပေ။

အကယ်၍ အသာတကြည် လွတ်ပေးပါက သူမက သိုင်းပညာကို ဆက်လက်၍ သင်ကြားပေးပါက အခက်ကြုံလိမ့်မည်။ ဟူးရန်ထိုသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချက်ချင်း ချလိုက်၏။

“ကိုင်း ... ညီလေး တို့ ကျောက်တုံးကြီးကို ဧွေပေးလို့မသိဘူး။ သူအပြင်ရောက်လာတဲ့အခါ ငါ သူ့ကို နိုင်တဲ့နည်း ဝိုင်းပတ်မိကွာ။”

၆၂ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အစ်ကို၏ စကားကိုကြားသောအခါ ဟူးရန်ကျိန်းက ထိတ်ထိတ်ပွားပွားဖြင့် ခောကတတ်လိုက်၏။

“အို... မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အစ်ကို၊ သူ့ကို လွတ်ပေးတာဟာ ကျားကို တောင်ပေါ် ပြန်လွတ်ဟာနဲ့တူပါတယ်။ သူသာ အပြင်ကို ရောက်လာရင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ပြန်ဖမ်းဖို့ မလွယ်ဘူး။”

“ငါ့ညီက တယ်အပါလားကွား၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အမှောင်ခန်းထဲမှာ တစ်နှစ်တိတိ ဖမ်းချုပ်ထားတဲ့အခါ နေရောင်နဲ့ ပြန်းစားထိတွေ့ရင် သူ့ရဲ့ မျက်လုံး၊ ဘယ်နှယ်နေမလဲကွ၊ အဲဒါ မင်းတွေ့မိဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ”

ထိုစကားကိုကြားသည်နှင့် ဟူးရန်ကျိန်း၊ မျက်စုဦး၊ နားလည်သဘောပေါက်မလေတော့၏။

မှန်ပေသည်။ တစ်ယောက်သောသူကို အမှောင်ခန်းထဲတွင် နှစ်ရွည်လများ ဖမ်းချုပ်ထားသောအခါ သူ၏မျက်လုံးအနံ့သည် အလင်းရောင်တွင် ကျင့်သားမရနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အပြင်လောက အလင်းရောင်နှင့် ရုတ်တရက် တွေ့ထိုသောအခါ မျက်လုံးများ ပေါ့ပြီး ဘာမှ မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဒီမှာ ငါ့ညီ၊ တို့ သူ့ကိုပြန်လွတ်လိုက်တာနဲ့ လှုပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ကြီး သွားကြောတွေ ပြတ်သွားအောင် ဖြတ်တောက်လိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် သူဟာ တို့ကို သိုင်းကွက်ပဲ ပြန်နိုင်တော့မယ်။ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာတွေကတော့ လုံးဝပျက်စီးသွားမယ်”

“အင်း... ကောင်းတယ်၊ အစ်ကို၊ အကြံမဆိုးဘူးကွ”

ထွားထုတ်ထွားထွား ယုဒ်ဖြိုခွဲ (၈၇၆၄) ● ၆၃

သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြပြီး ပြန်လွတ်ပေးရန် သဘောတူကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟူးရန်ကျိန်း ကျောက်ကြားသို့ ကပ်၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် အမျိုးသမီး၊ တို့ မင်းကို ပြန်လွတ်ပေးဖို့ သဘောတူပြီး ဒါပေးမယ် မင်း အပြင်ဘက် ပြန်ရောက်ရင် ကတိတည်ရမယ်”

လီစွမ်းမေသည် ပါးစပ်ကသာ အင်း ပြောလိုက်လေ၏။ သို့သော် စိတ်ထဲတွင်တော့ နံ့ပြင်းသွားသည်။

ထိုခဏတွင် ကျွင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်တို့သည် ကျောက်တုံးကြီးကို ရွှေ၍ ဖယ်ပေးနေသည်။

ကြိုတင်စီမံထားသည်အတွက် ပြန်လည်ဖွင့်ပေးသောအခါ လွယ်လင့်တကူ ဖွင့်ပေးနိုင်သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ကွားကန်ထားသော ထင်းတုံးကို မရှည် အတန်ကြာ အားထုတ်တွန်းဖယ်လိုက်သည်နှင့် ကျောက်တုံးကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျား၍ သွားသည်။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေမှာ ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် သူမ၏ မျက်လုံးအနံ့သည် အလင်းရောင်နှင့် တွေ့ထိသည်နှင့် မြှဝေသွားလေ၏။

သူမ၏ မျက်လုံးအနံ့သည် ပြာနေပြီး ဖြူဖွေးသော မိသားစုဝင်ကိုသာ မြင်ရသည်။ အရာဝတ္ထုများကို သိသိကွဲကွဲ မြင်ရပေ။

၆၄ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သည့်နောက် လိစ္စမ်းမေ အလောတကြီးဖြင့် ကိုယ်ကိုလှုပ် လိုက်ပြီး ပုံလွှားငှက် တစ်ကောင်၏ အသွင်ဖြင့် ဝှေ့ပြင်သို့ ရောက် ရှိသွားသည်။

သူမအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ပြင်းထန်သော လေလှိုင်း တစ်ခုက သူမ၏ ကျော့ပြင်ဘက်မှ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လာသည် ကို ရိပ်စားမိ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ဟူးရန်ထိုက လက်ဦးအောင် သူမကို သိန်းလက်ဝါးသိုင်း ဖြင့် ရှောင်တခင် တိုက်ခိုက်သည်။

လိစ္စမ်းမေသည် ဆောင်မားကို လက်တွင် အသင့်ကိုင်ဆောင် ထား၏။ ထို့ကြောင့် ချာခနဲလှည့်၍ ဆောင်မားကို ပင့်ပြီး ပိုင်းချ လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါ ဟူးရန်ထို ပျာပျာသလဲ ရှောင်ရင်းက သူမကို မြေခုံ ကန်လိုက်၏။

လိစ္စမ်းမေမှာ ကောင်းစွာမမြင်ရသော်လည်း ကိုယ်ပော့ပညာ သုံးပြီး လေထုထဲသို့ ခုန်ပျံ၍ ချက်ချင်း ရှောင်လိုက်၏။

ထိုနောက် တဟုန်ထိုး မြေးရင်း ဆယ်ကိုက်အကွာသို့ ရောက် သွားလေတော့သည်။

ကျင်းတောင်ညီနောင်တို့က လိစ္စမ်းမေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် မည်ကို ခိုးရိမ်သောကြောင့် တုတ်ကောက်ကိုယ်စီ စတုရန်းပြီး သူမ ၏နောက်သို့ လိုက်၍ ဒလကြမ်း တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ကျားထုတ်ကျားမိ ဟုတ်ပြန် (၁၇၉-၄) ● ၆၅

သဲကွဲစွာ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသော လိစ္စမ်းမေသည် ထွက်ပြေးမှ သာ အသက်ချမ်းသာခွင့်ရမည်ကို တပ်အပ်သိသည်။

သို့ဖြစ်၍ လေထုထဲသို့ တစ်ရိုက်ထိုး ခုန်ပျံ့ရှောင်တိမ်းရှင်း တောင်အောက်သို့ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

“မင်း ... ဘယ်ပြေးမလဲ”

ကျင်းတောင်ညီနောင်နှစ်ဖော်တို့သည် သူမ၏နောက်မှ ထက် ခုပ်မစွာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေသည်။ သို့သော် သေရေးစွင်ရေးမို့ လိစ္စမ်းမေက တောတောင်ကို မြတ်ကျော်စွမ်းမြှေးသည်။

ထိုအခိုက် သူမသည် မြေပြင်ကို မနင်းမိဘဲ အောက်ခြေလွတ် သွားလေတော့သည်။

“အမလေး ...”

သူမသည် စူးစူးခါးခါး အော်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် တောလုံးလိုပုံသကဲ့သို့ နက်နိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ လိုပုံဆင်းကျသွားလေတော့သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် အစအန လုံးဝမမြင်ရတော့ပေ။ ကျင်းတောင်ညီနောင်တို့ လိုက်လာသော်လည်း မမီလိုက်တော့ ပေ။

တောင်တန်းကြီးသည် အမြင့်ပေ နှစ်ထောင်ကျော်ရှိသည့်ပြင် နံဘေးတွင် နက်နိုင်းလှသည့် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု ရှိသည်။

အခုအချိန်တွင် လိစ္စမ်းမေမှာ အသုရာတဖူ နက်နိုင်းလှပေ။ ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

သို့သော် သူမမှာ နှံ့နှံ့ယသစ်ကိုင်းများ ပြည့်နက်နေသော အပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားတော့သည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်ကို မသိရပေ။
လိစွမ်းမေ သတိရသောအခါတွင် အလင်းရောင်ကို ကျင့်သား
ရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှန်မှန်ဝါးဝါး မြင်နေရပေပြီ။

သူမ ဦးဆုံးမြင်ရသော မြင်ကွင်းကား တံဆိပ်တစ်အိမ်၏
ခုတင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီး နံဘေးတွင် လှုပ်ရှားနေသော လူနှစ်
ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

“အမလေး ...”

လိစွမ်းမေ လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါတွင် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်
လွန်းသောကြောင့် အသာပြန်လုံးချလိုက်၏။

၎င်းအချိန်တွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး၏ အသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

“ဒီမယ် မိန်းကလေး ... အရမ်းမလှုပ်ရှားပါနဲ့၊ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာ
က သိပ်ပြင်းထန်တယ်ကွယ် ...”

တကယ်တမ်းဆိုရင် လိစွမ်းမေ၏ အသက်မှာ လေးဆယ်
ကျော်လေပြီ။ သို့သော် အရွယ်တင်သောကြောင့် အဘိုးအိုက သူမ
ကို ကလေးမကလေးဟု ထင်မှတ်နေလေ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အသံကို ကြား
ရသည်။

“ခေခေ ... ဟောဒီ မမဟာ ကံထူးစွင်တစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
ကမ်းပါးယံပေါ်က ချောက်ထဲကျပြီး အသက်ရှင်နိုင်သေးသုံထောက်
တော့ သိုင်းယဉ္ဇာမဆော့ထင်တယ် ဝေပေရဲ့။”

“ဟဲ့ ... သမီး၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။”

အဘိုးအိုသည် သူ့သမီးကို ဖာန်မဲပြီး သူမ၏ ခုတင်နံဘေးသို့
လျှောက်လာရင်း သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“မိန်းကလေး ... သိပ်လည်း စိတ်မလောပါနဲ့ကွယ်၊ ကံသီပေ
လို အသက်ရှင်နိုင်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာက အတွင်းကျော
ပြန်လေတော့ လေးငါးရက်လောက် အိပ်ပြီး အနားယူ ဆေးကုမှု
ပျောက်မယ်ကွယ်။”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ လိစွမ်းမေမှာ မျက်လုံးအနံ့ကို
ဖွင့်၍ မော့ကြည့်လိုက်၏။

အသံရှင် အဘိုးအိုသည် ဥပမိရုပ်ကောင်းသော အဘိုးအိုဖြစ်
သည့်အပြင် တည်ကြည်လေးနက်ပြီး သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်မှန်း သိ
သာပေါ်လွင်နေ၏။

ကျော့စူးတင်ကော့ကို ကြိုးစား၍ ပြောကြားလိုသော်လည်း
တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာကျင်လွန်း၍ အင်အား နှိမ့်ပြီး စကားပင် ပြော၍
မရပေ။

ထို့ကြောင့် အသာမိန်းရဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

၆၈ ● ကဏ္ဍသီလံ နေထိုင်အောင်

သုံးရက်တာမျှ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

ထိုသုံးရက် အတောအတွင်းတွင် အဘိုးအိုတို့ သားအဖက သူမကို ဂရုတနိုက် ပြုခဲ့သည်။ သူမ၏ ဒဏ်ရာကို ဆေးမြစ် ဝါးမြစ်ဖြင့် ကုသပေးသည်။

သတိပြန်လည် ရရှိလာသောအခါတွင် လိစွမ်းမေက အဖိုးအိုကို လောလာအက်တော်လိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် ဆံပင်ဖြူရွေး၍ အသားအရေမှာ ပန်းနုရောင်သန်းပြီး နီပြေနေဆဲပင်။ အဘိုးအို၏ အမူအရာကား တောသူတောင်သားနှင့် လုံးဝမတူပေ။

မိန်းကလေးမှာ အသက် ၁၅ နှစ်ခန့်သာရှိသော အပျိုဗျန်းကလေးတစ်ဦးပင်။ တောသူကဲ့သို့ ရိုးရိုးဝင်ဆင်ထားသော်လည်း ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ချောမောပြေပြစ်လေ၏။

လိစွမ်းမေည် ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်လည် ကျန်းမာလာ၍ မြစ်၍ အဘိုးအို၏ အကြောင်းကို စုံမမ်းမိသည်။

အဘိုးအို၏ ပြောကြားချက်အရ သူ၏အမည်ကား ရှန်ယွမ်းရှန်ဟု ခေါ်သည်။ မိန်းကလေးမှာ သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ရှန်စုရှမ်းပင် မြစ်သည်။

သူတို့တစ်တွေသည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဤတောင်တစ်ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ခြင်း မြစ်၏၊ တောလိုက်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းနေရာသို့ပင်။

ကျားကုတ်ကျားဆံ ဖျတ်ဖျတ် (စာစဉ် ၄) ● ၆၉

အဘိုးအိုသည် သူ၏အကြောင်းကိုပင် အတိုချုံး ပြောပြပြီး လိစွမ်းမေ၏ အကြောင်းကို ပြန်လည်မေးမြန်းလေတော့သည်။ ထိုအခါ လိစွမ်းမေသည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်လည်၍ ပြောကြားသည်။

သူ၏ ကေား၌ မည်သည့်လျှို့ဝှက်ချက်မျှ မပါရှိပေ။ နံဘေးတွင် ရှိသော မိန်းကလေး ရှန်စုရှမ်းသည် လိစွမ်းမေ၏ ပြောကြားချက်ကို ကြားရသောအခါ အံ့ဩရင်း သူမ၏ ဖခင်ကို တစ်ခုခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ရှန်ယွမ်းရှန်က သူ၏သမီးကို အချက်ပြ ဟန်တားပြီး လိစွမ်းမေဘက်လှည့်၍ မြေကြားလိုက်သည်။

“ဒီမယ် မိန်းကလေး... ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ရိုးရိုးလုပ်ကိုင် စားသောက်တဲ့ တောသူတောင်သားတွေပါ။ သိုင်းလောကမှ အရွယ်အရင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးရဲ့ ဒဏ်ရာက အလွန်ပြင်းထန်လေတော့ နှစ်ဝက်ခန့် အနားယူမှ ငွှောက်မယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ သိုင်းပညာလည်း လေ့ကျင့်လို့ မမြစ်ဘူး။ အဲဒါမှ ဒဏ်ရာ မြန်မြန်ပျောက်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ဦးတို့ အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မအိမ်မှာ လက်ဝတ်လက်စား အတန်ငယ် ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ ထုခွဲပြီး စားသောက်ကြပါရှင်”

လိစွမ်းမေ၏ ကေားကို ကြားရသည်နှင့် အဘိုးအိုက ချက်ချင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဆို... မဟုတ်တာ မိန်းကလေးရယ်၊ ဦးဟာ ဆင်းရဲပေမယ့် ဝမ်းဝသောင် ပြည့်နိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ရွှေထည်တော့ မယူပါရစေနဲ့၊ ဝါပေမယ့် ကျင်းတောင် ညီနောင်ဟာ နာမည်ကြီး လူဆိုးတွေကွယ်၊ အဲဒီတော့ မိန်းကလေး ဒီမှာ အနားယူမှန်းသိရင် အနားညီအယုတ်ဝေးမှာနီးရိပ်ရတယ်၊ ဒီတော့ မိန်းကလေး ဒီမှာ အနားယူလိုရင် အချက်နှစ်ချက်ကို လိုက်နာရမယ်၊ တစ်အချက် မိန်းကလေး ဒီမှာပဲ အနားယူပြီး အိမ်ကနေ တစ်ဖဝါးမှ မစွာပါနဲ့၊ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို နေ့စဉ် ဘယဆေးနဲ့ ဆေးကြောပြီး ရုပ်ဖျက်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ရင် ... ကျွန်မရဲ့ အသက်ကို ဦး ကယ်တင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဦး ကောင်းသလို စီစဉ်ပါရင်”

ထိုနေ့မှစ၍ လီစွမ်းမေသည် အဘိုးဆို၏ အိမ်မှာပင် အနားယူလေတော့၏။ ၎င်းပြင် ဘယဆေးဖြင့် နေ့စဉ် မျက်နှာသစ်သောကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာသည် ညိုမဲ၍ ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွဲ အသွင်သစ်နှင့် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သို့သော် သူ၏ အင်္ကျီပျော်ကင်းနေသော်လည်း အင်အား ချို့နုနေသောကြောင့် လှုပ်ရှား၍ မဖြစ်သေးပေ။ သို့ဖြစ်၍ သူမ တတ်ကျွမ်းထားသော ပညာသည် ပုံမှန် ပြန်မဖြစ်နိုင်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် သူမ ပုံမှန်အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိရန် အမြဲကြိုးစားနေတော့သည်။

အခန်း(၃၈)

ရန်ငြိုးသံသရာ

နှစ်ဝက်ဟူသော အချိန်ကာလသည် ဧကအတွင်းမှာပင် ကုန်လွန်ခဲ့၏။

တစ်နေ့သောအခါ အဘိုးဆို ရန်ယွမ်းရှန်သည် မျက်နှာသောမယာဖြင့် တောလိုက်ရာက ပြန်လာသည်။

သာမန်အချိန်ဆိုရင် တောကောင် အနည်းအကျဉ်းတော့ ပါမြေ့ပင်။

သို့သော် အခု အခေါက်တော့ တာမှမပါဘဲ ပြန်လာ၏။ သူ၏ သမီးလေးက အံ့ဩရင်း မေးမည့်ဟန် ပြင်သည့်အခါ အဘိုးဆိုက အချက်ပြလိုက်သည်။

မိန်းကလေး ရှန်စုရှမ်းက နားလည်သဘောပေါက်၍ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ သွားတော့သည်။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေက အကင်းပါးသူပီပီ ပြတင်းပေါက်နံရံသို့ ကပ်၍ကြည့်လိုက်၏။

၇၂ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လည်း သူ့ကိုကျောခိုင်း၍ ကုသိုလ်ပင် တစ်ပင်အောက်တွင်ရပ်၍ တီးတိုးပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“သမီးလေး... အဖေ ဒီနေ့ တော့လိုက်တဲ့အခါ အဖေ့ရန်ဘက်ကို ရှောင်တခင် တွေ့ခဲ့တယ်ကွယ်”

“အလို... မေမေ မိုးပျံ့ကားသစ်ကို ဆိုလိုတာလား၊ မေမေ့ကို သူ မြင်ရဲ့လားဟင်၊ ဒီလိုဆိုရင် သမီးတို့ မလွတ်တော့ဘူးပေါ့”

“အင်း... အဖေ ရှောင်တာဖြစ်လို့ မြင်မသွားပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတော့အုပ် နယ်ပယ်လောက်တော့ သူ တို့ကို အလွယ်တကူ တွေ့အောင်စွာနိင်ပါတယ်၊ တို့တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲကွယ်”

အတန်ကြာ ရုန်စုရမ်းက မျက်နှာဖြူရောင်ရင်း တုန်တုန်ရင်ရင် မေးလိုက်သည်။

“အို... မေမေရယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလားရှင်၊ အိမ်ထဲမှာ မမ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟဲ့... တိုးတိုး၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ နောက်တစ်နှစ်ကွမ္မပုံမှန်ဖြစ်မှာကွယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့ကို အသိပေးလို့ မဖြစ်ဘူးကွယ်”

သူတို့ ကောားကို လိစွမ်းမေ ကြားသိရသောအခါ စိတ်အလွန်အမင်း လှုပ်ရှားလာသည်။

သူတို့ သားအဖတို့သည် သူ့အပေါ် ဝေတနာအပြည့်အဝ ဖို့သောသူများပင် ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းအပြင် သားအဖနှစ်ဦးမှာ ရန်ငြိုးကို ရှောင်ရှားရင်း ဤ

ကျားရုတ်ကျားခဲ ဖျဉ်းပျဉ်း (စာစဉ်-၄) ● ၇၃

တောကြိုတောင်ကြားသို့ ဓာတ်မြှုပ်နေထိုင် မြင်မြစ်ကြောင်း သူမ သိလိုက်သည်။

သို့သော် အခုအချိန်မှာတော့ ရုန်သူက နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာပြီဖြစ်၍ ရှောင်ကွင်းလို့ မရတော့ပေ။

ထိုအခါ လိစွမ်းမေသည် ဉာဏ်ကြွယ်ဝသူပီပီ အကြံတစ်ခု ရသော်လည်း ဘာသိတာသာ နေလိုက်လေ၏။

ထိုညတွင် သူတို့ ညစာစားပြီး စောစောအိပ်ရာသို့ ဝင်ကြသည်။

သို့သော် သန်းခေါင်ယံ နှစ်ချက်တီးအချိန်တွင် ခရုဟူသော အသံတစ်ချက်ကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အု၊အု၊အု၊ မြည်ဟီရင်း မြားသုံးစင်း အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကျော်မြတ်သွားသည်။

ထိုသင်္ကေတသည် သိုင်းလောကမှကလဲ့စားနေခြင်း၏အတိတ် နိမိတ်ပင် ဖြစ်၏။

လိစွမ်းမေသည် ခုတင်ပေါ်မှ ချက်ချင်း ဆင်းလိုက်၏။ သားအဖ၏ အိပ်ခန်းတွင် မည်သူ့မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

သားအဖနှစ်ဦးမှာ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ခုန်ပျံ့သွားလေပြီး ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအို၏ အသံက ပြင်ပမှ ပျံ့လွင့်လာလေတော့၏။

“ဒီမှာ မိုးပျံ့ကွားသစ်ခဲ မင်း တစ်နေ့နေမှာ ငါ့ကို ရန်ရွာသို့ ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ တို့ချင်း တစ်ပွဲတစ်လမ်းတော့ စစ်ပြောပေါ့”

ကွား ဒါပေမယ့် အိမ်ထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူဟာ မင်းနဲ့ ဘာမှရန်ရှိပြီးမရှိတော့ မင်း သူ့ကို ထိပါးလို့ မရဘူးကွ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။ ကိုင်း ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ခင်စွားအသက်ကို သေစားရရင် တော်ပါပြီ”

အဘိုးဆို၏ စကားဆုံးသည်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်က ဟက် ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြောဆိုသ် ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက် တစ္ဆင့်တစ်ပြည်သော ဓားမျှင်းထိတွေ့သ် ပေါ်လာ လေတော့သည်။

လိရွမ်းမေးသည် တံခါးခုံဘေးသို့ ရုဉ်းကပ်သွားသည်။ အပြင် သို့ ချောင်းကြည့်မိလိုက်သည်။

ရှန်ယွမ်းရှန်နှင့် ဝတ်ရုံနက် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦး တို့ သံသံမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးပျံ့ကွားသစ်ဟူသော လူရွယ်သည် ကွားခေါင်းသံချိပ် လက် နက် နှစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားရင်း ပြင်းထန်လှသော သိုင်း ကွက်ဖြင့် ဒလကြမ်း တိုက်ခိုက်နေ၏။ ရှန်ယွမ်းရှန်မှာ ကျားနိုင် ဓားသိုင်းဖြင့် ပြန်လည်ခုခံနေသည်။

တစ်ဖက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရင်း တစ္ဆင့်တစ် အသံကိုလည်း အဆက်မပြတ် ကြားနေရ၏။

သူတို့၏ နံဘေးတွင် အတွေ့အကြုံမရှိသော မိန်းကလေး၊ ရှန်နုရှမ်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဓားနှစ်လက်ကို ကိုင်၍ ရပ်ကြည့် နေသည်။

လူရွယ်၏ နောက်ဘက်မှာ သူ၏နောက်လိုက်များဖြစ်သော ဝတ်ရုံနက်နှင့် လူနှစ်ယောက်မှာ မျက်တောင်မစေတီ ခိုက်ကြည့်နေ သည်။

တစ်ယောက်သောသူက နံချပ်ကု လက်နက်ကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်က သံတုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။

၎င်းအချိန်တွင် တိမ်မဲညိုက လမင်းစွာကို ဝံးလွမ်းသွားလေ ပြီ ဖြစ်၍ ဝိုးတဝါးသာ ပြင်ရတော့၏။

နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာတိုက်ခိုက်ကြသောအခါ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ဓားရိပ်သာမြင်ရပြီး လူရိပ်ကို မမြင်တွေ့ရတော့ပေ။

သိုင်းကွက် အကွက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် တိုက်ခိုက်ပြီးသည် နှင့် မိုးပျံ့ကွားသစ်က ရုတ်ဖြည်း ခါးကိုင်းရင်း ဖြေခုံခတ်လိုက်၏။

အဘိုးဆို ရောင်တိမ်းလိုက်သောအခါ သူ၏ ဆောင်ဓားကို ရန်သူ၏ ကွားခေါင်းသံချိပ်က ဝီညွပ်ထားသည်။

အဘိုးဆိုက ခုန်ရောင်လိုက်သည်။ သို့သော် ရန်သူ၏ ဖြေခုံ ခတ်ခြင်းက ဟန်ပြသားဖြစ်၏။ ၎င်းအချိန်မှာပင် ကွားခေါင်းသံချိပ် ဖြင့် သူ၏ဆောင်ဓားကို ခတ်ထုတ်လိုက်တော့သည်။

ဝဲဘက်သံချိပ်ဖြင့် အဘိုးဆို၏ ချိုင်းကြားကို ထိုးမိ၍ သွေးများ ပန်းထွက်လာပြီး အနောက်ဘက်သို့ လွင့်စင်သွားတော့၏။

အဘိုးဆို ဒဏ်ရာရသောအချိန်မှာပင် မိန်းကလေး ရှန်နုရှမ်းက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော လက်နက်ပုန်းများကို ပုတ်ခွတ် လိုက်သည်။ သို့သော် အချိန်နောင်းသွားလေပြီ။

၇၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

မိန်းကလေးက လက်နက်ပုန်းများကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်နှင့် မိုးပျံ့ကွားသစ်၏ အဖော်များက တစ်ချိန်ထိုးထိုးပြေး၍ လက်နက်များဖြင့် နဲဘေးသို့ ခတ်ထုတ်လိုက်တော့သည်။

မိန်းကလေးက သူမ၏ ဖခင်ဆီသို့ ပြေးသွားမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ လူဆိုးများက သူမကို ကြားဖြတ်ကာဆီးလိုက်သည်။

မိုးပျံ့ကွားသစ်သည် ရှမ်းယွမ်းရှန်၏ ရင်ဝကို မိနင်းရင်း အောင်နိုင်သူပမာ ရယ်မောလေတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... အဘိုးကြီး ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျား အသေပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဝိုခနဲမြည်ရင်း သံလုံးတစ်လုံး ရောက်လာပြီး သူ၏ယာဘက်လက် သွေးကြောကို ရိုက်မိသည်။

မိုးပျံ့ကွားသစ်၏လက်သည် ကျင့်ခနဲမြစ်သွားပြီး ဆောင်စားကို မြီအောင် မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ ဆောက်သို့ လွှတ်ကွသွားလေတော့၏။

ထိုလက်နက်ပုန်း သံလုံးကို လီစွမ်းမေက ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူမသည် သိုင်းပညာကို ပြန်လည် အသုံးပြုနိုင်စွမ်း မရှိသော်လည်း လက်နက်ပုန်းဖြင့် အဘိုးအိုကို သေမင်းထံမှ ကယ်တင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မိုးပျံ့ကွားသစ်က ချက်ချင်းသံကုန်အော်လိုက်လေသည်။

ကျားထုတ်ကျားခဲ ယုတ်ပြိုင်နဲ့ (စာစဉ် ၄) ● ၇၇

“ဟေ့ ... ဂါလူတွေ အိမ်ထဲမှာ သူ့လျှိုရှိနေတယ်ကွ၊ အားလုံး တက်ကြစမ်း”

ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့် ကျန်လူနှစ်ယောက်မှာ လှေမို့ပြီး အိမ်ထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် အဘိုးအိုသည် နဲဘေးသို့ လိုမုံဆင်းရင်း သက်စွန့်ဆဲဗျား တိုက်မိုက်ရန် အိတ်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မိုးပျံ့ကွားသစ်ဆီသို့ အားကုန် လွှဲပစ်လိုက်တော့သည်။

မိုးပျံ့ကွားသစ် ရှောင်ရှားရန် မမီတော့ချေ။ သူ၏ ညာဘက်လက်ဝါးကို ထိုးစောက်သွားသောအခါ မိုးပျံ့ကွားသစ်က တစ်ချက် ကြိုးဝါးရင်း ဝဲဘက်သံချိုတ်ဖြင့် အဘိုးအို၏ လည်ပင်းကို ဝိုင်းချလိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ အဘိုးအိုမှာ ခေါင်းတဖြား၊ ကိုယ်တစ်ဖြား မြစ်သွားတော့သည်။

မိန်းကလေး ရှန်စုရမ်း သူမ၏ဖခင် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခံရခြင်းကို မြင်ရသောအခါ အော်ပြီး မူးမေ့သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ မိုးပျံ့ကွားသစ်ကို ဓောင့်ရှောက်နေသည့် သံတုတ်နှင့် လူသည် မိန်းကလေးထံ ခုန်ဝင်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ မိုးပျံ့ကွားသစ်က အချိန်မီ ဟန်တားလိုက်၏။

၇၈ ● တက္ကသိုလ် နေ့စဉ်အောင်

“ဟေ့ ... ညီလေး၊ မိန်းကလေးကို အဖွဲ့စုရယ်မပေးပါနဲ့။ အိမ်ထဲက လူကို အရင်စွမ်းပို့က ပို့အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

သံတုတ်ရှင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိမ်ထဲသို့ တစ်ပိုနီထိုးပြေးထွက်သွားတော့သည်။

သို့သော် အိမ်ထဲမှာပင် ဆရာကဲ့သို့နှင့် ထိုသူမှာ အလန့်တကြား အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

နံ့ချပ်က ကိုင်ဆောင်သူ၏ ယာဘက်မျက်လုံးသည် လက်နက်ပုန်း ထိမှန်သွားလေပြီ။ သူ၏ ကြောက်မေ့နိုးလိလိ အော်ရင်း မြေ ပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

လီခွမ်းမေ၏ လက်ချက်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုလူဆိုး အိမ်နန်းထဲ ဝင်သည်နှင့် လီခွမ်းမေက မီးခွက်ကို ချက်ချင်းမူတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် အဆင်သင့်ပြင်ထားသော သံလုံးဖြင့် ပစ်လိုက်သည်။

အမှောင်ထုတွင် ကျင့်သားရပြီဖြစ်သော လီခွမ်းမေက နောက်မှရောက်လာသော လူဆိုးကို သံလုံး သုံးလုံးဖြင့် ဆက်ကာ ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုပြင်းထန်သော လက်နက်ပုန်းကြောင့် လူဆိုး၏ နဖူးကို ထိမှန်သွားသောအခါ သံတုတ်ရှင် လူဆိုးက ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်မိသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ပြန်ပြန်လာပါ”

ထွားထုတ်ထွားမိ ထုတ်ပြန် (စာစဉ်-၄) ● ၇၉

ထိုစဉ် အိမ်နန်းတစ်ခုလုံး အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးထားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မိုးပျံ့ကားသစ်က အထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ အော်ပြောလိုက်၏။

“အိမ်ထဲမှာ ပုန်းနေတာ ဘယ်သူတွေလဲကွ။ သတ္တိရှိရင် အပြင်ထွက်လာပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရအောင်”

အတန်ကြာသည်တိုင် အိမ်ထဲမှ မြေကြားချက်ကို မကြားရသောကြောင့် မိုးပျံ့ကားသစ်က ဒေါသနော့၍ အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ညီလေး ... ဒီလူ အပြင်ကို မထွက်ခိုဘူးကွ။ တို့ အိမ်ကို မီးရှို့ရအောင်”

ရန်သူက မီးတုတ်ဖြင့် အိမ်ကိုမီးရှို့သောအခါ လီခွမ်းမေမှာ နောက်ဘက်တံခါးပေါက်ကလေးမှ အပြင်သို့ လွှဲထွက်သွားလေတော့သည်။

အိမ်အနောက်ဘက်တွင် ချုံနွယ်မြက်နိုင်းများဖြင့် ထူထပ်ပြည့်နှက်နေသောကြောင့် လီခွမ်းမေက ချုံကြားသို့ ချက်ချင်း ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်လေ၏။

ရန်သူသည် မီးတုတ်ကို အိမ်ထဲပစ်သွင်းပြီး အိမ်ထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေတော့၏။

သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရဘဲ အိမ်ထဲတွင် ဗဝဠာဖြစ်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

၈၀ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သံတုတ်ကို လူဆိုးသည် နောက်ဘေးတံခါး ပွင့်နေသည်ကို မြင်သည်နှင့် မျက်စူးစူး ဆော်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး အိမ်ထဲကလူ နောက်ဘေးထွက်ပြေးပြီဦး”

သို့ဖြစ်၍ မိုးပျံ့ကွားသစ်က တွဲဆိုင်းမနေတော့ဘဲ တံခါးကို ပိတ်ကန်၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် တံခါးကို ကျော်ဖြတ်လိုက်သည် နှင့် မျက်နှာစူးစူးဆိုင်မှ လက်နက်ပုန်း သံလုံးငါးလုံး ပျံ့သန်းလာ တော့သည်။

ငှင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ တိမ်းရှောင်ရန် အချိန်မရတော့ဘဲ သံလုံး ထိမှန်သွား၍ လဲကျသွားတော့၏။

သူတို့တစ်တွေ အိုင်ကိမ်သွားလေပြီ။ လိစွမ်းမေသည် သက်စွန့် ဆံဖျား ကြိုးစားရသောကြောင့် ဓောစွေးဖျား ပြန်နေသည်။

ထို့နောက် လိစွမ်းမေသည် မိန်းကလေး ရှန်စုရှမ်းဆီသို့ တစ် ဟုန်ထိုး ပြေးသွားသည်။

မြင်ကွင်းမှာ မမြင်ရက်စရာ ကြောက်မေ့လိလိဖြစ်နေသည်။ လူဆိုးတစ်ယောက်က အိမ်ထဲတွင် လဲကျနေသည်။ မိန်းကလေးတို့ သားအပမာ တစ်ယောက်သေပြီ။ ကွန်တစ်ယောက်မှာ မှုမေနေသည်။

လိစွမ်းမေက မိန်းကလေးကို ကပုကယာ ဖေးထုမပြီး နှိပ်နယ်ပေး၏။ အတန်ကြာသော် မိန်းကလေးမှာ သတ်ပြန်လည်၍ ရလာသည်။

မိန်းကလေးမှာ ဖခင်တစ်ယောက် ရက်စက်စွာ အသတ်ခံရ

ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖျတ်ဖြင့် (စာစဉ်-၄) ● ၈၁

သည်ကို မြင်ရသောအခါ မျက်စည်မြိုင်မြိုင်ကျပြီး ငိုယိုမြည်တမ်း လေတော့သည်။

လိစွမ်းမေက ပျောင်းပျော့ဆို၏။

“ငိုမနေပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ညီမရဲ့ရန်သူတွေ မသေသေးဘူးကွယ်”

ထိုကား ကြားသောအခါ မိန်းကလေး ရှန်စုရှမ်းက မျက်စူးစူး ထမုန်ပြီး မူးမေနေသော ရန်သူများကို သတ်ဖြတ်ရှင်းလင်းလိုက် တော့၏။

ထိုနောက် ဆောင်စားကို နံဘေးသို့ချပြီး ချွဲပွဲချင့်ကြွေပြန် တော့၏။

“တိတ်ပါတော့ ညီမရယ်၊ အခုအချိန်မှာ ရန်သူတွေလည်း သေခဲ့ပြီပဲ။ အဲဒီတော့ ဦးလေးကို မြေမြှုပ်စဉ်းမယ်ကွယ်၊ ပြီးတော့ ဦးလေးနဲ့ ဘယ်လိုရန်စဉ့်တယ်ဆိုတာ မမကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

ထိုအခါကျမှ ရှန်စုရှမ်း အိုင်တိတ်၍ သတိရလာ၏။ လူဆိုး တွေ၏ အလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကျင်းတူး၍ သူမ ဖခင်၏ အလောင်းကိုလည်း ဂူတွင်းမြှုပ်နှံလိုက်တော့သည်။

ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြတ်သောအခါ ရှန်စုရှမ်းမှာ သူတို့အကြောင်း ကို ပြန်လည်၍ ပြောပြလေ၏။

ရှမ်းယွမ်းရှန်မှာ ယခင်က သိုင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ ကား

ကျားနို့ဖြူတွင် ခို့သော သယ်ဖို့လုပ်ငန်း ဌာနချုပ်တွင် ဝိသုဒ္ဓိဆရာ ကြီး ခို့လိ၏ လက်ထောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

၈၂ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

သူသည် အသက်သုံးဆယ်မှာပင် လက်စွဲတော် ကြယ်စုနစ် ပွင့် တာဖြင့် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့၏။ သူတို့ အာမခံစောင့်ကြပ်သော ကုန်ပစ္စည်းများမှာ တစ်ခါမျှ တိမ်းစောင်းခွတ်ချော်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် ရှမ်းယွမ်းရှန် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ၅၀ အသက် အရွယ် ဆောက်လာပြီမို့ ၎င်းလုပ်ငန်းမှ အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ၏။

သူသည် အနားယူပြီး သုံးနှစ်အချိန်မှာပင် နှဲတီးဆရာကြီး ရှိလီမှာ လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဖခင်လုပ်ငန်းကို သားဖြစ်သူ ရှိကျီအုက ဆက် ခံ၍ သယ်ယူလုပ်ငန်းကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သုံးလမပြည့်မီပင် ၎င်းတို့ တာဝန်ခံ လိုက်လံဖို့ ဆောင်သော ပစ္စည်းများကို လမ်းခုလတ်တွင် ပြဿနာပေါ်သည်။

တန်ကြေး ငါးသောင်းတန် ပစ္စည်းများကို စားပြခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူ မိုးပျံ့ကူးသစ်က လမ်းမှဖြတ်တိုက်လိုက်၏။

ထိုသတင်းကိုကြားသိသောအခါ ခေါင်းကောင်ဖြစ်သူ ရှိကျီအု ခေါင်းကြီးသွား၏။ သို့သော် လက်ထောက်သိုင်းဆရာမှာသာ ဒဏ်ရာ အသီးသီး ရရှိသည့်အပြင် မိုးပျံ့ကူးသစ်၏ သိုင်းပညာများမှာလည်း အလွန်ထက်မြက်လှသည်။

ထိုသို့ ကြံရာမရဖြစ်သောအခါ ရှမ်းယွမ်းရှန်ကို သတိရမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာကြီး ရှမ်းယွမ်းရှန်ထံသို့ တောင်းပန်ပြောကြား

ကျားထုတ်ကျားခဲ ဖျံ့ပြိုင်နွဲ့ (၈-၄-၄) ● ၈၃

ရင်း အတိုက်ခံရသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း ပြန်လည်ရရှိရန်နှင့် ရန်သူများအား စွင်းလင်းပေးရန် ပြောဆိုလေသည်။

ဆရာကြီး ရှမ်းယွမ်းရှန်မှာ မလွှဲသာ မရွာင်သာမို့ လက်ခံ လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အခင်းဖြစ်ရာသို့ ရှိကျီအုနှင့် ချက်ချင်း လိုက်သွားသည်။

လဝက်ခန့် အပူတပြင်း ရွာရွေးသောအခါ မိုးပျံ့ကူးသစ်၏ ခခန်းကို ရွာရွေးတွေ့ရှိတော့သည်။

ထိုအခါ သိုင်းလောကမှ ရေလှေထုခံအတိုင်း တွေ့ရှင်ပန်ကြား ၍ ကုန်ပစ္စည်းများကို ပြန်အပ်ရန် တောင်းဆို၏။

သို့သော် စားပြခေါင်းဆောင် မိုးပျံ့ကူးသစ်က ကုန်ပစ္စည်း များကို ပြန်မပေးချေ။

ရှမ်းယွမ်းရှန်မှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး မိုးပျံ့ကူးသစ်နှင့် မကျေ ပွဲ နှံ့ရလေသည်။

မိုးပျံ့ကူးသစ်၏ ကျားခေါင်းသံမျိုတိက ပြင်းထန်လှသော် လည်း ရှမ်းယွမ်းရှန်၏ ကြယ်စုနစ်ပွင့်စားကို မဖိပေ။

သို့ဖြစ်၍ သိုင်းကွက် တစ်ရာကျော်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်သတိပုတ် သောအခါ မိုးပျံ့ကူးသစ်၏ အငိုက်တွင် ဆရာကြီး ရှမ်းယွမ်းရှန် က ဆောင်စားကို လက်ပြန်တစ်ချက်ဆွဲ၍ ရန်သူ၏ နားရွက် တစ် မက်ကို တိခန့် ဖြတ်ခဲ့လေသည်။

လှဆိုးများ စုတ်စုတ်သံသံ ဖြစ်သောအခါတွင်မူ မိုးပျံ့ကူး သစ်က ခေါင်းဆောင်ပီပီ ဟန်တားလိုက်၏။

၈၄ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ထိုပြင် ကုန်ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်အပ်နှံလိုက်သည်။

ဓားပြခေါင်းဆောင် မိုးပျံ့ကွားသစ်က ကုန်ပစ္စည်းများ ပြန်ပေးရင်း ...

“ဆရာကြီးရဲ့ ဓားသိုင်းဟာ နွဲ့ကျွေးထိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွပ်ကတော့ မကျော့နပ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မသေမချင်း မှတ်ထားပါ၊ နောက်သုံးနှစ်ကြာရင် ခင်ဗျားဆီမှာ ရန်ကြွေးလာတောင်းရလိမ့်မယ်”

ဆရာကြီး ရှမ်းယွမ်းရှန် အောင်ပွဲခံပြီး ပြန်လာသောမျိန်မှစ၍ ရန်ကြွေးကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်မှပစ္စည်းဥစ္စာများကို ထုခွဲပြီး ရန်ကို ရောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မိန်းကလေး ရှန်စုရှမ်းမှာ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်ရှိသေး၏။ သူမက ကလေးပီပီ ကြားဝင်ဆိုလိုက်၏။

“ဆို ... ဖေဖေကလဲ လူဆိုးတွေဟာ ကြီးကျယ်တဲ့ စကား ပြောတာပါ။ ဖေဖေ သူတို့ကို ကြောက်စရာမလိုပါဘူး”

“အင်း ... ခက်တာပဲ သမီးရယ်၊ ဖေဖေဟာ အသက်ကြီးလာ ပြီကွယ်၊ ပြီးတော့ လူဆိုးတွေဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်မှာ၊ ဓားပြခေါင်းဆောင် မိုးပျံ့ကွားသစ်ဟာ အခုမှ အသက် သုံးဆယ်ကျော် ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ဖေဖေ ရန်ရှောင်တာ ကောင်းပါတယ်”

မိန်းကလေး၏ စခင် ရှမ်းယွမ်းရှန်သည် ထိုသို့ပြောကြားပြီး

ကျားထုတ်ကျားခဲ ယှဉ်ပြိုင်နဲ့ (၈၁၆၉) ● ၈၅

သည်နောက် တောင်တန်းဒေသ ဤနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် လူဆိုးများ၏ ရန်ကို သုံးနှစ်တိတိ ရှောင်ခဲ့သော်လည်း ဓာတ်သိမ်းမကောင်းခဲ့ချေ။

အကြောင်းနဲ့ သိရှိသောအခါ လီစွမ်းမေ သက်ပြင်းစုလိုက်သည်။

“ညီမ ဝမ်းနည်းနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊ မဟာ ဓာတ်စွာ လီစွမ်းမေပါ၊ တို့ဆိုင်ဟာ ရေခက်ဆုံလေတော့ ညီမကိုပဲ မမ တပည့်အဖြစ် လက်ခံပါမယ်”

ထိုအခါ ရှန်စုရှမ်းသည် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခူးထောက်လှက် ဆရာသမားဖြစ်သော လီစွမ်းမေကို ကန်တော့လိုက်သည်။

“ကဲ ... အခုအချိန်မှာတော့ မမ သိုင်းပညာ သင်ကြားလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွယ်၊ သိုင်းပညာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် နှစ်ဝက်လောက် စောင့်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ လောလောဆယ်မှာ ညီမကို အတွင်းအား လေ့ကျင့်နည်း သင်ပေးမယ်”

ထိုနေ့မှစပြီး လီစွမ်းမေသည် သူ၏တပည့်မကို ခွန်လွန်နိုင်းတီးမှ အတွင်းအား လေ့ကျင့်နည်းကိုလည်း သင်ကြားပေးသည်အပြင် လက်တွေ့ လေ့ကျင့်နည်းကိုပါ သင်ကြားပေးလိုက်၏။

၈၆ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

အချိန်သည် ချားရုတ်ပတ်ပမာ လည်ပတ်ရင်း နှစ်ဝက်အချိန် ကာလ ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် လီစွမ်းမေ မြန်လည်လန်းဆန်းလာပြီး သိုင်းပညာမှာ ပုံမှန်အခြေအနေသို့ မြန်လည်ရောက်သွားလေတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာသမားကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတသောကြောင့် မြန်လိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ညီမ ... မနက်ဖြန် မေမြန်တော့မယ်ကွယ်၊ ညီမလည်း ဆရာဘိုးဘိုးနဲ့တွေ့ရအောင် တစ်ပါတည်း လိုက်နဲ့ပါ။”

ထိုစကားကြားသောအခါ ရွန်စုစွမ်းက အားရှုဝမ်းသာစွာဖြင့် ခရီးထွက်ရန် သဘောတူလိုက်၏။

လီစွမ်းမေက သူ၏တပည့်မကို မော်ဆောင်၍ တောင်တန်းတံတိုင်းမှ ခွဲစွာပြီး အနောက်ဘက်အရပ်သို့ ခရီးနှင်သည်။

နှစ်ရက်ခန့် တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ ပိုခလောင် တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် နေဝင်ရီသရောအချိန်ဖြစ်နေလေပြီ ... ။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးတွင် ချုံနွယ်မြက်ရိုင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

ကွယ်ဝန်းလှသည့် တောင်ကလပ်ပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်၍ လှနေအိမ်ခြေ လုံးဝမမြင်ရပေ။

ကျားကုတ်ကျားဆဲ ဖျတ်ပျော် (စာစဉ်-၄) ● ၈၇

သည့်နောက် သစ်ပင်ပေါ်၌ တစ်ညတာ နိနားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် သူမ၏ တပည့်မကို အထုပ်ခြေစေ၍ သစ်ပင်ခွကြားသို့ တက်ကာ အထုပ်ကို ခေါင်းအုံးရင်း အပန်းခြေလေသည်။ သန်းခေါင်ယံ သုံးချက်တီးအချိန်တွင် လီစွမ်းမေသည် လန့်နိုးလာသည်။

သိုင်းပညာအဆင့်မြင်သူတို့သည် မျက်စိလှင်၍ နားဝါးသူများပင် ဖြစ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ တချွတ်ချွတ် ဖြည့်သော အသံကို ကြားသည်နှင့် ချက်ချင်း သတိအနေထားဖြင့် နေလေတော့သည်။

ထိုအခါ အသံစလဲများက ဆယ်ကိုက်ကျော်အကွာ တောအုပ်မှ ပျံ့လွင့်လာသည်ကို အကဲခတ်မိသည့်ပြင် အသက်ပြင်ခြင်း ရရှိက်သံနှင့် အရိုးတွေတကွတ်ကွတ်ဝါးမြည်သံများ ဝှော့ဖြမ်းနေသည်ကိုပါ ကြားရ၏။

“အလို ... တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ရောက်နေပြီ ထင်တယ်” လီစွမ်းမေသည် အိပ်မောကျနေသော တပည့်မကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကိုယ်တော့ပညာဖြင့် သစ်ပင်၏ ကိုင်းဖျားသို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

ထိုနောက် အသံလာရာဆီသို့ ကိုယ်တော့ပညာဖြင့် သစ်ပင်များကို ခုန်ကူး၍သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် လရောင်ထိန်ထိန်သာနေသည်။

၈၈ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သစ်ပင်ငါးပင် ကျော်လွှားနုနုကွေးမိသည်နှင့် တောထုပ်ထဲတွင် သန်မာ
ထွားကြိုင်းသော လှုပ်နှံစံကောင်ကို တွေ့ရတော့သည်။

ထိုလှုပ်နှံစံကောင်မှာ အရပ်ဆယ်ပေးခန့်မြင့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
အမွှေးတွေနဲ့ လှထပ်ပြည့်နက်နေ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာမှာ လှနှင့်
အလားသဏ္ဍာန်တူ၍ ခေါင်းဆံပင်များ ဖွားလွှားကွနေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ကောင်မှာ ကွက်လပ်တွင် ထိုင်၍ လှသေအလောင်း
တစ်လောင်းကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားနေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ လီစွမ်းမေ အသည်းတထိတ်
ထိတ် ဖြစ်ပြီး ဝေဖန်ခွဲခြားမိလေ၏။

“အင်း... ဒီမကောင်ဆိုးဝါးကောင်တွေကို လွှဲလျှော့ထား
လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆောင်စားနဲ့ဝင်ပိုင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်
အန္တရာယ်ပြိုင်တယ်...။”

“အဲဒီတော့ လက်နက်ပုန်းနဲ့ ဒီကောင်တွေရဲ့ မျက်လုံးကို
ကန်းအောင် အရင်လုပ်ရမယ်၊ နောက်ပိုင်းကမူ ဒီကောင်တွေကို
သုတ်သင်ရှင်းလင်းမယ်”

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး လီစွမ်းမေသည် အနိမ့်ဘက်တွင်ရှိသော
သစ်ခွပင်ကြားတစ်ခုဆီသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ထိုနောက် ကော့ညိုအိတ်မှ သဲလုံးလက်နက်ပုန်းလေးလုံးကို
ထုတ်ယူပြီး လှုပ်နှံလိုက်၏။ တစ်စုံစီမြည်သံနှင့်အတူ ရောင်ခြည်
တန်း လေးစာနီး ဖြာဆင်းသွားသည်။ လှုပ်တို့၏ မျက်လုံးဆီသို့
တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးရိုက်သွားတော့၏။

ထွားထုပ်ထွားဆဲ ထုတ်ပြန် (၈၇၉-၄) ● ၈၉

သို့သော် တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်မှာ အလွန် အကင်းပါးသော
သတ္တဝါများပင် ဖြစ်၏။ လီစွမ်းမေ၏ လှုပ်ရှားသံကို ကြားသည်နှင့်
ဝဲဘက်တွင်ရှိသော လှုပ်က လည်ပင်းစောင်း၍ မျက်မျှင်းရှောင်လိုက်
၏။

ထိုအခါ မျက်လုံးကို မထိမှန်ဘဲ သူ၏ပခုံးဆီသို့ သဲလုံးမှာ
မြှုပ်ဝင်သွားတော့သည်။

ညာဘက်တွင်ရှိသော လှုပ်က ရှောင်လိုက်သော်လည်း နောက်
ကျသွားလေ၏။ သဲလုံးတစ်လုံးမှာ နဖူးပြင်ကို ချပ်မှန်ပြီး ကွန်တစ်
လုံးက မျက်လုံးသို့ တည့်တည့်ထိမှန်သွားတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒဏ်ရာရသော လှုပ်သည် အသည်းခိုက်အောင်
နာကျင်သောကြောင့် ကြောက်မနန်းလီလီ ဟိန်းဟော့က်လိုက်သည်။
လီစွမ်းမေသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ လှုပ်နှံစံကောင်သည် မျက်မျှင်း ထလာပြီး ရန်မူ
လေတော့၏။

လှုပ်နှံစံကောင်သည် ယပ်တောင်ခန့်ကြီးမားသော လက်ခါး
ကို ဝှေ့ရမ်း၍ လီစွမ်းမေ၏ မျက်နှာကို ဖမ်းဆုပ်ကုတ်ခြစ်လိုက်၏။
လီစွမ်းမေသည် ကိုယ်ကို အတန်ငယ် စောင်း၍ ဓားဖြင့် လက်ပြန်
တစ်မျက် တွက်လိုက်သည်နှင့် လှုပ်တစ်ကောင်၏ လက်လေးဖျောင်း
လုံးကို တီခနဲ ဖြတ်သွားသည်။

နာကျင်လွန်းသောကြောင့် လှုပ်တို့သည် သစ်ပင်ကို မြှောက်
ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်လုံး တုန်ခါလှုပ်ရမ်းလိုက်သည်။

၉၀ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

၎င်းအချိန်မှာပင် လီစွမ်းမေက သူ၏ ချက်ကောင်းနေရာသို့ ပိုင်းဆွဲရန် ဓားကိုဝင်လိုက်၏။

သို့သော် လုပ်က ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို မပြီး သူမဆီ သို့ အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

လီစွမ်းမေ ခုန်ရောင်လိုက်သည်။

သည့်နောက် လီစွမ်းမေသည် ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် လေထုထဲ သို့ ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်ပမာ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဓားကို ဝင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် သူမ၏ ကျောဘက်မှ လေအေးအေးဖြင့် မပြော လိုက်သော အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၏။

“တို့ချင်း ကံမကုန်လို့ ထပ်တွေ့ရပြန်ပြီ”

ထိုအသံကို ကြားသည်နှင့် လီစွမ်းမေမှာ အသံရှင်ကို ကောင်း စွာ ကျွန်မုတ်မိ၏။ ထိုသူတို့မှာ ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်၏ အသံပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထိုခဏတွင် လီစွမ်းမေက လုပ်ကို ဆက်လက်မတိုက်တော့ဘဲ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကျင်းတောင်ညီနောင်နှစ်ဖော် ကွင်းပြင်သို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်မှာ ထိုလှုပ်နှံမှုကောင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့သောအခါ လက်ဟန်ဖြောင့်ဖြင့် မပြောဆိုလေတော့သည်။

လှုပ်တွေ့၏ ပြောကြားချက်ကို ကြားသိရသောအခါ ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်တို့က ဖျက်လုံးပင်၌...

ကျားကုတ်ကျားမဲ ဖျတ်ဖြိုင့် (၈၇၅-၄) ● ၉၁

“ဒီမယ်အမျိုးသမီး ဟောဘိ နှစ်ကောင်ကို မင်း ဘာကြောင့် ရန်ရှာရတာလဲ။ အခုအချိန်မှာ မင်း လက်နက်ချပြီး အညှစ်ရင် ကောင်းမယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ဟောဘိ နှင်းတောင်က လူနှစ်ကာင် ကို ရန်ကြွေးဆပ်မိုင်းရလိမ့်မယ်”

နှင်းတောင်ပေါ်က နှင်းတောင်လူနှစ်ယောက်ကို သူတို့ သိမ်း သွင်းထားခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း လီစွမ်းမေမှာ ဓာဝရန်သုံးသပ်မိသည်။

ထိုအခါ လီစွမ်းမေက တစ်ချက်အော်လိုက်၏။ သစ်ပင် အောက် ခုန်ချမည့်ဟန်မျိုး ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် တကယ်မဆင်၊ ဘဲ သူမသည် လက်ထဲတွင် ဆုပ်ထားသော သံလုံးဖြင့် လက်နက် ပုန်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ယူးရန်ထိုက တုတ်ကောက်ကို တွေ့ရမ်းပြီး သံလုံးကို ပစ် ထုတ်လိုက်၏။ သည့်နောက် လီစွမ်းမေမှာ လှည့်၍ တောင်အောက် သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွားလေတော့သတည်း။

“ဟော ... ညီလေး သူ့ကို ထွက်မပြေးစေနဲ့”

လီစွမ်းမေ၏ နောက်သို့ ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်နှင့် လှုပ်နှံကောင်တို့သည် ထပ်ချပ်မကွာ ဒလကြမ်း လိုက်သွားလေ တော့သည်။

ပြေးသူနှင့် လိုက်သူတို့သည် တောတောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်လွှားပြီး ခရီးရှည်ပြေး၍ ဆင်နွဲလေတော့သည်။

လီစွမ်းမေသည် သူ၏တပည့်မ ရှန်ရုရှမ်းကို အနုမည်ဖြစ် မည် စိုးသောကြောင့် မူလနေရာ၌ ထားခဲ့သည်။

၉ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ထိုအခါ လီစွမ်းမေသည် ပြေးရင်း ချီထိုင်ဖြူကို ကျော်ဖြတ်
၍ ကျွန်းတောင်သို့ အရောက်သွားပြီး တစ်လခန့် ပျန်းနေခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်တို့ နှင်းတောင်မှ လူ
အားကိုးဖြင့် နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့ကြသည်။

နှင်းတောင်မှ လှုပ်တို့သည် မြေရာခံသည့်နေရာတွင် အထူး
ကျွမ်းကျင်၏။ သို့သော် လမ်းခုလတ်တွင် တရကြမ်း ခရီးနှင့်ရသော
ကြောင့် မျက်ကန်း လှုပ်တစ်ကောင် ချောက်ကမ်းပါးသို့ကျ၍ သေဆုံး
သွား၏။

ထို့ကြောင့် လီစွမ်းမေကို နှင်းတောင်ပေါ်တွင် မီလာ၏။

လီစွမ်းမေမှာ အလွန်ပင်ပမ်းမော့ဟိုက်နေပြီး ရေသို့ ဆက်၍
မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်းတောင် နှစ်ဖော်တို့နှင့် ပြင်းထန်သော တိုက်
ပွဲ ဖြစ်ပွားရတော့၏။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် လီစွမ်းမေက လှုပ်တစ်ကောင်ကို သုတ်သင်
ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း ဟူးရန်ထို၏ ပြင်းထန်သော လက်သီး
တစ်ခုကို မိမိခံလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ လီစွမ်းမေမှာ ဆာပူလာ ကျောင်းဆောင်သို့ ဝင်
ရောက်၍ ဆရာတော် အုတ်တံတွင် နီလှူခွင့်တောင်းခဲ့ရ၏။

ဤကား လီစွမ်းမေ၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပင် ဖြစ်လေ
တော့၏။

အခန်း(၃၉)

ပရိယာယ်

မိုးစင်စင်လင်းလေပြီ။
တစ်ညတာ အေးဆေးစွာ ကုန်လှူခဲ့သွား၏။
ကြည့်လင်ဝင်းပသော နေရောင်ခြည်မှာ ကျောင်းဆောင်သို့
ဖြာဆင်းလာ၏။

ဆရာတော်အုတ်တံမှာ ကျောင်းဆောင် ခန်းမကြီးသို့ ဝင်လိုက်
သည်။

လီစွမ်းမေမှာ ဇရာပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဒဏ်ရာသက်သာဟန် ပေါ်
လွင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာတော်အုတ် ကြွရောက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ လီ
စွမ်းမေက လက်နံ့မိုး၍ ကန်တော့လိုက်၏။

ဆရာတော် အုတ်တံမှာ ကရုဏာသက်စွာဖြင့် မေးမြန်းလိမ့်
လေသည်။

“တကာမ နေသာထိုင်သာ ရှိရဲ့လား။”

“တင်ပါ့ ဘုရား၊ တပည့်တော်မရဲ့ ဒဏ်ရာ သက်သာလာပါပြီ၊ မြင်းနို့ရိုရင် တပည့်တော်မကို တစ်ခွက်လောက် ကူညီပါဘုရား”

ဆရာတော်အုတ်သည် တကားမကို သံသယဖြစ်မိသော်လည်း ကူညီရမည့် ဝတ္တရား ရှိသည့်အတိုင်း မြင်းနို့ပူပူတစ်ခွက် ယူပေးလိုက်သည်။

သို့သော် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ လိစွမ်းမေ၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရတော့ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်အုတ်က အသံကျယ်ဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကံကြည့်ရှုနေစဉ် ဆရာတော်၏ ကျောဘက်မှ ပိန်လိုဝါကျင့်နေသော လက်တစ်ဖက် ရုတ်ခြည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆရာတော်အုတ်မှာ အလန့်တကြားဖြင့် ဆော်မိသည်။ ဆရာတော် အုတ် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိ၍သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ယောက်၏ ကြောက်မက်စွမ်းတောင်းသော မုက်နာကို မြင်လိုက်ရခြင်းပေတည်း။

သူတို့၏ ဆံ့စည်တွေက ဝှုပ်ပွ၍ ဗွားလျားကွေ့နေ၏။

မုက်နာမှာ ဝါဒန့်ဖန်ဖြစ်ပြီး လှုပ်နှံ မတူသော အကျဉ်းတုန်လှသည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟူးရန်ထိုက ...

“ဆရာတော် ... မနေ့ညက ထွက်ပြေးလာတဲ့ အမျိုးသမီးကော ...”

“သူ ... ဘယ်ကိုထွက်ပြေးသလဲ”

“အဲ ... အဲဒါ ဆရာတော်လည်း မသိဘူး၊ သူ မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာပဲ”

“ဆရာတော် မနေ့က ရောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ”

ဟူးရန်ထို၏ ခိုင်ခိုင်မိုက်ကန်းသော မေးခွန်းကို ခိုးရွံ့သောကြောင့် ဆရာတော်အုတ် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အင်း ... တကားဟော မနေ့ညကတော့ ဒီမှာ အနားယူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုမနက် အစောကြီးက ပြန်သွားပါတယ်”

“ဆို ... မယုံနိုင်ဘူး”

ဟူးရန်ထိုနိုးသည် မကျေမနပ်ဖြင့် ကျောင်းဆောင်တစ်ခုကို နေရာအနံ့ လိုက်လံရှာဖွေလေတော့သည်။

မိန်းကလေး၏ အရိပ်အယောင်မျှပင်မမြင်ရသောအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟူးရန်ထိုက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

“ကိုင်း ... ညီလေး ... သူမရှိတော့ဘူး၊ တို့ပြန်ကြနိုးစွာ”

“ဆို ... မဟုတ်တာ အစ်ကိုရား ကျွန်တော်မှာ နည်းတမ်းနည်းနည်းပါးပါး အဲဒီနည်းနဲ့ဆိုရင် သူပြန်လာမှာပါ”

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းနည်းက ...”

၉၆ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ဟူးရန်ကုန်နန်းက သူ၏အစ်ကိုရဲ့နားကို ကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်သောအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူက ခေါင်းညိတ်၍ မြေလိုက်သည်။

“အင်း... မင်းနည်းက ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နေ့မှာ သမားဦးပေါက်ကြားသွားရင် တိုညီအစ်ကိုကို ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဒါပေမယ့် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအမျိုးသမီးကို စွာနိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါမှ အတွင်းအား လေ့ကျင့်နည်းနဲ့ ပန်းကြောသိုင်းကွက်ကို တတ်ကျွမ်းမှာပါ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဆရာတော် အုတ်ကုတ် ချောမို့မြောက်မို့ဖြင့် နိပ်စက်ကလေး ပြုကြတော့သည်။

ကျင်းတောင်ညီနောင်နှစ်ဦး၏ နိပ်စက်ခြင်းကို ဆရာတော်က ကြိုတင်မိတ်ခံစားနေရသည်။

လီစွမ်းမေသည် ကိုယ်ပေါ်မှ သားရေစွာကင်ကို ဓူတ်၍ နှင်းတောထဲမှာ ဝပ်နေ၍ ဗျူးခုံ၏။ သူ့မျှော်နေသည်မှာ ကျင်းတောင်ညီနောင်ကိုသာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအခါ တခွဲခွဲကျနေသော နှင်းမြူဖြူနီတော့က သူမ၏ကိုယ်ကို နှင်းတောနှင့် တသားတည်း လွမ်းခြုံထားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အခွင့်သာသည်နှင့် သူမက ဆရာတော်ကို လွှဲတစ်ပြက်အတွင်းမှာ ဝင်ရောက် ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။

သူမ၏အကြံ ထမြောက်အောင်မြင်သည်နှင့် ဆရာတော်ကို ကျောတွင်ပိုးပြီး တရကြမ်း၊ ပြေးလေတော့သည်။

ကျားကုတ်ကျားခဲ ယုတ်ကြီးနဲ့ (စာစဉ်-၄) ● ၉၇

ကိုက်တစ်ရာကျော်သို့ ရောက်သောအခါ လီစွမ်းမေက ဆရာတော်ကို အောက်သို့အသာချပြီး ဆောင်မားကို ချက်ချင်း ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

၎င်းအချိန်မှာပင် ကျင်းတောင်ညီနောင်တို့ သူမအနီးသို့ ရောက်လာတော့သည်။

“ဒီမှာ လူယုတ်မာတွေ၊ ရွင်တို့ ဆရာတော်ကို ဘာကြောင့် ဒုက္ခပေးရတာလဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား... တို့က မင်းထွက်လာအောင် မျှားခေါ်တာပါ၊ အခုတော့ တို့ရဲ့အကြံ အောင်ပြီပေါ့ကွာ”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် ကျွတ်တို့ချင်း စာရင်းရှင်းမယ်၊ ဆရာတော်ကို ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟား... ရပါတယ်ဗျူး၊ မြန်မြန်သာ ပြန်နိုင်လို့က်ပါ”
ထိုအခါ လီစွမ်းမေက ဆရာတော်ဘက်သို့ လှည့်၍လျှောက်လိုက်သည်။

“ကဲ... ဆရာတော်ကြားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ ဆရာတော် ကောင်းဆောင်ကို မြန်မြန်ကြွပါ”

ထိုကောကြားသောအခါ ဆရာတော်အုတ်ကုတ် တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ချက်ချင်းထ၍ ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွသွားလေတော့သည်။ လီစွမ်းမေက ကျင်းတောင်ညီနောင်အား စကားဆန်းဆန်း ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ရှင်တို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်

၉၈ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ပေါင်း များ သုပါပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နိုင်အောင် မတိုက် နိုက်နိုင်တော့ တခြားနည်းပြောင်းပြီး တိုက်နိုက်ကြရင် ငါ့ကောင်းမယ်”

“အဲမှာ ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကိုင်း ... ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင် မလဲ၊ မြန်မြန်သာ ပြောခမ်းပါ”

ထိုခမ်းသံကို ကြားသောအခါ လိစွမ်းမေက ဆောင်စားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းထိုးပြရင်း ...

“တကယ်တမ်း ပညာစွမ်းပြချင်ရင် အန္တရာယ်ရှိတဲ့ နေရာမှာ ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ရမယ်၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီနေရာကိုသွားပြီး ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ် ကြမယ်”

သူမ ညွှန်ကြားရာသို့ ကျွင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်တို့ ခေါင်း မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ခေါ်လောက်အကွာတွင် မြင့်မာလှ သော တောင်တန်းတစ်ခု ထီးထီးမားမား ရပ်တည်နေသည်ကို မြင် ရ၏။

“အဲဒီတောင်တန်းကြီးဟာ မြင့်မားပြီး ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ တောင်ကုန်းပေါ်တက် ရာ တစ်လျှောက်လုံးမှာ လှေခါးထစ်ပမာ ကျောက်ဆောင်အုရစ်တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ပထမဆင့်အနေနဲ့ ကိုယ်ဟော ပညာကို ယှဉ်ပြိုင်ကြရအောင်၊ တောင်ထိပ်ကို အရင်ရောက်သူဟာ ပထမပွဲကို အနိုင်ရတာပေါ့ရှင်”

“ကိုင်း ... ပထမပွဲကို နိုင်ပြီးနောက် ဘယ်လိုအင်အားခွင့် ရှိမှာလဲ”

ကျားထုတ်ကျားခဲ ယှဉ်ပြိုင် (၈၇၆-၉) ● ၉၉

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... အင်အားခွင့် ရှိတာပေါ့ရှင်၊ ပွဲတိုလူဆိုရင် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်တဲ့အခါမှာ လက်နက်သုံးခွင့်မရဘူး ရှိဘူး”

“အင်း ... ကြိုက်သွားပြီဗျို့၊ ဒါဖြင့် ဒီမိလိကိုက်”

“ရှင်တို့ သဘောတူပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အခုစကြိုနို့”

လိစွမ်းမေသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုယ်ဟောပညာသုံးပြီး ၉၅မှ တစ်မျိုးတည်း ပြေးသွားတော့သည်။

ထိုအခါ ကျွင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်သည် အားကျမခံ နောက်မှ ရွက်ရွင်း လိုက်သွားသည်။

ထိုသို့ တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်သောအခါတွင် ကျွင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဖော်တို့က မလေးလံသောကြောင့် နောက်မှ ကိုက်နှစ်ဆယ် အကွာတွင် နောက်ကျ ကျန်ရစ်ကြသည်။

လိစွမ်းမေသည် တောင်ခြေရင်းသို့ အရင်ရောက်နေလေပြီး သို့သော် တောင်တန်းဒါကြီးပေါ်သို့ တက်ရန် ချောက်ကမ်းပါး တစ်ခုက ခြားထားသည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အကွာအဝေးမှ ဆယ်ကိုက်ခန့်ခြား၏။ ၎င်းကို ဆက်သွယ်ထားသော ကျောက်တံခါးတစ်ခု ရှိလေ သည်။

အခုအချိန်တွင် ထိုကျောက်တံခါးပေါ်သို့ နင်းခဲများ ပုံဖိလှ ပြုထားလေပြီ။

ချောက်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သည်နှင့် လိစွမ်းမေသည် ကိုယ်

တော့ပညာသုံးပြု လေထုထဲသို့ ပျံလွှားငှက် တစ်ကောင်ပမာ ပျံဝဲ ပြေးသွားလေတော့သည်။

ဟိုဘက် ချောက်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သည်နှင့် လိစွမ်းမေက ဆိုလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... နာမည်ကြီး ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်ဟာ ညံ့လှချည်လားရှင့်၊ ကိုယ်တော့ပညာတောင် ညံ့နေရင် လူစွမ်းကောင်း ဘယ်လိုခေါ်နိုင်မလဲရှင့်”

သူမ၏ ပြောဆိုသံကို ကြားရသောအခါ ကျင်းတောင်ညီနောင် တို့မှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေး သွားသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါသအစိုနဲ့ မဖြေသေးပေ။ သို့သော် ၎င်းပြင် ဒဏ်ရာ မကျက်သေးသောကြောင့် ဟိုဘက်ကမ်း၊ ဇပ်သို့ မကူးဝံ့ချေ။ ဒေါသက အရာရာကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

သို့ဖြစ်၍ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကား ကျောက်တံတားဆီသို့ ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

တံတားအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်တံတားမှာ ရုတ်တရက် ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသည်။

“အမထေး”

နှစ်ယောက်လုံးမှာ ထိတ်လန့်ပြီး အားယူ၍ ခုန်မည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း အဆိုနဲ့မမီတော့ပေ။

နှစ်ဦးလုံးမှာ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်ကမူ လိစွမ်းမေသည် ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ပုံဖြင့် သက်ပြင်း ရှည် ချမ်းဘော့၏။

ရန်သူများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သုတ်သင်နိုင်ခဲ့မချေဦး။

အကြံပိုင်သော လိစွမ်းမေသည် ထိုကျောက်တံတားကို ကြိုတင် ခင်းထားခဲ့ခြင်းပင်။ မခင်းမီမှာ သူမက အလယ်စပိုနေရာတွင် ကျအက်သွားအောင် ထုမချခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျင်းတောင်ညီနောင်တို့သည် ဒေါသအလျောက် ကျောက်တံတားဆီသို့ ပြေးသွားသည်နှင့် သူမဆင်ထားသော အကွက် သို့ ဝင်သွားသည်။

ထိုအခါ လိစွမ်းမေက အဆုံးအထိ မမြင်နိုင်သော ချောက် ကမ်းပါးအောက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ရှေ့သို့လိုက် သည်။

“ရှင်တို့ကို လိမ်ညာမိတဲ့အတွက် ကျွန်မလည်း သံဝေဂတရား ရမိတယ်။ ဒီအပြစ်တွေ ကျေအောင် ကျွန်မ တရားအားထုတ်ရဦး မယ်”

သူသည် အလွန်တရားရသွား၏။

သူမ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၄၀)

အမဲလိုက်ရင်း အခက်ကြုံ

နှစ်လအလီလီ ပြောင်းခဲ့လေပြီ။
မန်ချူးအစိုးရ၏ စစ်ဦးစီးဖြစ်သော ဟုခန်းအန်းသည် စစ်
သည်စိုလ်ပါများစွာကို ဦးစီး၍ နီပေါနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်ရန် တီဘက်
ပြည် လာဆာပြိုတော်သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

မန်ချူးနယ်ချဲ့အစိုးရ၏ တပ်မကြီးသည် 'ရာလူကျန်ပူ'ကို
ဖြတ်ကျော်ပြီး နီပေါအစိုးရကို ဖြတ်ချရန် တာစုရင်း တပ်မကြီးသည်
တစ်လတိုတို ခရီးပြင်းနှင်လာရာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်းသို့ ဆိုက်
ရောက်လာသည်။

ဟိမဝန္တာတောင်တန်းမှာ အလွှားမိုင်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်
ခန့် ရှည်လျားသည်။

ထိုအချိန်က အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံသို့ မပါကရောက်သော လမ်း
သွယ်သည် လေးငါးလမ်းသာရှိ၏။

တီဘက်နှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံကို ကူးနိုင်သည့်အပြင် ရာလူကျန်ပူ

မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်သည်နှင့် နီပေါနိုင်ငံနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်
လာသည်။

စစ်သူကြီး ခန်းအန်းက ဒေသခံလူများကို လမ်းပြအဖြစ်
ခေါ်ယူပြီး စစ်သည် သုံးသိန်းကို တပ်မင်းခုခံကာ နီပေါနိုင်ငံသို့
တစ်မိုင်ပြီးတစ်မိုင် နီပူသည်ထက်နီးကပ်အောင် ချီတက်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆောင်းရာသီသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

နှင်းဖျား တခွဲခွဲ ကူးဆင်းနေသည်။

ရာသီဥတု အအေးဒဏ် လွန်ကဲခြင်းကြောင့် စစ်သည်နှင့်
မြင်းတို့မှာ အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ အတုံးအစုံး လဲကျသေကြေ
ကုန်ကြသည်။

သို့သော် မန်ချူးနယ်ချဲ့မှာ နီပေါနိုင်ငံအား နယ်ချဲ့သိမ်းပိုက်
ရန် စစ်သည်တို့၏ အန္တရာယ်ကို အလေးမထားဘဲ နီပေါနိုင်ငံသို့
အရောက် ခရီးပြင်းနှင်စေသည်။

ဆယ်ရက်ခန့် ခရီးနှင်မိကြသောအခါ ...

တစ်နေ့တွင်

နှင်းတောင်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်မိကြလေ၏။

ထိုစဉ် ချောက်ကမ်းပါးအောက်မှ အော်သံတစ်သံကို ကြား
ရ၏။

“အပေါ်ကလူတွေ ... ကျုပ်တို့ကို မြန်မြန်လှောက်ပါ။ ကျုပ်
တို့ကို အပေါ်ရောက်အောင် ကယ်နိုင်ရင် ကျုပ်တို့ ကျွန်ုပ်တို့
ရွှေတွေတစ်တွင်းလုံး လက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်”

ထိုအခါ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအားလုံး အံ့ဩကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နန်းအန်းမှာ ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးအား အကြောင်းစုံ မေးမြန်းစေသည်။

ဗိုလ်မှူးသည် ဗိုလ်လောင်းတစ်ဦးအား သွားရောက်စုံမမ်းစေသည်။

မကြာမီ ဗိုလ်လောင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ထံ ရောက်ရှိလာ၏။

“ဒီလိုပါ စစ်သူကြီး ... ချောက်ကမ်းပါးကို ခြတ်ကျော်ခွင့်မှာ အောက်ဖက်က ကယ်တော်မူပါဆိုတဲ့ အော်သံကို ကြားရတဲ့အတွက် အားလုံး အံ့ဩနေကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို မှန်ဘီလူးပေးစမ်းကွာ”

ဗိုလ်ချုပ်ဟုနန်းအန်းသည် ဗိုလ်မှူးထံမှ ဆိုခဲ့ပြီးသား မှန်ဘီလူးဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်ရသော မြင်ကွင်းကား ...

တစ်နိုင်ငံနဲ့ရှည်လွှားသော မြက်ခင်းပြင်ပင်။

မြက်ခင်းပြင်မှာ စိမ်းလန်းစိုပြေလျက် ... ။

မည်သည့်ထွက်ပေါက်ကိုမှ မတွေ့ရချေ။

၎င်းမြက်ခင်းပြင် တစ်နေရာတွင် သိုးအကောင်နှစ်ရာခန့်ရှိ အိုးအုပ်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုပြင် ဆံ့ရှည်စုတ်ဖွားနှင့် လူထူးဆန်း နှစ်ဦးကိုပါ တွေ့မြင်ရ၏။

သူတို့သည် တုတ်ကောက်ကို ရှေ့ရမ်းမြှောက်ပြကာ အသံကုန်အော်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်းနေခြင်းပင်တည်း။

“ကိုက်တစ်ရာလောက် နက်နှိုင်းတဲ့ ချောက်ထဲကွာတာတောင် ဒီလူနှစ်ယောက် မသေတာ အံ့ဩစရာပဲ။ နောက်ပြီး ကျင်ပြီးသား ရွှေတွေ တစ်တွင်းလုံး လက်ဆောင်ပေးမယ်လို့ ပြောနေပြန်သေးတယ်။ အင်း ... သူတို့တစ်တွေဟာ လူဆိုးတွေများ ဖြစ်နေမလား”

စစ်ဦးစီး နန်းအန်းက တစ်ယောက်တည်း ရွှေတုတ်လိုက်မိ၏။

တကယ်တော့ ထိုသူနှစ်ဦးမှာ ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်တို့ပင်တည်း။

ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်မှာ သေနေမစေပေ။

ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ကျစဉ် ၎င်းတို့သည် မျှန်နှယ်များကို အမိမ်းဆုပ်ထားသည့်ပြင် ကျရောက်သော အခါ၌လည်း မြေရောလက်ပါ အသုံးပြု၍ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လှိမ့်ဆင်းကာ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပြင်သို့ ကျရောက်ခဲ့သည်။

ချောက်ကမ်းပါးမှာ အလွန် မြင့်မားသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် အပေါ်သို့ တက်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

အစပထမတွင် ၎င်းတို့ကို ပစ်ခတ်စားသောက်၏။

သည့်နောက် သိုး ၄-၅ ကောင်ကို တွေ့ရှိ၍ ဖမ်းယူပြီး မွေးမြူထားရာမှ တစ်စ တစ်စ ပြန့်ပွားလာသည်။

ဤသို့ဖြင့် သိုးသားကိုစားရင်း၊ မွေးမြူရင်းနှင့် အစိတ်ကလေး သုံးနှစ်ကြာခဲ့ပေသည်။

ထို့အပြင် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးပါးနဲ့
မှ ဖြတ်သန်းသွားမည်သူများကို ချွတ်လှင့်တောင့်တနေမိစဉ် ခစ်သည်
တော်များ ဖြတ်သန်းသွားခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လှမ်း
သော်၍ အကူအညီတောင်းခြင်းသာ မြစ်ဝေးတော့သည်။

ခစ်ဦးစီးမှု၊ ခန်းအန်းသည် ထိုလူ နှစ်ဦးကို လူဆိုးလော၊
လူကောင်းလောဟု၍ ဝေခွဲမရပေ။

ထို့အပြင် ဤဖွဲ့နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးမှ ထိုသူနှစ်ဦး
ကို မည်ကဲ့သို့ ကယ်တင်ရမည်ကို စဉ်းစားနေပေသည်။

ထိုစဉ် ဟူးရန်ထိုက အော်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့ လူဆိုးတွေ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ဖို့လွယ်ပါတယ်၊ ကိုက်ကိုး
ဆယ်လောက်ရှည်တဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းကို သစ်ပင်အောက်မှာ ချည်
နှောင်ပြီး ချပေးရင် ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ကို တက်နိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ခစ်ဦးစီး ခန်းအန်းသည် ဤသို့ အကြံရ၏။

နီပေါနိုင်ငံသို့ ချီတက်သိမ်းပိုက်သောအခါ ထူးခြားသော
အတတ်ပညာရှင် လိုအပ်သည်။ ဤလူနှစ်ယောက်မှာ ထူးခြားမည်
အတတ်ပညာရှင်များ ဖြစ်မည်ဟု တွက်ဆမိ၏။

ထို့ကြောင့် ခစ်ဦးစီးက “ကြိုးရှည်ရှည်တစ်ချောင်း ကွန်ပြီး
ဆက်ရန် ခစ်သည်တို့အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုက်ကိုးဆယ်ခန့် ရှည်လွှားသော
ကြိုးရှည်တစ်ချောင်း ရရှိလာသည်။

ခစ်ဦးစီးက ယင်းကြိုးကို ချောက်ကမ်းပါးထဲချပေးပြီး ထိုလူ
နှစ်ဦးအား ကယ်တင်ပေးသည်။

သူကိုယ်တိုင် မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်ကာ လေ့လာ၏။

ကြိုးစ အောက်သို့ ကျလာသည်နှင့် ကျင်းတောင်ညီနောင်
နှစ်ဖော်မှာ ဝမ်းသာဖြူဖြူမြင်းမြင့် ၎င်းကြိုးစကို ကိုင်ကွယ်ပြီး ဖြေ
ဖျော လက်ပါသုံး၍ အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် အပေါ်သို့
အောင်မြင်စွာ တက်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ကျင်းတောင်ညီနောင်ကို မြင်ရသောအခါ ခစ်သည်စိုလ်ပါတို့
သည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်မိကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဦးသည် ချောက်ကမ်းပါးတွင် နှစ်
ဖွဲ့လဲလဲများ နေထိုင်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် လူရိုင်းသဏ္ဍာန် တူနေသော
ကြောင့်တည်း။

ဆံပင်ရှည်စုတ်ဖွားနှင့် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်က ဆက်နွယ်နေ
သည်။ အင်္ကျီအဝတ်အစားမှာ စုတ်ပြတ်၍ တစ်စစီဖြစ်နေ၏။ တစ်
ကိုယ်လုံးမှာ နံ့စော်နေသည်။

ကျင်းတောင်ညီနောင်မှာ ခန်းအန်းကို မြင်သည်နှင့် ခစ်ဦးစီး
မှန်း သိရှိသည့်အတွက် မြေပြင်၌ ဒူးတုတ်၍ ကန်တော့လိုက်ကြ
သည်။

ခစ်ဦးစီးမှု၊ ခန်းအန်းကလည်း ၎င်းတို့ကို သိမ်းပေးလို၏။

၁၀၈ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

“မင်းတို့ ထမ်းပေးပါဦး၊ မင်းတို့ကို အကဲခတ်ရတာ ထူးချွန်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်တွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီချောက်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ် ကျသွားရတာလဲ”

စစ်ဦးစီးက မေးလိုက်၏။

ကျင်းတောင်ညီနောင်က ချော့ကဲထဲကျရခြင်းအကြောင်းရင်းကို အကျဉ်းရှုံးစွဲဖြင့် ပြန်လည်ရှင်းပြောကြားလိုက်လေ၏။

“အင်း... မင်းတို့ နာမည်ကြီး သိုင်းပညာရှင်တွေကိုး၊ ဒါဖြင့် မင်းတို့ ငါ့လက်အောက်မှာ အမှုထမ်း ကျောင်းသားအဖြစ် ငါဘုရင်မင်းမြတ်ဆီ ပန်ကြားလျှောက်တင်ကြ၊ မင်းတို့ကို ငါ ရာထူးပေးမယ်”

ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဦးမှာ မွန်ကို အမျိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသည့်အတွက် မန်ချူးနယ်ဆွဲ အစိုးရထဲတွင် အမှုထမ်းရန် လက်ခံသဘောတူလိုက်ကြသည်။

သည့်နောက် စစ်ဦးစီးခန်းအနီးမှာ လက်ထောက်စစ်ကွဲများ ရရှိသောကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိလေတော့သည်။

ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်ကို ကိုယ်လက်ဆဲပင်များကို သန့်စင်စေပြီး အဝတ်အစားသစ်ကို ပေးကမ်းလဲလှယ်စေ၏။

ကျင်းတောင်ညီနောင် နှစ်ဖော်၏ ဘဝသစ် တောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖျတ်ဖြိုင့်နွံ (၁၁၅-၄) ● ၁၀၉

ဟိမဝန္တာတောင်၏ အနောက်ဘက် တောင်ခြေရင်းတွင် တာလပတ်တဲ တစ်ရာကျော်ခန့် ထိုးထားခြင်းကို တွေ့ရလေသည်။

အလယ်ပတ်တွင်ရှိသော တံခွံ ဆဲပင်များ ဖြူးဖျားနေသော အဘိုးအိုတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ အဘိုးအို၏ နံဘေးတွင် ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်သော လူငယ်နှစ်ဦး ရပ်နေကြ၏။

တဲ၏ထောင့်တစ်နေရာတွင် နုနယ်ပုံရသော မိန်းကလေး နှစ်ဦး ထိုင်နေကြ၏။

အဘိုးအိုမှာ ငေါ်မေဂိုင်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုချန်ပင်ဖြစ်၏။ လူငယ်နှစ်ဦးမှာ ဆာချွန်မင်း ငေါ်ကျင်ရန်၊ ရွှေလေးရှင်မင်းသမီး မှန်လွန်နှင့် သံလက်တီးမယ်တော်၏ တပည့်မဖြစ်သော အီလီနာပင် ဖြစ်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် အမိနိုင်ငံကို ချစ်မြတ်နိုးသော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များပင်ဖြစ်ကြ၏။ အမိနိုင်ငံကို နယ်ဆွဲအစိုးရ မန်ချူးတို့ သိမ်းပိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ၎င်းတို့သည် နယ်ခြားဒေသတစ် ဝိုက်တွင် လှည့်ပတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

မန်ချူးစစ်သည်တို့၏ ဝိတ်ဆို ဝိုင်းရံခြင်းကို ထိုးဖောက်ပြီး ရာလူကျန်ငဲ့ဖြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသည်။ တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ် နှင်းတောကို ဖြတ်ကျော်ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ နှင်းတောင်ထန်းသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရင်း စခန်းချထားခြင်းပင်တည်း။

၎င်းတို့ရည်ရွယ်ချက်မှာ ခရီးတစ်ထောက် ခေတ္တနားညှိ နေပါနိုင်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာရန် ကြံရွယ်ထားကြသည်။

ထိုအခိုက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုချန်က စစ်မြေပုံကို ဆောက်စု၍ တပည့်များဖြစ်သော ဆန္ဒနီမင်နှင့် ငေါ်ကျင်းဖုန်းတို့ကို ညွှန်ပြရှင်းလင်းနေ၏။

“တပည့် ဆန္ဒနီမင် ... ဟောဒီ အနောက်ဘက် တောင်တန်းကနေ မိုင် လေးဆယ် ဆက်သွယ်ရင် ထာဘူလိမ် တောင်တန်းတိုရောက်မယ်ကွယ်။ အဲဒီတောင်ပေါ်မှာ နီပေါနိုင်ငံမှ ဂိမ်တစ်ခုရှိတယ်။ အင်း ... နယ်ခြားဂိတ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးရင် မိုင်ပေါင်းတစ်ရာ ရှစ်ဆယ်အကွာမှာ နီပေါနိုင်ငံရဲ့ ဖြူတော်ကို ရောက်ကြမှာပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရရင် ထို နောက်ခရီးတစ်ပတ်ခန့် ဆက်လျှောက်မှပဲ ဟိုကိုရောက်နိုင်မယ်။ တို့ရဲ့ ဝေးနီးပရိက္ခာက ဘယ်လိုအခြေအနေမှာ ရှိသလဲ”

ထိုအခါ ရိက္ခာဖူး ငေါ်ကျင်းဖုန်းက ...

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရိက္ခာက အလွန်ဆိုးဆိုး နောက်သုံးရက်ပဲ ခံမယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုချန် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကျွဲလိုက်၏။ ထိုအခါ မင်းသမီး မုစီလွန်က ...

“ဘကြီး ... ကျွန်မတို့ ရိက္ခာ မလုံလောက်လည်း စိတ်ပူစရာ မလိုပါဘူး။ တစ်မျိုးတစ်ပုံ ကြံခန့်လို့ ရှာဖွေထင်ပါတယ်”

သူမ၏ စကားကို ဆန္ဒနီမင်က ကြားဝင် ကန့်ကွက်လိုက်၏။

“ဆို ... ညီမကလဲ ဟောဒီနယ်ပယ်တစ်ခုကိုမှာ လူခြေအိမ်

မြေ ၊ ရိက္ခာ ၊ နှင်းစုညီပဲရိုတယ်။ အဲဒီတော့ ရိက္ခာအတွက် ဘယ်လို ပြုည့်တင်းရမှာလဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... အစ်ကိုက သာမန်အစိုနံ့မှာ ဉာဏ်ထက်ပေမယ့် စုတော့ ပညာရှိ သတိလစ်ဟင်းနေပြီ။ အစ်ကိုပဲ သေချာ တွေးကြည့်ပါရင်။ ဟောဒီ မျက်ခင်းပြင်တွေ ပေါများတဲ့ တောအုပ်မှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ပေါများမှာ သေချာတယ်ရင်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ တစ်ခါလောက် တောအုပ်ကို ပိတ်ဆို့ဖမ်းလိုက်ရင် သားကောင်တွေ တောတော်များများ ရရှိမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် ရိက္ခာအတွက် ဖူလုံပြီပေါ့ရင် ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ညီမရဲ့အကြံ မဆိုးဘူး။ ဒါဖြင့် ကျွန်တို့ လေးနဲ့မြားတွေယူပြီး တောလိုက်ထွက်ကြမယ်”

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဆန္ဒနီမင်က ရဲဘော်များထံမှ လူအယောက်ငါးဆယ်ခန့်ကို ရွေးချယ်ပြီး လက်နက်ခဲယမ်းများကို တစ်ပါတည်း ယူဆောင်၍ တောလိုက်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသောတော့သည်။

ဦးဆောင်သူတို့က ဆန္ဒနီမင်၊ ငေါ်ကျင်းဖုန်း မင်းသမီးမုစီလွန်၊ အိလီနားနှင့် ဝှမ်းကျင်းရီတို့ ညီအစ်ကို စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက် ပါဝင်သည်။ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် တောအုပ်အတွင်းသို့ ခရီးနှင့်ကြလေတော့သည်။

မင်းသမီး မုစီလွန်မှာ တိဘက်၌နေစဉ်ကပင် တောလိုက်ဖွဲ့တွင် အထူးကျွမ်းကျင်ခဲ့သူပင် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ သူမက လူများကို သုံးဖွဲ့ခဲ့ပြီး တောအုပ်အတွင်းသို့ သားကောင်ရှာဖွေရန် လူစုဖွဲ့လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ၎င်းတို့သည် လမ်းကို မကွမ်းကျင်သောကြောင့် တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်မိပြီး မကြာမီ မျက်စိလည်ပြီး ထွက်ပေါက် ကို ရှာမရတော့ချေ။

ထိုအခါ ဆန္ဒနမင် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်မိလေသည်။

ထိုအခိုက် တောအုပ်အတွင်းမှ ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၏။

“အင်း... အရှေ့ဘက်မှာ- မှီစီလွန်တို့များ ဖြစ်နေမလား”

ဆန္ဒနမင်သည် ဒွဟစ်တံဖြင့် ငေါ့ကျင်းဖုန်းနှင့်အတူ ရွှေဘက် ဦးဆောင်၍ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွား၏။

နှစ်မိုင်ခန့် ခရီးနှင့်ပြီးသောအခါ ရွှေဘက်တွင် ရှင်းလင်းနေသော ကျက်လပ်တစ်ခုကို မျက်လှည့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စစ်သည်တစ်စုတို့က ဝိုင်းဖွဲ့၍ လက်ချပ် တီးကာ အော်ဟစ်နေကြသည်။

ဆန္ဒနမင်မှာ သေချာကြည့်ရှုသောအခါ ပေနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ကျယ်ဝန်းသော ထောင်ချောက်တွင် ကျင်းတူးထားသည်ကို တွေ့ရ သည့်အပြင် အပေါ်ဘက်တွင် ပိုက်ကွန်ဖြင့် လွှမ်းမြိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

စစ်သည်တို့က ပိုက်ကွန်ကို ပြုပြင်ဆွဲထား၏။ ထောင်ချောက် ထဲတွင် သားကောင်နှစ်ကောင် မိထား၏။

ထိုသားကောင်နှစ်ကောင်တို့သည် အဆက်မပြတ် အော်ဟစ် သည်ကို ကြားရသည်။

ဆန္ဒနမင်က သားကောင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး...

“ဒီမှာနောင်ကြီးဖုန်း... ပိုက်ကွန်ထဲမှာ မိထားတာ လူဝံ့နဲ့ တူတယ်”

ငေါ့ကျင်းဖုန်းက အနီးရှိ စစ်သည်တို့ကို သေချာစွာ လေ့လာ အကဲခတ်လိုက်၏။

၎င်းတို့သည် ထူးခြားသော စစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အပြင် ဦးခေါင်းတွင် လှေပုံစံ ဦးထုပ်ဆောင်းထားကြသည်ကို တွေ့ရ ၏။ အသားအရေမှာ ညိုမဲပြီး တီဘက်စစ်သည်နှင့် တူလှသည်။

ထိုအခါ ငေါ့ကျင်းဖုန်းသည် နားလည်သဘောပေါက်သွား ပြီး ဆန္ဒနမင်ဘက်သို့ လှည့်၍ အော်လိုက်လေ၏။

“အင်း... သူတို့တစ်တွေဟာ နီပေါစစ်သည်တွေပါလား”

မှန်ပေသည်။ နီပေါစစ်သည်တို့သည် ထိုသားကောင်နှစ်ကောင် ကို ဖမ်းရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်မှာ ကြာလေပြီ။

ထောင်ချောက်ထဲသို့ကျရောက်နေသော သားကောင်နှစ်ကောင် မှာ အင်အားရှိသမျှ ရုန်းကန်နေဆဲပင်။

ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူနှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာကြသည်။

လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး။

ယောက်ျားသည် အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ

၁၁၄ ● စာပေသိမ်မွေ့စေရန်

သော လူလွယ်ငယ်စဉ်းဖြစ်၏။ ကိုယ်ပေါ်တွင် သားရေအကျိကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်း၌ အဖိုးတန် ကျားသားချောင်းထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။

မိန်းမပျိုမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည့် မိန်းမ ၃၇ မိန်းမလှတစ်ဦးပင်။ အသားအရည်မှာ နှင်းကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖြူ ဆံကောသာမှာ ရွှေဝါရောင်သန်းနေသည်။

မုက်လုံးအမုန်မှာ ကြယ်ပြာရောင်သန်းနေပြီး ခါင်းမှာ နီတော့တော့ နှင်းဆီပွင့်ကို ပန်ထားလေသည်။ ထို့ပြင် ရွှေသရေ ဆောင်းထားကာ အဖြူရောင်ဖြူထားလေ၏။

၎င်းတို့၏ ဟန်ပန်သည် တိုင်းတစ်ပါးမှ မင်းမိုင်းမင်းဖွယ်များ၏ ပုံမျိုးပင်။

ထောင်ချောက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အပေါ်မှ ပိုက်ကွန်တစ်ခု ထပ်အုပ်စေပြီး လေးဘက်စတင်အခွန်တွင် လေးလံသော တုတ်များဖြင့် ဝိထားစေ၏။

ထိုနောက် မေ့ဆေးစိမ်းထားသော မြားဖြင့် သားကောင်ကို ပန်လိုက်ရန် စီစဉ်လေတော့သည်။

သို့သော် ထိုအနီကံမှာပင် ထူးခြားသော ပြောင်းလဲချက်တစ်ခု ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

သားကောင်များ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံများနှင့် တောအုပ်အတွင်းမှ ဟိန်းဟောကံသံများ ဆူညံစွာ ထွက်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခုန်တစ်ဆင်းထောင်ထရင်း တောအုပ်

ကျားထုတ်ကျားခဲ ထုတ်ပြိုင် (စာစဉ်-၄) ● ၁၁၅

တွင်းမှ ကြီးမားပြီး ကြောက်မမန်းလိလိရှိသော သားကောင်တစ်ကောင် မြူးထွက်လာတော့သည်။

သားကောင်၏ ကိုယ်လုံးမှာ လှုပ်နှုပ်ပုံစံတူပြီး ဆယ်ပေခန့် မြင့်လေ၏။ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

ထိုလှုပ်ကြိုးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စစ်သည်အပေါင်းတို့မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ပြီး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုအခါ မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့မှာ ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“မြားနဲ့ပစ်ကြစမ်း။”

နိပေါဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ စစ်သားများ လေးကို ချက်ချင်းစာင်၍ မြားများနှင့် ပစ်ခွင်းကြတော့သည်။

သို့သော် သန်မာထွားကြိုင်းသော လှုပ်ကံ မပူပေ။

၎င်းသည် မြားများကို ပုတ်ထုတ်ရင်း ထောင်ချောက်ဆီသို့ တန်ဟန်ထိုး မြူးသွားတော့၏။ ထိုနောက် အမြူးနှေးသော စစ်သည်နှစ်ဦးကို ကိုင်ပေါက်ပစ်ချလိုက်သည်။

လှုပ်ကြီးသည် စစ်သည်တို့ကို မောင်းထုတ်ပြီး ရုတ်တရက်ခါးကိုကိုင်ကာ ပိုက်ကွန်ကို တအားဆွဲမြဲလိုက်တော့သည်။

လှုပ်၏ ပြင်းထန်လှသော ခွန်အားကြောင့် ပိုက်ကွန်မှာ ထူးပိုင်းပြိုသွား၏။ ထိုအခါ လှုပ်နှစ်ကောင်မှာ ထောင်ချောက်တစ်ခု တစ်စုံနီထိုး မြူးထွက်လာလေတော့၏။

၁၁၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လှုပ်ကြိုးက မင်းသားဝတ်နဲ့ဖြင့် လူငယ်ဆိုသို့ တစ်စုံတစ်ခုထိုး ပြေးသွားတော့သည်။

မင်းသားမှာ ဓားမြှောင်ဖြင့် ပစ်လိုက်သော်လည်း လှုပ်က လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ပြေးမြီပြေးလာနေ၏။

မင်းသားက မြင်းစက်ကြိုးကိုတပ်ပြီး ကပွာကယာ နောက် ဆုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် မြင်းမှာ လှုပ်ကိုကြောက်ရွံ့သောကြောင့် မဟုတ်ပေ။ လိုက်လျော့လေ၏။

အခြေအနေမှာ သံသိတ်ရင်ပို မြစ်လာပေ၏။

မင်းသားလေးက နောက်သို့ တစ်ပတ်ကွမ်းထိုး၍ ရှောင်လိုက် ၏။ ထိုအခါ လှုပ်၏ ကြီးမားသော လက်ဝါးမှာ မြင်းခေါင်းကို တည့်တည့်ရိုက်မိ၏။

ထိုဇောအတွင်း မြင်းမှာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

မင်းသမီးက မင်းသားကို ကယ်တင်ရန်အတွက် လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်သုံးမျောင်းကို လှုပ်ဆီသို့ တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်လွှတ်လိုက်၏။ ဓားပွဲများ တတိုးပြီး မြည်ရင်း ပွဲသန်းသွားပြီး လှုပ်၏ မျက် လုံးကို ထိလှပမတတ် ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါ လှုပ်က ဒေါ်မာန်အပြည့်ဖြင့် မင်းသမီးကို ခုန်အုပ် လိုက်လေတော့သည်။ မင်းသမီးက ဓားတိုင်း၍ ရှောင်ရင်း မြင်းပေါ် မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

သို့သော် လှုပ်က အလွတ်မမဲဘဲ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကျော

လျှားကုတ်လျှားဆဲ ယုန်ပြိုင်နဲ့ (၁၇၅-၅) ● ၁၁၇

လိုက်ကာ ကြီးမားလှသော လက်ဝါးဖြင့် မင်းသမီးကို ဖမ်းဆုပ် လိုက်၏။

မင်းသမီးက ဆောင်မားရည်ကို ရုတ်ခြည်း ဆွဲထုတ်ပြီး လှုပ်၏ လက်မောင်းကို ခြတ်တောက်လိုက်သည်။

သို့သော် ဘိုင်းခနဲ အသံတစ်ခုခုကသာ ဖြည့်သွား၏။

လှုပ်၏ လက်မောင်းကို ဓားဖြင့်ခုတ်၍မရပေ။ လှုပ်က သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်မိသွားသည်။

ထိုအခါ ဆန္ဒနဲ့မင်နှင့် ငေါ့ကျင်းဖုန်းတို့သည် ဆောင်မား ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေ၏။

သို့သော် မင်းသမီးမှာ လှုပ်လက်မှ ရုန်းထွက်လိုက်လေပြီး

အကြောင်းမှာ မင်းသမီး၏ လက်ကောက်ဝတ် လက်တွင် ငွေလက်ကောက်များ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့်ပင်တည်း။

ထိုအခါ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာသူ ဆန္ဒနဲ့မင်က ဆောင်မားကို ခုတ်ရမ်းပြီး လှုပ်၏ ငယ်ထိပ်သို့ ခုန်၍ ပိုင်းခုလိုက်တော့၏။

သို့သော် အကင်းပါးသော လှုပ်က လေသံကြားသည်နှင့် လှည့်၍ရှောင်လိုက်သည်။ သည်နောက် လက်မောင်းကို ရုတ်ခြည်း ဆန့်တန်းပြီး ဓားကို ဆွဲလှခုန် ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

ထိုသို့ ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်နှင့် လှုပ်မှာကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံနှင့် အော်လိုက်လေတော့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ...

လှုပ်၏ လက်ဆောင်းနှစ်ဆောင်းမှာ ထက်မြက်လှသည့် ဆန္ဒနဲ့

၁၁၈ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

မင်၏ ဓားကြောင့် ပြတ်ထွက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ လှုပ်က
လက်ကို ပိုက်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုနောက် ဆန္ဒ့မင်နှင့် လှုပ်ကြီးမှာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေ
သည်။

တစ်ဖက်တွင် ငေါ့ကျွင်းပုန်းက လှုပ်နှစ်ကောင်နှင့် ပြင်းထန်
သော တိုက်ပွဲ ဆင်နွဲနေကြသည်။

နီပေါဘုရင်၏ သားတော်နှင့် သမီးတော်တို့က လှည့်လည်နှစ်ဦး
၏ သိုင်းပညာကို မျက်စိကောင်မတတ်ဘဲ ဆုံညွှတ် ကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာသော် မင်းသမီး ဒေဇီလီက သူမ၏ နောင်တော်ကို
ပြောသည်။

“အစ်ကို ... သူတို့တစ်တွေဟာ ညီမတို့ကို ဝင်ရောက်ကယ်
တင်တာပဲ။ ဒီတော့ ညီမက အင်္ကျီစိမ်းနဲ့ လူကို ဝင်ကူမယ်။ အစ်ကို
ကတော့ အင်္ကျီဖြူဝတ်ထားတဲ့လူကို ဝင်ကူပါ။”

“အင် ... ကောင်းပြီ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ အာပုမင် သဘောတူလိုက်၏။ သည့်နောက်
မောင်နှမနှစ်ယောက်က စစ်သည်များထံမှ ဓားပြောင်ဆယ်ချောင်းခန့်

တောင်းပြီး လှံတန်ကိုဆွဲကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

အခန်း(၄၁)

နီပေါအဝင်

ဆန္ဒ့မင်က ဆောင်စားကို ဝေ့ရမ်းရင်း ဝေ့တိုးနောက်ငှာ
လုပ်ပြီး ခုန်ပျံ့၍ တိုက်ခိုက်သည်။

သူ၏ ထက်မြက်လှသည့် ဓားချက်ကြောင့် လှုပ်မှာ ဒဏ်ရာ
သုံးချက်ခန့် ရရှိသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေးဖျားတို့သည်
ပြတ်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခိုက် လှုပ်မကြီးက တစ်ချက်ပတ်နိုးဟောကပ်ပြီး ကျောက်
တုံးကြီး တစ်တုံးကို မ.၍ ဆန္ဒ့မင်ရှိရာသို့ တားဖားပစ်လိုက်၏။

ဆန္ဒ့မင်က ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် လှုပ်ကြီးက
သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကို မျိုး

ပြီး ဆန္ဒ့မင်ထံသို့ ကန်လန်ပြတ် ဝေ့ရမ်း၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။
ဆန္ဒ့မင်က ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မင်းသမီးလေး

ဒေဇီလီ ရောက်ရှိလာတော့၏။

“စိတ်မပူနဲ့ ... ရှင်ကို ကူညီဖို့ ကျွန်မရောက်လာပြီ”

“ညီမ အရမ်းမကပ်နဲ့၊ ဒီကောင်က အလွန်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဒေစီလီက လှဝဲ၏မျက်လုံးဆီသို့ ဓားပျံဖြင့် ချက်ချင်း ပစ်လိုက်သည်။

လေထုထဲသို့ကြားသည်နှင့် လှဝဲသည် သစ်တုံးကြီးကို မ၊၍ ကန့်လန့်ဖြတ် ကာလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဓားပျံတို့သည် လှဝဲကို မထိမှန်ဘဲ သစ်ပင်လုံးကို ပြေးစိုက်သွားလေ၏။

သည့်နောက် လှဝဲကြီးသည် သစ်ပင်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာသည်။

ထိုအခါ ဆန္ဒနမင်က ရုတ်ခြည်း အကြိတ်တစ်ခုခုရသည်။

“ဒီမယ် ညီမ ... အစ်ကို သူနဲ့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မယ်၊ ညီမ သူ့အနားကို မကပ်နဲ့၊ ဝပ်လှမ်းလှမ်းကသာ လက်နက်ပုန်းနဲ့ မျက်စိနဲ့လည်ပင်းကို ပစ်ပါ”

ထိုသို့ အကြံပေးချက် ကြားသည်နှင့် ဒေစီလီက လှံကို အောက်သို့ချပြီး ဓားများကို အဆင့်သင့် ပြင်ထားလိုက်၏။

ဆန္ဒနမင်မှာ တစ်မျက်အော်ရင်း လေထုထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြစ်အနံ့သော သိုင်းကွက်ဖြင့် လှဝဲ၏ ငယ်ထိပ်ဆီသို့ အားကုန်မိထွန်းလိုက်သည်။

လှဝဲမကြီးသည် ကြောက်မေမန်းလီလီ အော်ရင်း မြေပြင်ပေါ်သို့ လိကျသွားတော့သည်။

သို့သော် အထိနာသော လှဝဲမကြီးက ချက်ချင်း ကုန်းရုန်းထလာသည်။

ထိုအခါ ဓားပျံကို အသင့်ပြင်ထားသော ဒေစီလီက လှဝဲ၏ ပါးစပ်သို့ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

လှဝဲမကြီးမှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို မြန်ကား၍ ကြီးမားသော လက်ခါးဖြင့် ဒေစီလီ၏ ဦးခေါင်းသို့ ဇွယ်၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

မင်းသမီး ဒေစီလီမှာ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။ ဆန္ဒနမင်မှာ လှုပ်တစ်ပြက် လှုပ်မကြီး၏ နောက်ကျောသို့ ရောက်စို့သွားပြီး အတွင်းအားကို စုစည်းကာ နှစ်ချက် အားကုန်ရိုက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း”

ထို့နောက် လှဝဲမကြီးမှာ အသံကုန်တစ်ချက်အော်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ မှောက်ရက်လဲကျ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ...

ဆန္ဒနမင်သည် လှဝဲနှစ်ကောင်နှင့် သက်ပုတ်နေသော ငေါ့ကျင်းခုန်းကို ဝင်ရောက်ကူညီတိုက်ခိုက်၏။ လှဝဲနှစ်ကောင်မှာ ငေါ့ကျင်းခုန်း တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တိုက်ခိုက်နိုင်၏။ ဆန္ဒနမင် ဝင်ထူသောအခါ မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြတော့ပေ။

တိရစ္ဆာန်အသံနှင့် လူအသံများလည်း ကွာခြားသဖြင့် လှဝဲနှစ်ကောင် သေဆုံးသွားရလေ၏။ လှဝဲသုံးကောင် သေဆုံးသွားပြီး မင်းသား အာပုမင်က ဆန္ဒနမင်ကို မွေဖက်နှုတ်ဆွဲလေ၏။

ထိုအပြုအမူသည် နီပေါနိုင်ငံ၏ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု တစ်ရပ်ပင်။

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ စတင်ပြောကြားသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေတို့ ... ဘယ်က လာတာလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ကို ကယ်တင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရာထံသို့ ခေတ္တပြန်ပါစေရဦး။”

မင်းသမီးဒေါ်စိလီ၏ ကြည့်လှုံ့စွာဖြင့် သော မျက်လုံးအဖုံမှာ ဆွေနှစ်မင်၏ အကြည့်နှင့် ဆုံမိကြလေသည်။ သူမ၏ အကြည့်မှာ စူးရှလှ၏။ ဆွေနှစ်မင်မှာ ရင်ဖုန်လာသည်။ ထိုနောက် စိတ်ကိုထိန်း၍ ချစ်သူ မုံစီလွန်ကို ချက်ချင်း အမှတ်ရလိုက်သည်။

မုံစီလွန်ကို သူ သိဖွားဖောက်၍ မဖြစ်ချေ။

“အဆွေတော် မင်းသားခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ တိဘက်ပြည်နယ်ကနေ စစ်ပြေးရင်း ထွက်ပြေးခဲ့တာပါ။ အဲဒါ အဆွေတော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံမှာ ခေတ္တခိုလှုံ့ခွင့် တောင်းလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့က လူတွေဟာ အရှေ့ဘက်တောအုပ်မှာ နောင်နေပါတယ်။”

ထိုကောကြားသောအခါ မင်းသမီးဒေါ်စိလီက ...

“အို ... ရင်တို့တစ်တွေဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ အဲဒီတော့ အားနားစရာ မလိုပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဌာနချုပ် တည်နေရာ တံကို လိုက်ခဲ့ပါစွင့်။”

“ဟုတ်ကို ခင်ဗျား ... ဒါဖြင့် အဆွေတော် မင်းသားတို့ ခေတ္တ နောင်နေပါ။ ကျွန်တော် သူတို့ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါဦးမယ်။”

ငေါ့ကျင်းဖုန်းသည် မပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တောအုပ်တွင်းသို့ ဝင်ပြီး သူ၏နောက်လိုက်များကို ခေါ်ထုတ်လာသည်။

ထိုနောက် မင်းသားလေး အပုံမင် ခေါ်ရာသို့ သူတို့တစ်သိုက် လိုက်သွားလေသည်။

မင်းသားလေး အပုံမင်က စစ်သည် ၄-၅ ရာခန့်ကို ဦးစီးပြီး တောလိုက်ထွက်ခဲ့ခြင်းပင်။ ၎င်းတို့၏ ယာယီတံကို နယ်ခြားဒေသရှိ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်း တစ်နေရာတွင် စခန်းချထားသည်။ ထိုနောက် မင်းသားလေး၏ တံသို့ ချောက်ရှိကြသည်။ စည်သည်တော်များကို နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးပြီး လက်ဖက်ရည်ဖြင့် တည်ခင်းစည်စံသည်။

အလွှာပသလွှာပ ပြောဆိုပြီး မင်းသားလေးက ဆွေနှစ်မင်ကို မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖုန်းသိရှိရ၍ အလွန် လေးစားသွားသည်။

“အင်း ... ခင်ဗျားတို့ တိဘက်က လာတယ်ဆိုတော့ မန်ချူးစစ်သည်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို သိသလား၊ ကျုပ် မပြောသကြားတာကတော့ မန်ချူးစစ်သည်တွေကို စစ်သူကြီး ခန်းအန်း ဦးစီးပြီး ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မယ်လို့ သတင်းရထားတယ်ဗျ။”

“မုန်လိုက်လေဗျာ ... မန်ချူးဘုရင်က သူ့ရဲ့ဓားငါးမှာ အဆွေတို့ နိုင်ငံက ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ပြီး ဂါရဝမပြုတဲ့အတွက် အမက်ခေါသ ထွက်ပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် မန်ချူးစစ်သည်တို့က နေရာမှ အတွင်းမှာ အဆွေတော်တို့ နယ်ခြားဒေသကို စစ်မိုလားဘူးဟာ။”

၁၂၄ ● တက္ကသိုလ် မေးလင်းအောင်

လိုသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ မောင်နှမနှစ်ဦး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ပျက်သွားသည်။

မင်းသားလေး အာပူမင်က သူ၏ နှမတော်ကို တီးတိုးတိုင်ပင်၏။ ထို့နောက် ဆဇွန်မင်အား တိုင်ပင်လေ၏။

“အင်း... မနိဇွန်းစစ်သည်တွေဟာ သုံးသိန်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိလေတော့ ကျွန်တို့ အထူးဒီဇိုင်းရတယ်။ ကျွန်တို့ နိပေါဟာ နိုင်ငံကလေးဖြစ်တဲ့အပြင် စစ်သည်အင်အားလည်း တစ်သိန်းလောက်သာ ရှိတယ်။ မိတ်ဆွေရဲ့ လေ့လာချက်အရ ဆိုရင် ကျွန်တို့ သူတို့ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ပါ့မလား။”

“ဒီမှာ အဆွေတော် မင်းသား၊ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်မှာ စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ စစ်ဆင်ရာမှာ စစ်ပရိယာယ်ကြွယ်ဝဖို့ဟာ အဓိကပဲတဲ့။ စစ်သည်ကတော့ ကျွမ်းကျင်သူကလက်ဖို့ လိုအပ်သတဲ့။ စစ်သည်တို့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်မှာသာ အထူးကျွမ်းကျင်ရင် အင်အားများဖို့ မလိုဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ အဆွေတော်တို့ နိုင်ငံဟာ နိုင်ငံသေးပေမယ့် လက်ရုံးရည်ကော နှလုံးရည်ပါ ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိရင် အဲဒီလူကို စစ်ဦးစီး ခန့်လိုက်ရင် အောင်ပွဲခံရမှာပါ အဆွေတော် မင်းသား။”

သူ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ မင်းသား အာပူမင်အား တက်သွားသည်။

“အို... ဒါဆို သိပ်ဟန်ကျတာပေါ့။ ကျွန်တော် ခမ်းမည်းတော်ကို ပန်ကြားပြီး ခင်ဗျားတို့ကို စစ်ဦးစီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်မယ်။”

ကျားကုတ်ကျားမိ ယုန်ပြိုင်နဲ့ (စာစဉ်-၄) ● ၁၂၅

ထိုအခါ မင်းသားလေး၏ တောင်းဆိုချက်ကို ဆဇွန်မင်က ခေါင်းခါ၍ မပြေလိုက်၏။

“အင်း... အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး အဆွေတော်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဓားရေများသာ ကျွမ်းကျင်တာပါ။ စစ်သေနင်္ဂဗျားကတော့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က အထူးကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ပါ ကိုလိုပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့သာ သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချမယ့်ဆိုရင် မနိဇွန်းအနီးရဟာ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကို မထိပါးပုံပါဘူးဗျာ။”

ထိုစကား ကြားသည်နှင့် မင်းသမီးဒေါစီလီမှာ အံ့သြ၍ မေးလိုက်၏။

“အို... အစ်ကိုပြောတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်ကလဲဟင်။ သူမဟာ ဉာဏ်ပညာ ဒီလောက် ထက်မြက်လှပါ့မလားရှင်။”

သူမ၏ ဝေးခွန်းကို ယခင်က မနိဇွန်းအနီးရ၏ ဝိုလ်ဖူးဖြစ်ခဲ့သော ငေါ့ကျင်းမှန်းက စူးပြုသည်။

“မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူငယ်ခင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ဇွယ်တူဖြစ်ပြီး တပ်ခွဲကို ကောင်းစွာ ဦးစီးပြီး တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ပါတယ်။”

ဆက်လက်၍ သူက မင်းသမီး မှုစီလွန် တီတက်နယ်တွင် မနိဇွန်းသခွာမောက် အနီးရ၏ စစ်တပ်တို့ကို ဖြိုခွင်းခဲ့သော အပျက်များကို တင်ပြပြောဆိုသည်။

မင်းသမီး ဒေါစီလီက ဝမ်းသာအားရမြင်...

“အင်း... ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ခွေလေးရှင်မင်းသမီးကို မြန်မြန် ဖိတ်ခေါ်ပုပဲ၊ သူ့ကိုသာ ဖိတ်ခေါ်နိုင်ရင် မနဲနဲရုန်းရုန်းကို မှုစရာမလို တော့ဘူးလို့”

ထိုအခိုက်မှာပင် စစ်သည်တစ်ဦး လာရောက်အစီရင်ခံသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ခပ်လှမ်းလှမ်းက လူခုနှစ်ခု ဒီကို ဦးတည် ပြီး လာနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဦးစီးတဲ့လူတွေဟာ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်နဲ့တူတယ်”

စစ်သည်၏ သတင်းပို့ချက်ကို ကြားသောအခါ ဆန္ဒနမင်က ချက်မျှင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေး... အဲဒါ ခွေလေးရှင် မင်းသမီးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်ထွက်ကြိုမှပဲ”

“အို... တကယ် ဟုတ်ရဲ့လားရှင်၊ သူတို့ ရောက်လာတာ မြန်လှချည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျား ကျွန်တော်တို့အားလုံး အမဲလိုက် ထွက် ကြတာပါ။ တော်ကြာကုရင် အဆွေတော်တို့ကို ဖိတ်ဆက်ပေးရဦး မယ်”

သည့်နောက် ဆန္ဒနမင်တွေ လူသိုက်သည် အပြင်သို့ထွက်၍ ကြိုဆိုကြသည်။

မင်းသမီး မှီလွန်မှာ သူ၏ချစ်သူ ဆန္ဒနမင်၏ နံဘေးတွင် အလှတူရင်မတစ်ပါး နဲ့ နဲ့ နှောင်းနောင်း၊ ရပ်နေလိုက်သည့် ဒေစီလီ ကို မြင်သောအခါ သဝန်တို့မိ၏။

ထိုအဖြစ်ကို အကဲခတ်မိသည့် ငေါ့ကျင်းမှန်းက ရွေ့သို့ တိုး လာပြီး ဖိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ခွေလေးမင်းသမီး ခင်ဗျား၊ ဟောဒီ အဆွေတော် နှစ်ယောက် ဟာ နိပေါဘုရင်ရဲ့ သားထက်နဲ့ သမီးတော်တို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ငေါ့ကျင်းမှန်းက အာပုမင်နှင့် ဒေစီလီတို့၏ နာမည်ကို ပြော ပြသောအခါ မှီလွန်မှာ ဒေစီလီကို အထူးဂရုစိုက်၍ မှတ်သားပေး ၏။ နိပေါဘုရင်နှင့် ပတ်သက်သူအားလုံး ဂရုစိုက်ရမည့်သူများ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခါ သူ့ထက် ချောမောပြေပြစ်သော အလှတူရင်မတစ်ပါး ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

သို့သော် မိန်းမသားတို့၏ သဝန်တို့တတ်မှုကြောင့် မှီလွန် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ ကြက်သေ သေနေမိလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ နံဘေးမှ ဆန္ဒနမင်က သတိပေးပြောဆိုလိုက်၏။ သူက ပြောပြောပြောသည်။

“အို... ညီမကလည်း သူ့ကို ကြည့်လှချည်လား၊ အရင် ကတည်းက သိက္ခာမီးခုံတဲ့ မိတ်ဆွေတွေထင်ပါရဲ့”

မှီလွန်မှာ ရုတ်သွေးဖြာ၍ မျက်နှာနီဖြန်းသွား၏။

“အို... စိတ်မရွံ့ပါနဲ့ရှင်၊ အခုလို အိမ်ခွေမင်းသားနဲ့ သမီး တော်တို့ကို သိခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မင်းသမီးဒေစီလီက သူမဆီကို ရင်းနှီးစွာဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်၏။

“သို့ ... အားနားစရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ ခုနက ကျွန်မ ပြောသံကြားတော့ မမဟာ တိုက်ရေးနိုက်ရေးမှာ အထူးကျွမ်းကျင်တယ် ဆိုပါလားရှင်၊ ခဉ့်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးမွေးတာပေါ့”

မင်းသမီး၏ ပွင့်လင်းရင်းနှီးမှုကို တွေ့သောအခါ မှီလွန်၏ သဝန်တိုစိတ်သည် လျော့ရဲပျောက်ကွယ်သွား၏။

ခဉ့်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကုလားထိုင်တွင် ကိုယ်စီ ထိုင်မိကြ၏။ မင်းသား အာပုမင်က စောင်၍ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့ အခုလို ရပ်စေးကနေ တကူးတက ရောက်လာတာကို အထူးဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မန်ချွန်ခေမည်တို့ မကြာမီမှာ ရောက်လာမယ်လို့သတင်းရတယ်လို့ အစီတော့ ကျွန်တော် မေညှိတော်နဲ့ တွေ့ရအောင် ခရီး မြန်မြန်ထွက်ကြရင် ကောင်းမယ်”
ထိုအခါ ဆန္ဒနမင်က မင်းသား၏ နှေားသို့ကပ်၍ တီးတိုး ပြောလိုက်၏။

သူ၏ ကောင်းကျိုးကြားရသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသား အားပုမင်က ဝမ်းသာအားရ ကောင်းဆက်လိုက်၏။

“စောစောက ပြောရောပေါ့၊ မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေရဲ့ ဆရာက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ဒါဆိုရင် သူနဲ့ ရှိဖူးချစ်ရဲဘော်တွေကို တစ်ပါတည်း ခေါ်ပြီး ဖြိုတော်ကို ချီတက်ကြနီ”

အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင်သည် ဆရာကြီး ကျီချန်ထံသို့

အထောက်တော်တစ်ဦး ခေလွတ်လိုက်၏။ ဆရာကြီး ကျီချန်မှာ လွန်စွာဝမ်းသာသွားသည်။ သူတို့၏ ကံကောင်းလာခြင်းကို ဆင်ခြင်မိလေ၏။

ဆရာကြီး ကျီချန် ရောက်လာသည်နှင့် အားလုံး နယ်ခြားကိတ်သို့ ခရီးနှင့်ကြလေတော့သည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားက မြင်းရထားလေးငါးစီးခန့် စီစဉ်ပေး၏။

ခဉ့်သည်များကို မြင်းရထားပေါ်မှာ ထိုင်စေသည်။

ထို့နောက် ဣတာမန်ဒိုမြို့ဝောက်သို့ ခရီးပြင်း နှင်ကြလေတော့သည်။

နိပေါနိုင်ငံသည် တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ် ဝိုင်းရံထားသော နိုင်ငံငယ်လေးစီ ဖြစ်သည်။ ဣတာမန်ဒို မြို့တော်သည် နိုင်ငံ၏ အရှေ့မြောက်တွင် တည်ရှိ၍ ခဉ့်ကားချိုက်မြိုက်လှသည်။ ဘုရင်၏ စံနန်းတော်သည် မြို့တော်၏ ဧဟိုတွင် တည်ရှိ၏။ အုတ်နီဖြင့် တည်ဆောက်ဖွဲ့မံထားသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကြိုတင်သတင်းပေးချက်ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ခမ်းနားထည်ဝါသော စံနန်းတော်တွင် ခဉ့်သည်တော်များကို လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။

နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးပြီးသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က အကြောင်းရံ သိရှိသွား၏။

၁၃၀ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ဘုရင်မင်းမြတ်က ဆရာကြီး ကျီချန်ကို ပြောဆို၏။

“ဘီမှာ ဆရာကြီး ... ကျုပ် ကြားသိသလောက်ဆိုရင် မန်ချူး အစိုးရဟာ တရုတ်ပြည်မကို သိမ်းပိုက်ပြီးကတည်းက အင်အား တစ်နေ့တခြား တောင့်တင်းလာတယ် ဆိုတာပဲ။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ လေးတွေကိုလည်း ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ သူတို့ အင်အား ကြီးမားလွန်းပါတယ်။ ကျွန်တို့ နီပေါနိုင်ငံလေးက အဘယ်မှာ သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ပါ့မလဲ”

ထိုစကားသည် အမြစ်မှန်ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာကျီချန် တွေ ဝေသွားမိသည်။ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ ဆန္ဒန်မင်က မျက်ရိပ်တစ်ချက်ပြလိုက်သောအခါ ရွှေလေးရှင်မင်းသမီးက သဘောပေါက်၍ ချက်ချင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်မအနေနဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို တင် ပြခွင့် ရမလားရှင်”

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ လှည့်ကြည့်သည်။ မှီလွန်မင်းသမီးမှန်း သိသည်နှင့် ...

“အင်း ... ဆိုစမ်းပါဦး မင်းသမီး။ ကျုပ် ကြားရသလောက် ဆိုရင် သင် မင်းသမီးဟာ ဉာဏ်ပညာပြည့်စုံတဲ့ ပညာရှင်ဆိုတာ သိရပါတယ်”

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်မရဲ့ ထင်မြင်ချက်မတင်ပြမီမှာ ကျွန်မ မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါရစေ။ အဲဒါ

ကျားကုတ်ကျားမိ ဖျဉ်းပိုင်နွဲ့ (စာစဉ်-၅) ● ၁၃၁

ကတော့ ဟိုငွေ့ ယွမ်းမင်းဆက်နဲ့ အခု မန်ချူးအစိုးရဟာ တယ်သူက အင်အားကြီးပါသလဲ အရှင်မင်းကြီး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒါကတော့ ယွမ်းမင်းဆက် အင် အားက တောင့်တင်းတာပေါ့ကွယ်။ မန်ချူးအစိုးရဟာ သူနဲ့ နှိုင်း ယှဉ်လို့ မရပါဘူး။”

“ဘုရင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ အဲဒီအချက်ကို သဘောပေါက်ရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ယွမ်းမင်းဆက်ဟာ တိုက်ပွဲတိုင်း အနိုင် ရတာနည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျပန်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်တုန်းက တပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး ဖျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်။ အခုလက်ရှိ အခြေအနေကို ကျွန်မ ရှင်ပြုပြင်မယ် အရှင်မင်းကြီး မန်ချူးစစ်သည်တို့ဟာ ခရီးထေး နှင်လာခဲ့ရသည့်အတွက်ကြောင့် ပင်ပမ်းမော့ဟိုက်နေပါပြီ။ အဆွေ တော်ရဲ့ နိုင်ငံကတော့ သဘာဝအနေအထားကြောင့် နှင်းတောင်တွေ ထူထပ်ပြီး ခုခံကာကွယ်ဖို့ အင်မတန် သင့်လျော်ပါတယ်။ ထို့ပြင် ပြည်သူလူထုက ခုံစိတ်ရဲမာန်နဲ့ ပြည်စုံပြီး အကယ်၍သာ အစိုးရနဲ့ ပြည်သူလူထုတို့ တစ်စိတ်တစ်ပမ်းတည်း တစ်ညတည်းဖြစ်နိုင်ရင် မန်ချူးနယ်ချဲ့ အစိုးရရဲ့ ရန်ကို ခိုးဖွဲ့စရာ မလိုပါဘူးရှင်”

မင်းသမီး မှီလွန် ရှင်ပြုသော အချက်အလက်တို့သည် သဘာဝကျ၍ အားလုံး ချီးကျူးသဘောပေးကြသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် မိန့်ကြားမည်ဟု ဟန်ပြင်သောအခါ ဝင်း တန်းတွင် ရပ်နေသော မှူးကြီးမတ်ကြီး အတန်းထဲမှ အစောတစ်ဦး ထွက်လာတော့သည်။

ထိုလူသည် နိမိတ်ခံရင်ခံစား နန်းရင်းဝန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် သူသည် ရင်ပြင်တော်ရွေ့သို့ လျှောက်လာရင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဦးညွတ်၍ ...

“ရေဖြူသနင်း ကျေးဇူးရှင် မင်းကြီးဘုရား ... အမတ်ကြီး ဟာရန် လျှောက်တင်ပန်ကြားအပ်ပါတယ်”

“ဆို ... နန်းရင်ဝန်ကြီးပါလား။ အပြောင်း ဦးသာ မြန်မြန် လျှောက်တင်စမ်းပါ”

“အရှင်မင်းကြီး သူတို့ ပေါက်ကရပြောတာကို မယုံကြည်ပါနဲ့ ဘုရား မန်ချူးအစိုးရဟာ အင်အားတောင့်တင်းတဲ့အပြင် ဓားနိပ်ရိက္ခာလည်း ပစ္စလုံလုံရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ပြန်လည်မခုခံသင့်ပါဘူး။ တမန်တော်ကို မြန်မြန်စေလွှတ်ပြီး လက်နက်ချ အညံ့ခံရန် တောင်းပန်သင့်ပါတယ်။ အဲဒါမှ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ မပျက်စီးဘဲ ရပ်တည်နိုင်မှာပါ။ အရှင်မင်းကြီး”

ထိုကောက်ကြားသောအခါ တရုတ်မျိုးစွမ်းပုဂ္ဂိုလ်များက ကြိုတင်၍ ခေါ်သထွက်မိကြသည်။

တောင်နန်းစံခေတ်၏ အစ်ကိုတော် နန်းရင်းဝန်၏ ပျော့ညိုသော ကောက်ကြားရသောအခါ ဘုရင်မှာ တောဝေချင်ချိန်သွားတော့သည်။

နန်းရင်းဝန် ဟာရန်သည် တောင်နန်းစံခေတ်၏ အားကိုးဖြင့် အရှိန်အဝါသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ ကြီးထွားလာ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ကောက်ကြားစဉ်းလဲသူလည်း ဖြစ်သည်။

ရန်သူအားပေးသော ကောက်ကြားရသောအခါ အိမ်ရွှေမင်းသာ အာပူမင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“နန်းရင်းဝန်ရဲ့ ပြောပုံအရဆိုရင် ကျုပ်တို့နိုင်ငံဟာ နယ်ပြားတပ်ဖွဲ့ထားဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး။ ခုခံဖို့လည်း မလိုတော့ဘူးဆိုတော့ မန်ချူးအစိုးရရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ဒီအတိုင်း လက်ခိုက်ကြည့်ရင်း တိုင်းပြည်ကြီးဟာ တည်မြဲနိုင်မယ်တဲ့လား”

ခေတ်လီမှာ မဲပြင်းစိတ်ဖြင့် ...

“ဆို ... နန်းရင်ဝန်ကြီးပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူးရှင်။ မန်ချူးစစ်သည်တို့ကို ကြောက်ရွံ့စရာ မလိုပါဘူး။ ရွှေလေးရှင်မင်းသမီးကိုယ်တိုင် စီးဦးပြီး တိုက်ခိုက်တာနဲ့ မန်ချူးစစ်သည်တွေကို ညှဉ်တ်တိုက်နိုင်ခဲ့တယ်ရှင်။ အဲဒီတော့ ဘာကြောင့် ဓာတိသွေး ဓာတိမာန် လျော့တဲ့ ကောက်ကြား ပြောရတာလဲ”

အိမ်ရွှေမင်းသားနှင့် သမီးတော်တို့၏ ကောက်ကြားရသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က ချက်ချင်း မာန်မဲလိုက်သည်။

“ဟိတ် ... တိတ်ကြစမ်း”

သားတော်နှင့် သမီးတော်တို့ နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

“အင်း ... ဒီကိစ္စကို ကျုပ် ညီလာခံခေါ်ပြီး ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်မယ်”

ညီညွတ်နောက် သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ် ထိပ်

၁၃၄ ● စက္ကူသိုက် မှုထင်းအောင်

သီးညီလာခံ ဆင့်ခေါ်ပြီး ၎င်းကိစ္စကို အပူတပြင်း ဆွေးနွေးလေ တော့၏။

နန်းရင်းဝန်၏ လက်နက်စွဲ အညစ်သော အဆိုသည် လူနည်းစု ဖြစ်သဖြင့် စွဲးနီမိသွားသည်။

ညီလာခံအပြီးတွင် ဆရာကဦးစွဲနီက နန်းရင်းဝန် ဟာရန်ကို ကြည့်ပြီး ...

“အင်း ... နန်းရင်းဝန်ဟာ အလွန် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အတွင်းရန်သူပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တို့ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မျက်မြေမြတ်စေနဲ့။ သူဟာ ကျွန်တို့ကို မလိုလားဘူး။ သူဟာ ကျွန်တို့အတွက် အလွန်ရေးပါတယ်”

ထိုသို့ တစ်ပတ်ကြာစေ့ အနားယူ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ စည့်စန်းထဲတွင် ဆွေးနွေးနေစဉ် ထိုကွက်တံမှ နယ်ခြားစောင့် ကင်း ထောက်တစ်ဦး အပြေးရောက်လာပြီး သတင်းပို့ အစီရင်ခံသည်။

စစ်သူကြီး ခန်းအန်း ဦးစီးသော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့တို့သည် နှင်း တောင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး နယ်ခြားဒေသသို့ ဝင်လာကြသည်။

ထိုကွက်တံနှင့် ခိုင်ပေါင်း ငါးဆယ်သာ ဝေးတော့သည်။

ထိုသတင်းကို ကြားသိသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင် က အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“အလို ... မန်ချူးစစ်သည်တို့က တယ်မြန်လှပါလား၊ ဆောင်း တွင်းမှာတောင် သဘာဝအန္တရာယ်များလှတဲ့ နှင်းတောင်ကြီးကို ဖြတ် ကျော်နိုင်ခဲ့တယ်”

လျားရုတ်လျားခဲ ဖျတ်ဖျတ် (စာစဉ်-၄) ● ၁၃၅

ထိုအခါ ဆရာကဦးစွဲနီက တည်ကြည်လေးနက်စွာဖြင့် မြေလိုက် သည်။

“ဆို ... အဲဒါ မဆန်းပါဘူး မင်းသား။ တို့တောင် ဖြတ်ကျော် နိုင်တဲ့နောက်တော့ သူတို့လည်း ဖြတ်ကျော်နိုင်ရမှာပေါ့။ အရေးကြီး တာက တို့ အခု ဘယ်လို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း ဆွေးနွေးပြီး အစီအစဉ် လုပ်ဖို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တုံ့ကုတ်ကို စောင့်ကြပ်ထားရင် ကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် မန်ချူးစစ်သည် တို့ကို မပြေးတိုက်ရမှာလား”

ထိုစဉ် နန်းတောင်ရှိနေသော ဆဗ္ဗနမင်က အကြံပေးလိုက်၏။

“အင်း ... စစ်သေနင်္ဂဗျူးဟာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရွှေလေးရှင် မင်းသမီး ကိုပဲ ကွပ်ကဲခိုင်းရင် ကောင်းမယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုနေခိုက်မှာပင် ရွှေလေးရှင်မင်းသမီး မှီခိုလွန်နှင့် မင်းသမီးဒေစီလီတို့ လက်တွဲ၍ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ဆဗ္ဗနမင်က သတင်းလာဖို့သည့်အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ မင်းသမီး မှီခိုလွန်က အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ဝေဖန်ပြောဆိုရင်း ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်လဲစိတ်မပူပါနဲ့ အဆွေတော်၊ မန်ချူးစစ်သည်တို့ဟာ နှင်းတောင်ကို ဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မတို့က ပထဝီဘဝအထူး

၁၃၆ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

အားကိုးပြီး ကာကွယ်လို့ ရပါသေးတယ်။ အခု ကျွန်မ အသေးစိတ် လေ့လာထားတဲ့ မြေပုံတစ်ခုဆွဲထားပါတယ်။”

သူမသည် မြောမြောဆိုဆို မင်နီဖြင့် ရေ့ခြစ်ထားသော ခေမမြေပုံတစ်ချပ်ကို ထုတ်၍ ဖြန့်ပြလိုက်၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ကိုချွန်တို့ ဆရာတပည့်လည်း သေချာ ဝေဖန် သုံးသပ်ကြည့်မိ၏။

မြေပုံပေါ်တွင် မြက်ခင်းပြင်ကြီး၏ တည်နေရာသည် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးတစ်ခုတွင် တွေ့ရသည့်ပြင် တောင်ကလပ် တွင် မြေလိမ်မြေကောက် လမ်းသွယ်ကလေးများ ရေ့ခြစ်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

ထို့ပြင် တောင်တန်း၏ နံဘေးတွင် တည်ရှိသော အိုင်တစ်ခု ကိုလည်း မြားဖြင့် ပြထားလေသည်။

ဆန္ဒန်မင်နှင့် ဆရာကိုချွန်တို့သည် ပထဝီအနေအထားကို မကျွမ်းကျင်သောကြောင့် ခဝေခဝါ ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင်က ထိုကွက်တံ ပုံတံဝန်းကျင်ကို ဆွဲထားသော မြေပုံမှန်း အကဲခတ်မိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူက သိလိုစောဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ရွှေလေးရှင် မင်းသမီး ခင်ဗျားရဲ့ယူဆချက်က ထိုကွက်တံ ကို အကာအကွယ်ယူပြီး မနိဗ္ဗာန်စစ်သည်တွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက် မှာလား။”

ကျားကုတ်ကျားခဲ ယှဉ်ပြိုင် (စာစဉ် ၅) ● ၁၃၇

သူ၏ မေးခွန်းကို ရွှေလေးရှင် မှီစီလွန်က ခေါင်းခါ၍ မြေလိုက် သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းဆိုချင်တာကတော့ မင်း သားလေး ထုံကွက်တံက အစောင့်တွေကို နောက်ဆုတ်ဖို့ အမိန့်ထုတ် နေချင်ပါတယ်။”

“အလို...ထုံကွက်တံကို ခွန့်ရမှာလား၊ ပထဝီအနေအထား ကောင်းတဲ့ နေရာကို။”

“မလောပါနဲ့၊ မင်းသားလေး၊ ကျွန်မရဲ့စကား မဆုံးသေးပါ ဘူးရှင်။”

အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင်သည် သူ၏နှမတော်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြီးရယ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဉာဏ်ပညာပြည့်စုံသော ရွှေလေးရှင် မင်းသမီး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ချက်ချင်း စိပ်သာမိတော့၏။

ထူးဆန်းအံ့ဩသော အကြည့်ဖြင့် ရွှေလေးရှင်ကို ကြည့်လိုက် သောအခါ မင်းသမီးမှီစီလွန်က ရယ်မော၍ ဆက်ပြော၏။

“ဒီမှာ မင်းသား၊ ရှင်တို့ ထုံကွက်တံရဲ့နောက်မှာ မာဆအယ် တောင်တန်းရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတောင်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ အိုင်တစ်ခုရှိတယ်လေ၊ အိုင်ဟာ အလွန်ထူးခြားတာကြောင့် အနက် ရောင်အိုင်လို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။”

ထိုစကားတို့ကို ကြားရသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားက မြက် ဖြန့် ဖို့ကျွမ်းမိလေတော့သည်။

၁၃၈ ● ထက္ကူ့ဆီလီ နေလင်းအောင်

တို့နိုင်ငံရောက်တာ တစ်လပင်မပြည့်သေး၊ ပထဝီအနေအထား
ကို အားလုံး မကြည့်ကံနေပြီကော။

ရွှေလေးရင် မင်းသမီးက ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီအိုင်ရဲ့ ရာစဝင်ကို တာဆိတ်လောက် ရှင်းပြပါလားရှင်”

“အို...အဲဒါကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနုစံနစ်ဆယ်က အဖြစ်
အဖျက်ပါ။ အဲဒီတုန်းက အိုင်ဟာ ကြည်လင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခွင်လုံးမှာလဲ တင့်တယ်လှပပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငလျင်အကြီး
အကျယ် လှုပ်တော့ ပြုပျက်ပြီး အိုင်ကည်းသွားတဲ့အပြင်
အမည်းရောင် ဖြစ်သွားပါတယ်”

“အင်း...အိုင်မပြင်လွှာက ဘယ်နှယ်ကြောင့် အမည်းရောင်
ဖြစ်သွားတာလဲ”

ကြားရသူအပေါင်းတို့မှာ ထူးဆန်းအံ့ဩမိလေသည်။

“ဒါဟာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ တီဘက်
ပြည်နယ်မှာလဲ ဒါမျိုးအဖြစ်နဲ့ ကြုံဖူးပါတယ်။ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့
လူအဖို့မှာတော့ အံ့ဩစရာပေါ့ရှင်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့
အဲဒီအိုင်ဟာ ရေနံထွက်တဲ့အိုင်ပါ”

ထိုခေတ်တွင် ရေနံကို လောင်စာအဖြစ် အသုံးမပြုတတ်သေး
သောကြောင့် အားလုံး ထူးဆန်းအံ့ဩခြင်းပင် ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။
ဉာဏ်ကြီးရှင် ရွှေလေးရင် မင်းသမီး၏ ရှင်းလင်းချက်ကို
ကြားရသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားက နားလည်သဘောပေါက်လာ
သည်။

ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖျဉ်းနီနီ (စာအုပ်-၄) ● ၁၃၉

မင်းသမီးဒေစီလီက ရယ်မော၍ ကြားတင်ဆိုလိုက်၏။

“ဒီမယ် အစ်ကို့၊ ညီမတို့တစ်တွေဟာ အတွေးအခေါ် ခေတ်
နောက်ကျတာပဲရှင်။ မမက ကျွန်မကိုပြောတယ်။ မန်ချူးစစ်သည်
တို့ကို မြို့ခွင်းဖို့ရာ အဲဒီအိုင်ကို အားကိုးရမယ်တဲ့။ မမရဲ့ အကြံအစည်
ကတော့ အံ့မခန်းပဲ”

“အို...မဟုတ်တာ။ ဒီအိုင်က မန်ချူးစစ်သည်တွေကို မြို့ခွင်း
တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း။ ဘယ်လို မြို့ခွင်းမှာတုန်း”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ရှင်။ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မပေါက်ကြားအောင်
ညီမက အစ်ကို့ကို ကပ်ပြောပြမယ်”

မင်းသမီးမုစီလွန် ရယ်သွမ်းနေမိသည်။

မင်းသမီးဒေစီလီက သူမ၏ အစ်ကို့နားကပ်၍ တီးတိုးရှင်းပြ
လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသား အာဂုမင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် လက်
မှုပ်တီး၍ ဩဘာပေးလေတော့သည်။

“အင်း...တယ်ပိုင်တဲ့ အကြံပါလား။ ရွှေလေးရင် မင်းသမီးက
တော့ တကယ်ဉာဏ်ကြီးရှင်ပဲဗျာ။ ကျွန်ုပ်လက်ခံတယ်”

ဆရာကိုချန်တို့ ဆရာတပည့် ဘာမှန်းမသိဘဲ ခဝေခဝါ ဖြစ်မိ
သည်။ ထို့ကြောင့် မုစီလွန်က အစောင့်အကြပ်များ နှင်ထုတ်လိုက်
သည်။ သူမ၏ ဈာန်စိတ်စိမ်းကို အကွယ်တဝင် ရှင်းပြလိုက်၏။

ထိုစံမက်နိုးကြားရသည်နှင့် ဆဇွန်မင်က ဝမ်းသာအားဖြင့်
ရယ်လေတော့၏။

၁၄၀ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... အခုစိမ်းကိန်းအတိုင်းဆိုရင် မန်များ ခစ်သည်တွေ မျိုးပြုတ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့”

“အို ... သိပ်ပြီးလဲ ဝမ်းသာမစေပါနဲ့ရှင်၊ ခစ်သွကြိုးခန်းအနီး ဟာ အလွန်ကောက်ကွန်စဉ်းလဲတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဆင်ထား တဲ့ အကွက်ထဲ ဝင်ချင်မှ ဝင်မှာပါ၊ တရားသေတွက်လို့ မရသေး ပါဘူး”

ရွှေလေးရှင် မင်းသမီး၏ စကားကို အားလုံးက လက်ခံကြ တော့၏။

“မြန်မြန်သာပြင်ဆင်ကြမယ်ပါ၊ တို့ရဲ့ စိမ်းကိန်းဟာ ထာမြောက် အောင်မြင်မှာပါ”

ရွှေလေးရှင် မှုစီလွန် အဖျားပြုသော အကြံပေးအဖွဲ့သည် ဆွေး နွေးပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင်က အမိန့်ကြေညာချက် တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

အမိန့်တစ် ဂျာတာမန်နိုမြို့စောက်တွင်းရှိ လူထုအပေါင်းတို့ သည် အနီးဆုံးကြီးထုံးကို အမြန်ဆုံးကုန်ရမည်။ အလျားပေခြောက်ရာ ခန့်ရှိသော ကြိုးရှေ့ အခွေခွန်ရာနှစ် အလိုရှိသည်ဟု ပါရှိသည်။

အမိန့်နှစ် ကောက်ရိုးဖြင့် လှပုံသဏ္ဍာန် စည်းနှောင် ဖန်တီး ရမည်။ အရေအတွက်များမှာ နှစ်ထောင်ကျော်ခန့် အလိုရှိ၍ အိမ်တိုင်း လူတိုင်း ပါဝင်ဆင်နွှဲလုပ်ဆောင်ရမည်။

အမိန့်သုံး တိုင်းတစ်ပါးရန်ကို မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝ

ကျားကုတ်ကျားမိ ယုတ်ပြန် (စာအုပ်-၄) ● ၁၄၁

ဖြင့် ခုစိတ်ခုံမှာနဲ့သွင်းပြီး ခုခံကာကွယ်ရမည်။ ၎င်းတာဝန်ခန့်ရပ်ကို သုံးရက်အတွင်းမှာ ပြီးစီးသောင့် ဆောင်ရွက်ရပေမည်။

စည်းရုံးခြင်းသည် အင်အားဆိုသကဲ့သို့ ခစ်သည်နှင့် ပြည်သူ လူထုတို့ စည်းစည်းရုံးရုံးနှင့် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်သောကြောင့် နှစ်ရက် အတွင်းမှာပင် ကြိုးစေ့ခွန် ကောက်ရိုးလူများ ကျစ်လှုပ် ထုပ်စည်း ပြီးလေတော့သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင်က မြင်းရဲထားစေလွှတ်၍ ပြင်ဆင် ထားငော့ ပစ္စည်းများကို မာဆာအယ်တောင်ပေါ်သို့ တင်ဆောင် သွားသည်။

၎င်းအဖျိန်တွင် ရွှေလေးရှင် မင်းသမီးတို့လူသိုက်က တောင် ပေါ်တွင် စောင့်နေကြသည်။

ထိုအခါ ပစ္စည်းများချောက်လာသည်နှင့် ရွှေလေးရှင် မင်းသမီး က ခစ်သည်များအား ကောက်ရိုးနှင့် ကြိုးထုံးတို့ကို ကန့်သတ်တွင်စိမ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

နေ့ဝက်ခန့်စိမ်ပြီးသောအခါ ခစ်သည်များကို ပြန်ဆယ်စေပြီး နေ့ပုလွန်းစေ၏။ ထို့နောက် ကောက်ရိုးလူများကို ထုံကူဂိတ်တွင် တန်းစီစေပြီး အချို့ကို အိမ်ထဲတွင် ထားခိုင်းလေသည်။ ရေနံစိမ် ထားသော ကောက်ရိုးလူများကို နေရာအသီးသီးချပြီး ရွှေလေးရှင် မင်းသမီးက မြို့နေလူထုကို နောက်ဆုတ်မယ်စွာရန် အမိန့်ပေး ပြန်၏။

မြို့နေလူထုတို့ တခြားနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးကြသောအခါ

၁၄၂ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အိမ်လွတ်တွင် ကောက်ရိုးလူမျိုးကလေးတို့ အုတ်နံရံနှင့် တံအိမ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေနံပက်ဖျန်းလိုက်သည်။

ကြီးထုံးများကို အိမ်ကြီးအိမ်ကြားတွင် ရန်ပတ်စေပြီး တောင်မြေ ရင်းအထိရောက်အောင် တစ်လျှောက်လုံး မျှထားနိုင်လေသည်။

ထိုသို့ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ မင်းသမီးအိုင်စီလွန်က ဂိတ်စောင့် ခစ်သည်များကို ဆုတ်ခွာဖို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်လေသည်။

အားလုံး ပြင်ဆင် စီစဉ်ပြီးသောအခါ နယ်ခြားဖြူကလေး ဖြစ်သော ထုံကူဂိတ်သည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မကျွန်တော့ဘဲ ဝလာကျင်းသော ဖြူကလေးတစ်ဖြူ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထူးထုတ်ထူးခဲ ဖျတ်ပျော် (၁၇၆၆) ● ၁၄၃

အခန်း(၄၂)

စစ်ပရိယာယ်

မန်ချူးနယ်ချဲ့အစိုးရ၏ စစ်ဦးစီးမှုဖြစ်သူ ခန်းအန်းမှာ တပ်ဖွဲ့ များကို ဦးဆောင်ပြီး နီပေါနိုင်ငံ၏ နယ်ခြားသို့ ဝင်လေ၏။

စစ်သူကြီးခန်းအန်းသည် လမ်းပြမှတစ်ဆင့် နီပေါနိုင်ငံ၏ နယ်ခြားတွင် ထုံကူဂိတ်တစ်ခုရှိမှန်းသိရှိသည့်အပြင် ၎င်းဂိတ်သည် ပထဝီအနေအထား ကောင်းလွန်းသောကြောင့် ဖြိုခွင်းစီးနင်းရန် မလွယ်မှန်း သုံးသပ်မိသည်။

သို့သော် သူသည် မန်ချူးအစိုးရ၏ စစ်သည်အင်အား တောင့် တင်းကြောင်းကို အခွမ်းပြလိုသဖြင့် နယ်ခြားဘေးသို့ ဝင်မိသည့်နှင့် အသေခံတပ်သား ငါးသောင်းကို ရွေးချယ်ပြီး အမြောက်အလက် နှစ်ရာခန့်ကိုလည်း အသင့် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအနိတ်တွင် မန်ချူးနယ်ချဲ့အစိုးရ၏ ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့ သည် နေ့ဝက်ခန့်ကြာသောအချိန်မှာပင် ထုံကူဂိတ်သို့ ခရီးသို့ပြင်း နှင်လေတော့သည်။

သို့သော် ၎င်းတို့၏ပြင်ဆင်မှုတို့သည် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်လေတော့သည်။ ထိုကုန်တံခါးသို့ရောက်သောအခါ တစ်ဖွဲ့လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး ပြည်ဟီးသံပင် မကြားရတော့ပေ။

ဖြိုးရိုးအုတ်တံတိုင်းမှာ အလဲများလွှင့် ထုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ရေပြေးတပ်ဖွဲ့မှူးက အံ့ဩရင်း ဖြို့တွင်းသို့ အရမ်းမဝင် ဝံ့ပေ။

သူသည် တစ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကို ရုပ်တန်ခေပြီး ခြေမြန်တော်တစ်ဦးကို ခေလွတ်၍ စစ်သူကြီးခန်းအနီးထဲ အကြောင်းစုံကို အစီရင်ခံလိုက်လေတော့၏။

ထိုသတင်းကို ဝန်းအန်းမင်းကြီး ကြားသိသောအခါ အကြံပေးအဖွဲ့မှ အရာရှိများကို မေးမြန်း၏။

“အင်း...နဲ့ပေါ့စစ်သည်တို့ဟာ ထိုကုန်တံကို ဘာကြောင့် အစောင့်အကြပ်မထားတာလဲ၊ အဲဒါ ပရိယာယ်ရှိမယ်နဲ့တုတယ်”

“ဒါကတော့ မင်းကြီး၊ တံတက်နယ်ကို အလွယ်တကူ ဂြိုဟ်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခုလို ထွက်ပြေးကြတာဟာ မင်းကြီးရဲ့ အစီအစဉ်ကို စိုးနွဲ့လို့နေမှာပါ။ သူတို့ မင်းကြီးကို ဘယ်ယှဉ်ဝံ့မှာလဲ”

ထိုကောက်ကြားရသောအခါ စစ်သူကြီးခန်းအနီးမှာ လွန်စွာ အားရမိလေသည်။

သို့သော် ဝါရင့်စစ်ဦးစီးပီပီ နေ့စပ်သေချာရန် အလို့ငှာ ထောက်

လှမ်းရေး အယောက်ငါးရာခန့်ကို ဖြို့ထဲသို့ အသေးစိတ် နှစ်ခမ်းရန် ခေလွတ်လိုက်သည်။

နေ့ဝက်ခန့်အကြာတွင် ထောက်လှမ်းရေးတပ်စုမှာ ဖြို့ရိုးတံတိုင်းပေါ်တက်ပြီး အဝေးမှမြင်ကွင်းကို လှမ်းမျှော်အကဲခတ်ကြည့်ရှုသည်။ ထိုနောက် ကြီးမြင့် လျှောဆင်းပြီး အကြောင်းစုံကို အစီရင်ခံလေသည်။

“မင်းကြီးခင်ဗျား၊ ဖြို့ထဲမှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရတဲ့အပြင် ကြက်တို့၊ ခွေးတို့တောင် တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရပါဘူး။ ဖြို့စောင်စစ်သည်နှင့် လူထုတို့ တစ်ယောက်မကျန် အားလုံး ထွက်ပြေးကြပါပြီ”

ထိုအစီရင်ခံချက်ကို ကြားသိရပြီး စစ်သူကြီးခန်းအနီးက ဖြို့ထဲသို့ ဝင်စီးရန် တပ်ဖွဲ့ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ဖြို့တွင်းသို့ ဝင်စီးသောအခါ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရလေတော့သည်။

ပထမထူးခြားချက်ကား ဖြို့တွင်းသို့ဝင်သွားကြသည်နှင့် သူတို့၏ နှာခေါင်းသို့ ညိုရုပ်သော အနံ့အသက်များ ပြေးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယထူးခြားချက်မှာ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှာ စလာကွင်းနေသော်လည်း ကောက်ရိုးလူရုပ်များကို အိမ်ပေါက်နေ ချထားသလိုကို တွေ့ရ၏။

၁၄၆ ● ကဏ္ဍသိုဏ် နေလင်းအောင်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးထောင်ကျော်က ရေခဲကို အသုံးပြုရသည်ကို နားမလည်သေးပေ။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ ရွှေ့ကပ်မိသောအခါ ရေခဲခဲကို မမြဲကြားနိုင်ချေ။ အပုတ်နံ့နှင့် ရေခဲခဲ၊ နှောထွေးနေလေ၏။ ထိုထူးခြားသော အနံ့အသက်ကို ရွှေ့မိသည်နှင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဒါဟာ နီပေါတွေရဲ့ ပရိယာယ် ဒုး ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မြန်မြန်နောက်ဆုတ်ကြ”

ထိုအမိန့်မှာပင် တောင်ကလပ်ဆီမှ မီးရောင်ထိန်လင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အပြင် မီးရောင်တို့က တောင်ကြားလမ်းသွယ်မှ မြေလိမ်မြေကောက် လမ်းကြားအတိုင်း တစ်ဟုန်ထိုး လျှောဆင်းတောက်လောင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

မင်းကြီးသည် ဝေဖန်သုံးသပ်ရင်းက ရုတ်ဖြည်းသဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်လှုပ်ကွေး ရန်သူက တို့ကို မီးခဲ ခို့သတ်ဖို့ ကြံနေတယ်။ မြန်မြန်...”

ခန်းအနီး၏ကားကို ကြားရသောအခါ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အသက်ရှင်မိန်းမအတွက် သူ့ထက်ငါ အရင်လူပြီး ထုံကွက်တံအပြင်ဘက်သို့ ရောက်အောင် ပြေးကြလေတော့သည်။

ကျားကုတ်ကျားခဲ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ (စာစဉ်-၄) ● ၁၄၇

ထုံကွက်တံ အတွင်းသို့ မန်ချူးစစ်သည် ရှစ်သောင်း ကိုးသောင်းခန့် ရောက်ရှိနေသည်။

ထုံကွက်တံမှ တောင်အောက်သို့ဆင်းရန် လမ်းသွယ်လေးငါးလမ်းသာရှိ၏။

ထိုလမ်းနှစ်သွယ်မှ စစ်သည်များ အလှူအယက် တိုးတေ့ ထွက်သွားကြသည့်အတွက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နင်းမိနိုက်မိကြသည်။

ထိုသို့ စစ်သည်များ ဖရိုဖရဲ တပ်ပျက်ပြီး ထွက်ပြေးနေသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ရုတ်ဖြည်း ခန်းအနီးမင်းကြီးက အကြံရ၏။

မျက်မူင်း ကြီးစကို ဖြတ်တောက်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

သို့သော် အချိန်နှောင်းခဲ့လေပြီ။ မီးမှာ ထုံကွက်တံ၏ တည်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဝုန်း”ဟူသော အသံနှင့်အတူ မီးမှာ ဂိတ်ဝရံ အိမ်နှစ်လုံးကို မီးကုံးစက် လောင်ကျွမ်းလေပြီ။

ဧကအတွင်း ရေခဲစိမ်ထားသော ကောက်ရိုးရုပ်များ အိမ်များကိုတစ်ဆင့် မီးကူးစက် လောင်ကျွမ်းလေကုန်၏။

ထိုနောက် မီးမှာ ထုံကွက်တံတစ်ခုလုံးကိုပါ လောင်ကျွမ်းသွားလေတော့သည်။

မီး၏အဟုန်ကြောင့် စစ်သည်များသည် အသက်ဘေးမှ လျှို့ဝှက်တိုးတေ့ထွက်ပြေးကြရင်း ခွပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။

၁၄၈ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ထိုအခါ စစ်သူကြီးခန်းအနီးက ဟန့်တားသော်လည်း မရဘဲ စစ်သည်များမှာ ကစဉ်ကလျား ပြေးထွက်နေကြသည့်အရှိန်ကို မတားနိုင်ချေ။ ထိုလူစုတွင်...

ကျင်းတောင်ညီနောင်လည်း ပါရှိ၏။

ဟူးရန်ထိုက အော်ပြီး...

“မင်းကြီး မြန်မြန်ပြေးမှဖြစ်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဟူးရန်ထိုက စစ်သူကြီးခန်းအနီးအား မြင်းပေါ်မှ ရုတ်တရက်ဆွဲချလိုက်ပြီး ကျောကုန်းတွင်ပိုး၍ မီးလွတ်ရာသို့ ကိုယ်တော့ပညာဖြင့် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

တောင်ပေါ်ကိတ်မှာ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေဆဲပင်။

စစ်သည်တော် အတော်များများ သေကြေကြကုန်၏။

အမျိုးကို မီးလောင်၍လည်းကောင်း၊ အမျိုးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထွက်ပြေးရင်း နှင်မိကြ၍လည်းကောင်း သေကြေကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိန်းသိမ်း၍မရသော စစ်သည်များကို မဖျော်လင့်ဘဲ အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင် ခေါင်းဆောင်သော နီပေါတပ်ဖွဲ့များက လမ်း၌လမ်းကွေ့မှ ဒလကြမ်း ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်၏။

စိုးသံ၊ အော်သံ၊ ဆူညံဇွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

စစ်ဦးစီးမှူးခန်းအနီးက တပ်ဖွဲ့များကိုပြန်လည်၍ စုစည်းပြီး ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးသော်လည်း မစုစည်းနိုင်တော့ချေ။

စစ်သည်များ ကြောက်ရွံ့စွာ ထွက်ပြေးကြခြင်းကို ဟန့်တား

မရသည့်အပြင် နီပေါစစ်သည်များ၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုအောက်တွင် လူးလိမ့်မနေရ၏။

စစ်သူကြီးခန်းအနီး ဦးစီးသော မန်ချူးနယ်ချဲ့စစ်သည်များသည် ထွက်ပြေးကြရင်း ကိတ်နှင့် မိုင်ငါးဆယ်ကျော်အထိ ပြေးမိမှ အပြေးရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

ဆုံးစွဲမှုကို မှတ်တမ်းကောက်ယူလိုက်သောအခါ မီးလောင်မံချေ သေကြေကြသော စစ်သည်မှာ မြောက်ထောင်ခန့်ဖြစ်၏။ တိုးတေ့နှင်းမီပြီး သေကြေကြသည့် စစ်သည်မှာ နှစ်သောင်းကျော် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ကျ၍ သေကြေသော စစ်သည်များမှာလည်း ရှိပေသည်။

နီပေါနိုင်ငံဘက်မှ သေကြေဆုံးစွဲမှုမရှိပေ။

သို့သော် ထိုကူကိတ်တစ်ခုလုံးမှာ ပြာပုံအတို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဓားနပ်ရိက္ခာများကိုလည်း အချိန်မီ ရွှေပြောင်း သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် နီပေါဘက်မှ ပွဲဦးထွက် အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ပေ၏။ သည့်နောက် အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင်က မန်ချူးစစ်သည်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ထောက်လှမ်းစေသည်။

သို့သော် ငါးရက်ကြာသည့်တိုင် မန်ချူးစစ်သည်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို လုံးဝ စုံစမ်း၍မရပေ။

ထို့နောက် ဒုတိယနေ့ နေ့စင်းအချိန်တွင်...

အခြေအနေကို ဝေဖန် ဆွေးနွေးရန် အရေးပေါ် အစည်းအဝေး ကျင်းပရသည်။

၁၅၁ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ဆန္ဒနဲ့မင်သည် စည်စန်းစည်ဝေးစန်းမဆောင်သို့ ဝင်လာသော အခါတွင်...

ဆရာကဦးချန်း၊ ယန်ကျင်ဝုံးနှင့် ရွှေလေးစွင် မင်းသမီးတို့ ရောက်နှင့်နေကြလေပြီ။

ဆွေးနွေးပွဲတွင် ရွှေလေးစွင်ပုံစွန့်လွှန်က အိမ်ရှေ့မင်းသားကို အကြံပေးလိုက်၏။

“ဒီမှာ အဆွေတော်၊ ကျွန်မတို့အိက စစ်တပ်နဲ့ မနံ့ချူးစစ်တပ် တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်ရင် အင်အားချင်း ဘယ်လို အခြေအနေ ရှိနိုင်မလဲရင်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ရယ်၍...

“မနံ့ချူးစစ်သည် သုံးသိန်းလို့ ကြားဝါထားပေမယ့် တကယ် တန်းကျတော့ အင်အားနှစ်သိန်းလောက်ပဲရှိမှာပါ။ အဲဒီထဲမှာ ရိက္ခာ ပို့တဲ့တပ်ဖွဲ့၊ ချွန်ခွဲစဉ်းမယ်၊ နောက်ပြီး ထိုကွက်မှတ်လဲ စစ်သည် သုံးသောင်းလောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လက် ရွေးစင် စစ်သည် ငါးသောင်းနဲ့ ခုခံရင် ရနိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ရွှေလေးစွင် မင်းသမီးက ဆက်၍ အကြံပြု၏။

“အင်...လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့ရဲ့ အရည်အချင်း ပြည့်ဝရင် တော့ ခုခံကာကွယ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က အမြောက်ကို အသုံးပြုရင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောရရင်...”

ထိုအခါ မင်းသမီး အီလီနာက...

ကျားကုတ်ကျားမဲ ပျဉ်းပျဉ်း (၈၇၆-၄) ● ၁၅၁

“အို...ကျွန်မသိပြီ၊ မမအိမှာ အကြံကောင်း ထပ်ပေါ်လာပြီ ထင်တယ်။ ဒါဆိုရင် ညီမတို့ထပ်ပြီး ဆောင်ပွဲခံရဦးမှာပေါ့နော်”

မင်းသမီးပုံစွန့်လွှန်က အီလီနာ၏လက်ဆွဲပြီး ပြုံးရယ်ကာ ဆန္ဒနဲ့ မင်းအား ဝေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို အကဲခတ်စမ်းပါ ရဲ့။ ဆင်သလား၊ မဆင်ဘူးလား”

“အော်...အင်၊ အဝေးမှကြည့်ရင်တော့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ ဒါပေ မယ့် အနီးကပ်ကြည့်ရင် မတူဘူး”

“အဝေးကကြည့်ရင် နည်းနည်းဆင်ရင် တော်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တီဘက်သူလို ဝတ်ဆင်ပြီး ရန်သူကို ရင်ဆိုင် တိုက်မယ်”

ရွှေလေးစွင်ပုံစွန့်လွှန်က သူမ၏ အကြံပေးချက်ကိုအစဉ်းအဝေး တွင် တင်ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ သူမ၏ချစ်သူ ဆန္ဒနဲ့မင်က ဝမ်းသာထောက်ခံသည်။

“အင်...ညီမရဲ့အကြံက ဂုဏ်ထူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရန်သူ တွေ ဘက်က အမြောက်နဲ့ပစ်ရင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ”

“အို...အစ်ကိုကလဲ၊ အမြောက် ကျည်ဆန်က ပြီးတွင်း အဆောက်အအုံကိုသာ ဖြိုခွင်းနိုင်တာပါ။ ကွင်းပြင်မှာ ပြောက်ကျား စစ် ဆင်နှံတဲ့အခါမှာ ဘာမှ ခိုးဖွဲ့ရောမလို့ပါဘူး။ ဒီမှာ အဆွေတော် မင်းသား၊ ကျွန်မကို မြင်းသည်တော်တပ်က တပ်သား နှစ်သောင်းခန့် အပ်ပါ။ သုံးစုကဲအတွင်း ကျွန်မ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ပေးပါမယ်”

၁၅၅ ● တက္ကသိုလ် မောင်းအောင်

သူမက မင်းသားဘက်သို့လှည့်ကာ စကားအဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

ရွှေလေးရင် မင်းသမီး မုံစီလွန်မှာ မာဆာအယ်တောင်အောက် ကွင်းပြင်တွင် တပ်သားများကို နည်းကျွဲဟာမရိယာယံများကို လေကွင့်ပေး၏။

တပ်သားများကို ပင့်ကူအကွက်ဖြင့် လေကွင့်ပေး၏။

လေကွင့်ပေးရာတွင် တင်းကြပ်သော စည်းကမ်းထားရှိ၏။

လေကွင့်ရာတွင် 'စည်းမျိုးဖျက်သူ နှစ်ဦးကို ပြင်းထန်စွာ အပြစ်ဒဏ်ပေး၍ စံနမူနာထားကာ ကျန်သင်တန်းသားတို့ ကြီးကြီးစားစား ဂရုတစိုက် လေကွင့်ကြစေသည်။

သုံးရက်ကျော်လွန်သော တစ်နေ့...

မန်ချူးစစ်ဦးစီးမှူးခန်းအနီး ဦးစီးသော စစ်တပ်သည် ဂိုလ်ပါစုခုပေါင်း အင်အားတစ်သိန်းငါးသောင်းတို့ကို ဦးဆောင်၍ ထုံကွက်တံသို့ ထပ်မံ ရွှေ့ကန်ရိုလှာ၏။

သူ၏ ယုဆာဇွန်မှာ ယခုကဲ့သို့ အင်အားကြီးမားသော မန်ချူးတပ်မတော်ကို နိပေါတို့က ရင်ဆိုင်ခုခံပုံမည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

ကျားကုတ်ကျားဆဲ ယုန့်ပိုင်နွဲ့ (၈၇၈၉-၉) ● ၁၅၆

တောင်မြေသို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ ယုဆာဇွန်မှာ လွဲမှားနေချေတော့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ပေါ်တွင် နိပေါစစ်တပ်တို့ တန်းစီ၍ အသင့်တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်ကြိုနေကြသည်။

ထိုတပ်ဖွဲ့နှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်နေ့ အကွာတွင် အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင်သည် ဂိုလ်ပူးဆယ်ဦးဖြင့် ဖြန့်လွှဲကာ ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာ၏။

မန်ချူးခန်းအနီးမင်းကြီးသည် စစ်ဦးစီးချုပ် စစ်ဝတ်နံ့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းတွင် ဥခေါင်းအမြီးပါသော ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။

သူက တည်ကြည်ပြတ်သားစွာဖြင့် ပြောသည်။

"ဒီမှာ အသင်မင်းသား၊ အသင်မင်းသားတို့ နိုင်ငံငယ် တစ်ခုက အင်အားတောင့်တင်းလှတဲ့ မန်ချူးအစိုးရကို အံတုချင်လို့လား၊ ဒီမယ်အသင် မင်းသား၊ အခု ငါတို့ဖို့ တပ်ဖွဲ့တွေဟာ အသင်တို့ကို အားလုံး ဝိုင်းထားလိုက်ပြီ"

"ဒီမယ် စစ်သူကြီးခန်းအနီး၊ စစ်ရုံးမှာ တရားသောစစ်က အောင်ပွဲခံစေပြီပါ။ အဲဒီတော့ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အရိုးမကြေကြေ အရေခမ်းခမ်း အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပါတယ်"

"အေး... ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ မန်ချူးရဲ့ အင်အားကို စမ်းချင်စမ်းနိုင်တယ် အသင်မင်းသား"

ခန်းအနံ့မင်းကြီးသည် ချက်ချင်းပင် မိမိတပ်ဖွဲ့ရှိရာသို့ ပြန်လည်ပြီး ရန်သူကို နှိတ်တက် တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ရဲဘော်တို့ နှိတ်တက်ကြ”

“ရန်သူတွေကို အပြီးသုတ်သင်ကြ”

“ရှေ့တက်”

တစ်ဝက်တစ်ချက်ဆိုမှ အသီးသီးစီ အော်သံများ ပေါ်လာ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မိမိတို့တပ်ဖွဲ့ရှိရာသို့ ပြန်သွားသည်နှင့် မရွေးမနှောင်း တပ်ဖွဲ့တွင်းမှ အလံတလူလူ အောက်တွင် စစ်ဝတ်စုံ အပြည့်ဖြင့် အမျိုးသမီး ခိုလှုံမှုတစ်ဦး ထွက်လာလေ၏။

အမျိုးသမီး ခိုလှုံမှုကို တွေ့ရသောအခါ မန်ချူးစစ်သည်တို့မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြကုန်၏။

“အလို...ရှေ့လေးစွင့် မင်းသမီးရဲ့တပ် ပေါ်လာပြန်ပြီ”

ရှေ့လေးစွင့် မင်းသမီးမှာ တိုက်ကပ်ပြည်နယ်တွင် နယ်ချဲ့ကျူးကျော်လာသော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များကို အောင်မြင်စွာ ဒိမိုနိုင်းအောင်ပွဲ ခံခဲ့သောကြောင့် ရန်သူတပ်ဖွဲ့များ ကြောက်ရွံ့တုန်ခါနေကြခြင်းပင်။ မန်ချူးစစ်သည်တို့မှာ စိုးရွံ့ပြီး စုတ်စုတ်သံသံ ဖြစ်နေကြပေသည်။

ထိုအခါ စစ်ဦးစီးမှူးခန်းအနံ့က ခေါ်သဖြင့် ဝေါက်ငမ်း အော်ဟစ်ကာ...

“ဟေ့ကောင်တွေ...လူလူချင်း မင်းတို့ ဘာကြောင့် ကြောက်နေရတာလဲ”

“ဟေ့...အားလုံးသတိ...ရှေ့တက်”

စစ်ဦးစီးမှူး၏ အမိန့်ကြောင့် စစ်သည်များမှာ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရုံဘဲ အော်ဟစ်ရင်း ရန်သူဆိုသည့် တစ်ဟုန်ထိုး မောက်လာလေသည်။

ရန်သူများ ချဉ်းကပ်ဝင်လာသောအခါ ရှေ့လေးစွင့်မိုစီလွန်မှာ စစ်ပရိယာယ်ကို ပင့်ကူစေရမည့်ဟောနည်းကြောင့် ရန်သူများ မထိုးမောက်နိုင်ချေ။

သည့်နောက် တစ်ခဏအတွင်း နိပေါဘက်မှ စစ်ဦးစရာ မှုတ်လိုက်သည်နှင့် စစ်ဗျူဟာနည်းမှာ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲပြီး ရန်သူများကို ဝိုင်းရံထားလိုက်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုသို့ မျက်လှည့်ပြလိုက်သကဲ့သို့ ပြောင်းလဲမှုမြန်ဆန်ပြီး လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းဝိုင်းလည် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသောကြောင့် မန်ချူးစစ်သည်များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုသို့ ရုန်းရုန်းဆန်ခတ်ဖြစ်သောအခါ စစ်ဦးစီးခန်းအနံ့က မျက်ချင်းအမြောက်များဖြင့် ရန်သူများကို ဖြိုခွင်းပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ရုန်း...ရုန်း”

အမြောက်ကည်ဆန်၏ အသံများသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ထပ်သွားစေသည်။

မီးလှုံမီးတောက်များ တောက်ပလျက်...

၁၅၆ ● တက္ကသိုလ် နေ့စဉ်အောင်

အမြောက်ကျည်ဆန် ထိမှန်သောနေရာတို့မှာ ယမ်းစွေ တစေ
ဝေဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖုံးလွှမ်းလျက်ပင်။

သို့သော် အမြောက်သံခဲပြီး ယမ်းစွေပြယ်သောအခါ ရန်သူများ
အတုံးအရုန်းဖြင့် သေကြေကြဲခြင်းကို မတွေ့ရချေ။

တုန်းခါနေသော စစ်တလင်းပေါ်တွင် စလာကျွန်း၍ လူတစ်ဦး
တစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

မြန်ဆန်လှသည့် မြောင်းလမ်းမှ။

နီပေါစစ်သည်များ ဘယ်နေရာသို့ ရောက်ကုန်ကြသနည်း။
မန်ချူးစစ်သားများအား ဖုံးလွှဲနေကြ၏။

ထိုစဉ်...

တောင်ကလပ်ဆီမှ...

အရှေ့တောင်ဘက်နှင့် အနောက်မြောက်ဘက်မှ တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့
ခွဲ၍ ကရားရေညွှန်သကဲ့သို့ ဒရေဟာ ပန်းဝင်လာလေ၏။

အရှေ့တောင်ဘက်မှ စစ်သည်များကို ရွှေလေးရွှင် မင်းသမီး
က ဦးဆောင်၍ နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေစဉ် အနောက်ဘက်တပ်ဖွဲ့မှ
ကင်းမထွက်တစ်ဦးက မြင်းကို အပြင်းနှင်၍ သတင်းလာပို့၏။

“မင်းကြီးခင်စွား၊ ကျွန်တော်တို့ဌာနချုပ်ကို ရွှေလေးရွှင်
မင်းသမီး ခေါင်းဆောင်တိုက်ဖွဲ့ လာရောက် တိုက်ခိုက်ပါပြီ”

ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ...

မန်ချူးစစ်ဦးစီး ခန်းအန်းမှာ ဖုံးလွှဲမိ၏။

ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖျတ်ဖြတ်နွဲ့ (စာစဉ် ၄) ● ၁၅၇

“အလို...ဘယ်လိုလဲ၊ ခုနကပဲ မင်းသမီး မှီစီလွန်နဲ့ ပက်ပင်း
ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သေးတယ်၊ အခု ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒုတိယ
မင်းသမီးတစ်ယောက် ထပ်ပေါ်လာရတာလဲ”

ထိုအကြံမှာ ရွှေလေးရွှင် မင်းသမီး၏ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး
လှည့်ကျက်တစ်ရပ်ပင်တည်း။

ဒဲ့မသည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အီလိနားကို အတုမန်းတီးစေပြီး
တိုက်ပွဲတွင် ရွှေလေးရွှင်ဝတ်နေကျဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်စေသည်။

ထို့ကြောင့် ခန်းအန်းမင်းကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်သူမှာ
အီလိနားပင်ဖြစ်၏။ အီလိနားမှာ ရွှေလေးရွှင် မင်းသမီးအသွင် ဟန်
ဆောင်ထားခြင်းပင်။

ရွှေလေးရွှင် မင်းသမီးအစစ်မှာ လက်ရွေးစင် တပ်သား
တစ်သောင်းခန့်ကို ဦးဆောင်၍ ခန်းအန်းမင်းကြီး၏ အနောက်ဘက်
တွင် ဟာကွက်ဖြစ်သော ဌာနချုပ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်၏။

အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော ဌာနချုပ်မှာ စားနပ်ရိက္ခာနှင့်
ခဲယမ်းမီးကျောက် သို့လှောင်ရာဌာနဖြစ်၏။

ထိုသတင်းကြားရသောအခါ ခန်းအန်းမင်းကြီးသည် ထိတ်
ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်မိပြီး တပ်ဖွဲ့များကို ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်ရန်
အမိန့် ပေးလိုက်၏။

ဌာနချုပ်ကို အချိန်မီ ကယ်တင်ရပေမည်။
သို့မဟုတ်ပါက အားလုံးရိက္ခာပြတ်ပြီး သေကုန်နိုင်မည်။

ထိုသို့ နောက်ဆုတ်ရန် ချော့ချော့လိုက်သောအခါ မန်ချူး

၁၅၈ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

စစ်သည်များ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကြပြီး မရှိမခံဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်ကြလေသည်။

အခွင့်ကောင်းရသော နီပေါစစ်သည်တို့သည် ရန်သူများကို ဒလကြမ်း တိုက်ခိုက်လေသည်။

မန်ချူးစစ်သည်များနောက်သို့ လှည့်၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ဆင်သောအခါ နီပေါစစ်သည်များက လာလမ်းကို တုံ့ပေးရပ်တန့်စေရန် မြင်းနှင့် ဝန်စည်လေးပစ္စည်းများကို ပိတ်ဆို့ကြကုန်၏။

နောက်ဆုံး ဌာနချုပ်သို့ စစ်သူကြီးခန်းအန်း ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဓမ္မလေးရွှင် မင်းသမီးမှာ အောင်ပွဲခံပြီး နောက်သို့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကျားထုတ်ကျားမိ ယုတ်ပိုင်နွဲ့ (စာပိုဒ်) ● ၁၅၉

အခန်း(၄၃)

အကြောက်တရား

ထိုစစ်ပွဲတွင် မန်ချူးစစ်သည်တို့ အထိနာသည်။

စစ်ပွဲကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်လိုက်သောအခါ မန်ချူးဘက်မှ စစ်သည်တို့လယ်၊ ခြောက်သောင်းခန့် ဆုံးရှုံးသည့်အပြင် စစ်မြင်းအင်္ကျီနှင့် စားနပ်ရိက္ခာတို့မှာ နီပေါတပ်သားများ၏လက်တွင်းသို့ပါသွား၏။

ထိုအခါ ခန်းအန်းမင်းကြီးသည် သက်ပြင်းချကာ လက်မှိုင်ချပြီး အကြံကုန်နေ၏။

“အင်း...ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ စစ်ဦးစီး သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်တဲ့ စစ်ပွဲပဲ”

စစ်ဦးစီး၏ စိတ်ဓာတ်ကွဲသော စကားကို ကြားရသောအခါ နံဘေးမှ ဗိုလ်မှူးများက ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျေပြောဆိုလေ၏။

“ဆို...မင်းကြီး၊ စိတ်ဓာတ်မကွဲပါနဲ့၊ စစ်မြေပြင်မှာ အနိုင်အနိုင်ဟာ ရှိစမြဲပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တ အနားယူပြီး နောက်လျော့လျှော့လိုက်ရင် ရန်သူတွေကို အောင်နိုင်မှာပါ”

သည့်နောက် ခန်းအနီးမင်းကြီးသည် အစီအစဉ်သစ်ကို ချမှတ် လိုက်သည်။

ရေရွည်တိုက်ပွဲ ဆင်နွဲရန် ဌာနအုပ်၏ အရှေ့ဘက်တွင် တပ် သားများကို ခံတပ်ကတုတ်ကွင်းများ တူးဖိုင်သည့်အပြင် တစ်ဖက် တွင်လည်း မန်ချူးဘုရင်မင်းမြတ်ထံ တိုက်ပွဲရုံးသည် အကြောင်းရင်းကို အစီရင်ခံစာရေး၍ ပို့လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်မှ ထပ်ဆင့် အောင်ပွဲရလိုက်သည့် အတွက် အိမ်ရှေ့မင်းသား၊ ဆန္ဒနမင်နှင့် ရွှေလေးရှင် မင်းသမီးတို့ တစ်သိုက်မှာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိကြတော့သည်။

သို့သော် ဆရာကိုချွန်မှာ လူကြီးပီပီ ဝမ်းမသာနိုင်ပေ။

တကယ်တမ်း ဆန်းစစ်ကြည့်သောအခါ ဆရာကိုချွန်၏ တွေး တောပုပန်မှုသည် အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမှာကား ခန်းအနီးမင်းကြီးသည် စစ်ပွဲသော်လည်း တပ်မခေါက်သေးပေ။ သို့ဖြစ်၍ မန်ချူးစစ်ကူတပ်ရောက်သည်နှင့် တိုက်ပွဲ ဆက်လက်ဆင်နွဲလာနိုင်သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကား နိပေါ်ပြည်တွင်းတွင် နန်းရင်းဝန် ဖြစ်သူ ဟာရန်၏-ရန်ကို ကြောက်နေရသေး၏။

ဆရာကိုချွန်က သတိပေးပြောဆိုသောအခါ လူငယ်တစ်သိုက် တို့မှာ သတိကြီးစွာထား၍ သွားကြသည်။ ယခင်က သူတို့ အားလုံး ဖျော်နေကြသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဆန္ဒနမင်သည် သန်းခေါင်ယံအချိန်တိုင်းတွင် ကင်းသမားများကို လိုက်လံ စစ်ဆေးပြီးမှ အိပ်ခက်၏။

လွန်စွာသတိပီပီယူဖို့နေသည်။

မန်ချူးဘက်က ကျင်းတောင်ညီနောင်တို့၏ ရန်ကလည်း ဝိုသေးသည်။

ရက်သတ္တပတ်မြောက်သောညတွင် ဆန္ဒနမင်က ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကင်းသမားများကို စစ်ဆေးပြီး အိပ်ခန်းသို့ ပြန်၍ အိပ်ခက်ရန် လာခဲ့လေ၏။ လမင်းက သာနေသည်။

ထိုစဉ် တောင်ခြေအောက်မှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်နှစ်ခု ထွက် လတ်သော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် အပြေးရောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရ သည်။

ထိုအခါ ဆန္ဒနမင်က အုတ်တိုင်ကို ကာကွယ်ယူရင်း စောက် မာကို အသင့်ပြင်ဆင်၍ ဝုန်းကွယ်လိုက်၏။

သူ၏အကြံကား ရန်သူမှူး ဖြိုခွဲတံတိုင်းပေါ် တက်လာသည် နှင့် လက်ဦးရအောင် တိုက်ခိုက်မည်။

ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ယောက်က အသားတိမ်း၍ ရှောင်လိုက် နိုင်၏။

"ဟေ့ကောင် ဆန္ဒနမင်၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့ပါ၊ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် အလုပ်ဟာ သူရဲဘော်ကြောင်တဲ့ အလုပ်ပါကွာ"

"ဝုန်း...ဝုန်း..."

အသံနှစ်မျက် ထပ်မံပေါ်ထွက်လာ၏။

ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံးသည် အနိမ့်ဖြင့် သူတို့ ဆီသို့ ထပ်မံလိမ့်ဆင်းလာပြန်၏။

ကျင်းတောင် ညီနောင်တို့က ကိုယ်တော်ပညာဖြင့် ခုန်ရွှေ့နိုင်လိုက်၏။

ထိုအခါ တောင်ကလပ်မှ ရယ်သံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ၏။ ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဖော်မှာ ဒေါသ ဖြစ်ရင်း...

ကိုယ်တော်ပညာဖြင့် မြို့ရိုးတံတိုင်းပေါ်သို့ နှုတ်ရောက်သည်နှင့် ဓားရောင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို ဆန္ဒနှိမ့်မင်က မြင်လိုက်ရ၏။

သူတို့ကို ရှောင်တခင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူကား ဧကပုလဲနက်လွမ်းမြို့ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

သူမကိုမြင်သည်နှင့် ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဖော်တို့က ဟစ်အော်လိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...လက်စသတ်တော့ လိစွမ်းမေကိုး” ထိုသူတို့၏စကားကို ကြားသောအခါ မျက်နှာပုံးနှင့် အမျိုးသမီးက တစ်မျက်ကြောင်သွားသည်။ သို့သော် သူမက ခွန်လွန်သိုင်းကွက်ဖြင့် ရန်သူတို့ကို ခကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် ယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်ပြီးသည်နှင့် အခဲကိုဖြစ်သူ ဟူးရန်ထိုက နောက်သို့ မျက်ခင်းခုန်ဆုတ်၍ အော်လိုက်သည်။

“ညီလေး...ဒါ လိစွမ်းမေ မဟုတ်ဘူး”

“ဟွန်း...လိစွမ်းမေ မဟုတ်ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ရှင်တို့ဟာ အမျိုးသမီးတော်ကံ၊ မနဲချွေးနယ်ချဲ့ အစိုးရကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်တဲ့ လူတွေပဲ”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ဆန္ဒနှိမ့်မင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

အသံရင်မှာ လိစွမ်းမေနှင့် ပညာသင်ဘက် ညီမဖြစ်သူ ရှောင်ရီရှမ်း ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုနောက် ကျင်းတောင်ညီနောင်သည် တုတ်ကောက်ဖြင့် ဓဝုရမ်းပြီး သူမကို ဝိုင်းရန်၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ရှောင်ရီရှမ်းက ဟူးရန်ထို၏ ကန်လန်ဖြတ်တိုက်ချက်ကို အသာ ခုန်၍ ရှောင်လိုက်၏။

ဟူးရန်ထို လေထဲသို့ လိုက်၍ တိုက်ခိုက်၏။

သူမက ဓားဖြင့် တစ်မျက်ဝင်၍ ဟန်တားရင်း ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်၏ အသွင်မျိုးဖြင့် အပေါ်သို့ပျံတက်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ပြန်ကျပြီး ရှောင်လိုက်လေ၏။

အဆင့်မြင့် ကိုယ်တော်ပညာရှင်ဖြစ်၍ ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဖော်တို့မှာ သူမ၏ သိုင်းပညာကို မမီပေ။

“အလို့...တယ်ထူးစွန့်တဲ့ ကိုယ်တော်ပညာပါလား”

နဲဘားမှ အက်မတ်နေသော ဆန္ဒနှိမ့်မင်သည် စိတ်မထိတ်တတ်အော်မိလေသည်။

၁၆၄ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထိုအခါကတော့အခါကတော့အခါ ကျင်းတောင် ညီနောင်တို့ မြေလှမ်းတန့်သွားပြီး ရွှေငင်ရိရမ်း၏နောက်သို့ မလိုက်နာတော့ပေး ထိုအခါ ရှောင်ရိရမ်းက အသံလာရာအထက်သို့ မော်ကြည့်ရင်း...

“မောင်လေး...ဆင်းခဲ့လေကွား၊ ဒီနှစ်ယောက်ကို ရှင်းလိုက်ကြရအောင်”

နှစ်ယောက် နှစ်ယောက်ချင်းမို့ ဆန္ဒနှစ်မင် ဂအားတက်လာပြီး ပေနှစ်ဆယ်ကျော်ဖြင့်သာ ခြွင်းတံတိုင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ချက်ချင်း ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။

ဆန္ဒနှစ်မင်ကို ကျင်းတောင်ညီနောင်နှစ်ဦးက တိုက်ပွဲတွင် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြ၏။ ထိုကြောင့် သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ဒေါသထွက်၍အော်လိုက်သည်။

“ဪ...မင်းတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး ငါတို့ကို လုပ်ကြံတာကိုး၊ ဟား...ဟား...ဟား...ရပါတယ်၊ စမ်းချောင်း နမ်းနိုင်တယ်”

ထိုအခါ ရှောင်ရိရမ်းက...

“ရှင်တို့ ခုနကပြောနေတဲ့ လိစွမ်းမေဟာ ကျွန်မ အစံမပဲ၊ ကျွန်မ အစံမအစား ရှင်တို့ကို စာရင်းရှင်းချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ကျုပ်တို့လဲ ရှာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ မင်းက လိစွမ်းမေရဲ့ ပညာသင်ဘက်ဆိုတော့ သူ့အခု ဘယ်မှာ ရိုဘယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ သူ့ကို ကျုပ်တို့လက်ထဲ အသွားတကြည့် အပီပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့...”

“ရှင်တို့မို့ ပြောရက်တယ်၊ ကျွန်မ မမဟာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေတာကြာပြီမို့ အဲဒါ ရှင်တို့ပယောဂကြောင့်၊ ကဲ... ယုတ်ရအောင် ဓားကို ထုတ်လိုက်စမ်း”

ရွှေငင်ရိရမ်းသည် ဆောင်စားကိုဝင့်၍ ဟူးရန်ထို၏ ရင်ဝတည့်တည့်သို့ အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်တော့၏။

“ဗွမ်...”

ဟူးရန်ထိုက တုတ်ကောက်ဖြင့် ပင့်တင်လိုက်၏။

ရွှေငင်ရိရမ်းက ဓားကို ရုတ်တရက် ဟူးရန်ထို၏ အောက်ပိုင်းကို ခွေ၍ ပိုင်းချလိုက်ပြန်သည်။

ဟူးရန်ထိုက တုတ်ကောက်ဖြင့် ရွှေငင်ရိရမ်း၏ ဆောင်စားကို ခတ်ထုတ်လိုက်၏။

ညီဖြစ်သူ ဟူးရန်ကနိုးသည် ဆန္ဒနှစ်မင်အား တုတ်ကောက်ဖြင့် ငှေ့ယမ်း၍ ရွှေငင်စာခင် တိုက်ခိုက်သည်။

ဆန္ဒနှစ်မင်မှာ မိုးကြိုးသိုင်းကွက် အသုံးပြု၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လေ၏။

ထိုခဏတွင် အတွဲနှစ်တွဲလှေ လုံးလှေ၍ အကြိတ်အနယ် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေကြသည်။

သို့သော် တိုက်ပွဲအချိန်ကြာလာသည်နှင့် ဆန္ဒနှစ်မင်၏ အတွင်းအားက ဟူးရန်ကနိုးကို မမီမှန်း သိသာပေါ်လွင်နေသည်။

သို့သော် လူငယ်ဖြစ်သူ ဆန္ဒနှစ်မင်မှာ သွက်လက်တစ်လက်

၁၆၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သော သိုင်းကွက်ကို အားထားသောကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သူ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိသောအခါ ရှောင်ရိရုမ်းက အပေါ်သို့ ရုတ်ခြည်းပျံတက်ပြီး ဆဗ္ဗန္ဒမင်၏ နံဘေးသို့ ဆင်းသက်ကာ...

“ဟေ့ မောင်လေး...ရုမ်းရုမ်းသိုင်းကွက် အသုံးပြုကွ၊ ငါက ဇွန်လွန်သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုမယ်”

ထိုသို့ သစ်ပင်ပေါ်လိုက်သည်နှင့် ဆဗ္ဗန္ဒမင် နားလည် သဘောပေါက်မိ၏။

ထိုသိုင်းကွက်များဖြင့် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရင်း ကျန်တစ်ယောက်က နောက်ဘက်မှ အကာအကွယ်ပေးလေသည်။

ထိုသို့ နေရာယူပြီးသောအခါ မိုးနတ်မယ် ရှောင်ရိရုမ်းက ဇွန်လွန်မားသိုင်းဖြင့် ကျင်းတောင်ညီနောင်တို့၏ တိုက်ကွက်ကို ပင့်ထုတ်ခဲ့၏။ ဆဗ္ဗန္ဒမင်မှာ ဟူးရန်တို့၏ နောက်ကျောသို့ ပြင်းထန်သော လက်သီးတစ်မျက် ထိုးချလိုက်၏။

“ဂန်း...”

ဟူးရန်တို့မှာ ရှောင်ရှားရန်အချိန်မရတော့ဘဲ ဘိုင်းခနဲ အသံတစ်မျက် မြည်ဟီးသွား၏။

လက်သီးဒဏ် ထိထိမိမိ မိသွားသောအခါ ဟူးရန်တို့က တစ်ပတ်ကွမ်းထိုး၍ အဝေးသို့ ဆုတ်ခွာသွား၏။

သူသည် ရုက်ရမ်းရမ်းပြီး မျက်နှာနီမြန်းလာလေ၏။

ကျားထုတ်ကျားဆဲ ဖျဉ်ပြိုင်နို့ (စာစဉ် ၄) ● ၁၆၇

ထိုအခါ ဟူးရန်ကျိန်းက ဝင်ပူး၍ တိုက်ခိုက်၏။ ရှောင်ရိရုမ်း၏ သွက်လက်မြန်ဆန်သော မားချက်က လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ပျံ့ပလာလေတော့၏။

အရှောင်ကောင်းသော်လည်း ယက်မြက်လှသော သူမ၏ မားသွား မြတ်သန်းသွားစဉ် ဟူးရန်ကျိန်း၏ ဆံပင်ဘုတ်သိုက် တစ်ဆုတ်ခန့် ပါသွားလေ၏။

ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်သည် အံ့မခန်း ပြင်းထန်လှသည်။ သိုင်းကွက်မြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးသောအခါ ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဖက်တို့မှာ အခြေအနေ မဟန်မှန်း ရိပ်စားမိလာသည်။

“ညီလေး...လစ်ဇို့”

ကျင်းတောင် ညီနောင်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တောင်မြေရင်းသို့ မြေဆင်းသွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရုပ်လုံးသဏ္ဍာန်သည် ရိုးတဝါး ရောင်ခြည်အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

သည်နောက် သိုင်းလုလင် ဆဗ္ဗန္ဒမင်က နရူးမှ ဓမ္မားများကို သပ်ချလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ခကား ဆိုလိုက်သည်။

“ဪ... ဆရာ မတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီနော်။

အခု ဘယ်လိုကိစ္စကြောင့် ဒီကို ရောက်လာတာလဲ ခင်ဗျာ”

“အထဲကိုရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးနွေးပေါ့”

၁၆၈ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ရှောင်ရိုရှမ်းသည် မြေကြားရင်း ဆောင်စားကို စားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းလိုက်သည်။

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ဆရာကိုချွန်တို့ တည်းခိုရာသို့ သွက်လာ၏။

စဉ်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆရာကိုချွန်က ဝမ်းသာအားရ ဖွင့် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အလို...ရှောင်ရိုရှမ်းပါလား။ ကျုပ်တို့ဆီကို မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာနဲ့ တူတယ်”

ဆန္ဒနမင်းက ရှောင်ရိုရှမ်းကို အိမ်ရှေ့မင်းသား အာပုမင်နှင့် တံဆက်ပေး၏။ အာပုမင်ကလည်း လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက် သည်။ အမည်းချင်း ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ် ပြောကြ၏။

ထိုစဉ် ဂိတ်တံခါးဘက်မှ ဆူညံသောအသံ ပေါ်ထွက်လာ ပါ၏။

မကြာမီ အစောင့်တပ်သားတစ်ဦး ပြေးလာပြီး သတင်းပို့ ခဲ့ရင်ခံသည်။

“အရှင်မင်းသား...မင်းသမီး ဒေစီလီ မြို့တော်က ကြွလာပါ ကယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်အရ စစ်သည်စိုလ်ပါတို့ကို ဂုဏ်ဖြူဖို့ အသောက်ဖွယ်ရာများ အနုအလင် ပါပါတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...နှမတော်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ” ကောားဆိုသည်နှင့် နန်းတွင်းမီးသမီးဝတ်နံကို ဝတ်ဆင်ထား

ကျားကုတ်ကျားခံ ဖျတ်ဖြိုနဲ့ (စာစဉ်-၇) ● ၁၆၉

သော အလှဘုရင်မ ဒေစီလီသည် မြေတစ်လှမ်း ကုရေတစ်သန်းဟန် ဖြင့် ကြောကြောမော့မော့ လျှောက်လာလေ၏။

သုမ၏နောက်တွင် နန်းတွင်းသူများ ခြံရံလျက် လိုက်ပါသည်။ ဒေစီလီသည် ဘုရင်သမီးတော်ဖြစ်သော်လည်း မာန်ရှိသူ

မဟုတ်ချေ။ စိန်၊ ကွက်ကံ၊ နီလာ၊ ပတ္တမြား စသည့် ရတနာများ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖိတ်ဖိတ်တောက် ဆင်မြန်းထားကောမူ အများနှင့် တွေ့သောအခါ သုမ၏ ချစ်ခရာမျက်နှာထားဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“အစ်ကို...ဖခမည်းတော် မှာကြားလိုက်တာကတော့ အခုလို အောင်ပွဲခံတဲ့အခါမှာ ခြိမ့်ခြိမ့်သံသံ ဂုဏ်ဖြူရမယ်တဲ့၊ အထူးသဖြင့် မမ မုစီလွန်ကို ကျေးဇူးအထူးတင်တယ်တဲ့၊ အခု နှမတော်နဲ့ ပါလာတဲ့ ပုနည်းများကို ကြည့်ပါဦး”

သုမညွှန်ပြရာသို့ အိမ်ရှေ့မင်းသားက လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တပ်သားတစ်ထောင်ခန့်ပါသော အုပ်စုကို တွေ့ရသည်ပြင် နှူးအကောင် ငါးရာခန့်နှင့် အကောင်းဆုံးအရက်ကို တင်ဆောင် လာသော မြင်းရထားအစီးနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် လက်နပ်တီး၍ ပြောလိုက် သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...အကြိုက်တွေ့ပြီဗျို့၊ ဒါဆိုရင် အဖူး သောက်ပစ်လိုက်ကြစို့၊ ရဲဘော်တို့”

ထိုအခိုက်မှာပင် နီခေါစစ်သည်များက ရဲစိတ်ရဲမာန် တက်ကြွ မှုဖြင့် အာစာနည်သီချင်းကို ဟစ်ကြွေး သီဆိုကြသည်။

ဂုဏ်ပြည့်အတွက် နားများကို ပေါ်ရန် အမိန့်ချပြီး အိမ်ရှေ့
မင်းသားက သူ၏နမတော်ကို ရှောင်ရိက္ခမ်းနှင့် စိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။
မင်းသမီးက ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်သည်။

ထိုညတွင် ထုံကွက်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ မီးပုံပွဲများဖြင့်
ဂုဏ်ပြည့် ဖြန့်ဖြူးပွဲသံသံ ကျင်းပနေလေတော့သည်။

အောင်ပွဲရ စစ်သည် ခိုလှုံပါတို့သည်လည်း အားရပါးရ စား
သောက်ရင်း အမျှသောက်ကြသည်။

ဆန္ဒနှစ်မင်တို့လူစုမှာလည်း အိမ်ရှေ့မင်းသား ဦးစီးကျင်းပ
သော အောင်ပွဲစံ အစမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ကြ၏။

ထိုအချိန် စည်ဟောတွင် ဆရာကဏ္ဍိချန်နှင့် ရှောင်ရိက္ခမ်းတို့သာ
ကျန်ရှိတော့သည်။

ထိုအခါ သိုင်းလောကတွင် ဆရာတစ်ဆူဖြစ်သူ 'ဂေါ်ပေ'
ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆရာကဏ္ဍိချန်သည် နိပေါနိင်္ဂမ္မ အခြေအနေကို
ပြောပြသည်။ ရှောင်ရိက္ခမ်းလည်း ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဖော်နှင့်
တွေ့ဆုံ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို ပြန်လည်ပြောပြသည်။

ဆန္ဒနှစ်မင်၏အကြောင်းကို ဆက်လက် ဆွေးနွေးပြန်သည်။
ဆန္ဒနှစ်မင်သည် ဆရာကဏ္ဍိချန်၏ တပည့်ဖြစ်စေကာမူ မားသိုင်း
၌ ထူးချွန်သော်လည်း အတွင်းအားဘက်တွင် 'အဆင့်မမီသေးပေ။
အခြေအနေကို ဝေဖန်သုံးသပ်ရင်း ရှောင်ရိက္ခမ်းက သူမ၏
ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြသည်။

"အင်း... အခုအတိုင်းဆိုရင် ဆန္ဒနှစ်မင်နဲ့ မင်းသမီး ပုံစံလွန်တို

ရန်သူကို ခုခံဖို့ရာ မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ မန်ချွေးဘက်မှာဆိုရင်
ကျင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဖော်ရဲ့ရန်က ရှိသေးတယ်။ မဟုတ်လား။
အတွင်းရန်ကတော့ နိပေါနိင်္ဂမ္မ နန်းရင်းဝန် ဟာရန် ရှိသေးတယ်။
အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ တစ်စုစုကြမှ ဖြစ်မယ်။"

သူမ၏စကားကြားသောအခါ ဆရာကဏ္ဍိချန် သက်ပြင်းရှည်ကြီး
ချလိုက်သည်။

"ဆရာမပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆန္ဒနှစ်မင်မှာ
တော်လှန်ရေးတာဝန်က ပိုနေတော့ သုံးနှစ် အချိန်ယူ ပညာလေ့ကျင့်
ဖို့ အချိန်မရနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ။"

"သိပ်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ဆရာတပည့်မှာ မွေးရာပါ
ထူးချွန်တဲ့ အရည်အသွေး ပါရမီရှိပါတယ်။ သူတို့ကို နိုင်ဖို့ရာ
ကျွန်မ အကြံတစ်ခု ပေးချင်တာကတော့ တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း
တစ်ခုကို သွားယူလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲရှင်။"

"ဘို... ဒီအကြံမဆိုဘူး။ ဘယ်နေရာသွားပြီး ဘာပစ္စည်း
ယူရမှာလဲ။"

ဆရာကဏ္ဍိချန်၏ မေးခွန်းကို ရှောင်ရိက္ခမ်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ ဆရာကဏ္ဍိချန်၊ နက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်မ ဆန္ဒနှစ်မင်ကို
နဲ့တုံတောင်ကို ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ကူးပါတယ်။ သဲလက် ဝါးမယ်တော်
လှသွားတဲ့ သိုင်းပညာ ကွမ်းစာအုပ်ကို ပြန်လှူပို့ပါ။ ပြီးတော့
ကျောက်ဂူထဲမှာရှိတဲ့ ရုတ်တုပုံတွေရဲ့ သိုင်းကျွက်တွေကို တစ်ပါးလှူ
လေ့လာခဲ့ရမယ်။ အဲဒါတွေသာ ဆရာတပည့်တတ်ကျွမ်းစေမိအောင်

၁၇၂ ● တက္ကသိုလ် ချောင်းအောင်

မြင့် သိုင်းပညာရှင် ဖြစ်လာမယ့်အပြင် တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းကိုလဲ ဆုံးမန်းတိုင် ဆောင်ရွက်ရမှာပါ။”

ထိုအခါ ဆရာကဦးချွန်က ဝေဖန်သုံးသပ်မိ၏။

မန်ချူးနယ်၌ အစိုးရကို ဖြိုခွင်းဖို့ရာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မှ ဖြစ်ပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ငွှောင်ရီရှမ်း၏ အကြံကို လက်ခံပြီး ဆန္ဒမန်မင် ကို သူမနှင့် တစ်ပါတည်း ထည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ၎င်းတို့နှစ်ဦး ခရီးထွက်သွားစဉ် ကျန်ရှိသောအင်အား နှင့် ရန်သူကို မစုခံနိုင်ပေ။

အကယ်၍ ကျွင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဦးက အလစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပါက မည်ကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်စုခံရမည်နည်း။

ဆရာကဦးချွန် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်သောအခါ ငွှောင်ရီရှမ်းက ဆက်လက်ရှင်းပြလေ၏။

“စိတ်ချပါဆရာရယ်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ မန်ချူးကပ်ပွဲ တွေ ပြန်လည်မတိုက်ခိုက်နိုင်သေးပါဘူး။ သူတို့တစ်တွေ စစ်ကူ ရောက်ဖို့ရာ သုံးလေးလလောက်တော့ ဧကန်စဉ်းမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွင်းတောင် ညီနောင်နှစ်ဦးရဲ့ ရန် ခိုသေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မလာဝံ့အောင် ကျွန်မ စီစဉ်ပါ့မယ်ရှင်။”

“အင်း... တယ်ထူးဆန်းပါလား။ ငွှောင်ရီရှမ်းက ဘယ်လို နည်းမျိုး သုံးမှာပါလိမ့်”

ဆရာကဦးချွန် ဒွီဟုဖြစ်နေသော အချိန်တွင် ငွှောင်ရီရှမ်းက ...

“က... ပြောနေကြာတယ် ဆရာကဦးချွန်၊ ယခု သန်းခေါင်ယံ

ထွားကုတ်ကျွန်း ဖျတ်ပိုင် (စာစဉ်-၄) ● ၁၇၃

နှစ်ချက်တီးပဲ ရိုတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ မိုးလင်းငါးနာရီမှာ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ဆရာ အတွင်းအား လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ အခန်းထဲမှာ မအိပ်ဘဲ ဧကန်နေပါ။”

သူမသည် ပြောဆိုပြီး ကိုယ်တော့ပညာသုံး၍ ချက်ချင်း ထွက် မှာသွားသည်။

ဆရာကဦးချွန်သည် စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ဧကန်ရန်သာရှိတော့သည်။ သူဘာလုပ်မည်ကို မသိပေ။

ထိုအချိန်တွင် မောင်းလေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏။ လမင်းသည် ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိနေပြီး

ပီသုများမှာ တဖြည်းဖြည်း မီးငြိမ်းစပြုလေပြီး တပ်သားများရေချိန်ကိုက်၍ မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားကြပေပြီ။

တေးသီချင်းသံများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း စိသွားလေပြီး နံနက်ငါးနာရီအထိ မနည်းအောင့်အည်း ဧကန်ဆိုင်းနေရ၏။

အိပ်ပျော်လှလှအချိန်တွင် တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်မှ လူရိပ် တစ်ခု ရိပ်ခနဲ ဝင်လာတော့၏။

ဆရာကဦးချွန်က မော်၍ကြည့်လိုက်၏။ ငွှောင်ရီရှမ်းကို တွေ့မြင် လိုက်ရ၏။

သူမ၏ခေါင်းတွင် ဓာပုထိနက်တစ်ထည် ဖြိုထားလေသည်။ သို့သော် အံ့သြဖို့ ကောင်းသည်မှာ သူမ၏ရင်ဝတွင် သွေးကွက်မ...

နန်းထင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ငွှောင်ရီရှမ်း၏ ညာဘက်တွင် သွတ်ဖိနပ်စုံတစ်စုံကိုင်ထား

သည်။ ဝဲဘက်လက်၌ အိတ်တစ်ခုဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူမသည် ခလပုတစ်ခုခွက် မှတ်ထုတ်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“ကိုင်း... တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါပြီလို့ ပစ္စည်းတွေလဲ ပါခဲ့ပါတယ်”

ရောင်ရီရမ်းက ဆက်လက်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဆရာကိစ္စများ၊ ဟောဒီတွတ်မိနပ်ကတော့ စစ်သူကြီးမင်း ခန်းအန်းရဲ့ မိနပ်ပါ။ သူ့ရဲ့အိပ်ခန်းထဲကို ကျွန်မ ထိတ်တဆိတ် ဝင်ပြီး ခိုးခဲ့ပါတယ်”

သည့်နောက် သူမသည် အထုပ်ကို ဖြေလိုက်၏။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပေရေနေသော လူမေါင်းနှစ်လုံးကို မြင်သောအခါ ဆရာကိစ္စ များမှာ ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“အင်း... ဒီနေ့တော့ သတ်ခင်စိတ်မရှိဘဲနဲ့ ခန်းအန်းမင်းကြီးနဲ့ သက်တော်စောင့်နှစ်ဦးကို သတ်ခဲ့ရတာပဲ”

ထိုအခါကမူ ဆရာကိစ္စနှင့် ရင်သပ်စွာမောမြစ်ရင်း နားလည်သဘောပေါက်လေ၏။

သုံးနာရီအတွင်းမှာ သိုင်းပညာရှင်ဖြစ်သော ဝှောင်ရီရမ်းက ရန်သူ့စခန်းကို အရောက်သွားနိုင်ခဲ့၏။

ထို့ပြင် မန့်ဆူ့စစ်ဦးစီးဖြစ်သူ စစ်သူကြီးခန်းအန်းအား ထိတ်လန့်သွားအောင် ဆုံးမခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခန်းအန်းမင်းကြီး၏ အသက်ကို အချိန်မရွေး သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံနိုင်သည့် ခွမ်းအင်ကို သရုပ်ဖော်ခြင်းပင်။

ထိုအခါ ဆရာကိစ္စနှင့်က သူမ၏ သွေးစွန်းနေသော အင်အားကို နေရေကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အင်း... အကြောအခွေကြည့်ရတာ သူတို့နဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဟန် တူတယ်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သွေးပေးနေတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ စစ်သူကြီးခန်းအန်းဟာ သိုင်းသမားအချို့ကို ညှဉ်းဆုံးသိမ်းသွင်းပြီး သက်တော်စောင့်အဖြစ် ထားပါတယ်။ ကျွန်မကလဲ သမားတွေကို လှည့်ပတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားပြီး အလွယ်တကူ သတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတိပေးတဲ့ သဘောနဲ့ သူ့ရဲ့ တွတ်မိနပ်ကို ယူခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ထုပ်ကို ယူမယ်အထုပ်မှာ အပြင်ဘက်က သက်တော်စောင့်နှစ်ဦး ဝင်လာပါတယ်”

သူမ၏ အခြေအနေကို ဆက်လက် ပြောပြလေ၏။

“ကျွန်မလဲ အနီးကပ်တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ သိုင်းကွက်သုံးလေးကွက်လောက် ဆျဉ်းပြိုင်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်မ သူတို့ကို အဆုံးစီရင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နီးလွန်းအားကြီးတော့ ကျွန်မအင်အားမှာ သွေးတွေ ပေကုန်တာပေါ့ရှင်”

ဆရာကိစ္စများမှာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရင်းက အခြေအနေကို ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဆရာကိစ္စများ၊ နက်ဖြန်ကုရင် ဟောဒီ လူမေါင်းတွေနဲ့ သူ့ရဲ့မိနပ်ကို မြို့ရိုးတံခါးဝမှာ သွားဖို့လိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် ခန်းအန်းဟာ သေမှာကြောက်ပြီ။ ကျင်းတောင် ညီများကို သေမှာ ဖြစ်နေပြီ နိုင်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ သူတို့ရဲ့ရန်ကို စိုးရိမ်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ရှင်”

၁၇၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

နောက်နေ့နံနက်တွင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လူခေါင်းနှင့်
ဖိနပ်တို့ကို ဝါးလုံးတွင်ချိတ်ပြီး မြို့ရိုးတံတိုင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထား
လိုက်၏။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် နီပေါစစ်သည်များ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်
ကြတော့ပေ။

သည့်နောက် လူရိုက်နှစ်ခုဖြစ်သော ရောင်ရှိရမ်းနှင့် ဆန္ဒန်မင်
တို့သည် ထုံကူဂီတံမှ ခွဲခွာ၍ နှင်းတောင်အရပ်သို့ ခရီးပြင်းနှင့်သွား
ကြလေတော့သည်။

အခန်း(၄၄)

ပုဂ္ဂိုလ်ပစ္စည်း

တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်ကို မြတ်ကျော်နိုးလေပြီး
ထိုသို့ ခရီးနှင့်မိသောအခါ လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင်
၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ထိန်ကလိမြစ်ခင်းပြင်သို့ ရောက်သွားကြ၏။
ထိုအခါ လမ်းခရီးတွင် သောက်သုံးရန် ရေနည်းလာသည်ကို
မြင်၍ ရောင်ရှိရမ်းက ...

“ဆန္ဒန်မင်...အစာပြတ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွယ်၊
ရေတော့ အပြတ်ခလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တို့ဈေးဆက်မယ့် ခရီးက သဲကျွတ်ရ
ခရီးဆိုတော့ ဟောဒီ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူနေအိမ်ခြေစွာပြီး
ရေရှာမှ ဖြစ်မယ်ကွယ်”

ထိုအခါ ဆန္ဒန်မင်သည် တောင်ကမူ တစ်ခုပေါ်သို့ ကပျာ
ကယာ မြေသွား၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး အကဲခတ်လိုက်
၏။ အမြင့်ဆုံးအရာသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလွယ်ကူဆုံး အကဲ
နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော့။

အဖ နံကြာ လေ့လာအကဲခတ်တော့မှ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် တာလပတ်တံများ ထိုးထားသော အရိပ်အယောင်ကို ဦးတစား မြင်ရ၏။

သူသည် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ဆရာမ ဟိုတက်ထောင့်မှာ လူတွေရှိတယ်ဗျ၊ ဝမ်းသာစရာပဲ” အချိန်မှာ မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။ ယိုကြောင့် ရှောင်ရိရမ်းက ခရီးမြန်မြန်ဆက်ရန် လောဆော်လေတော့၏။

နှစ်ဦးသားကိုယ်တော်ပညာဖြင့် တစ်မှာနှံထိုးခရီးအပြင်းနှင့်သာ အခါ ထမင်းတစ်အိုးမျက်ခန့်ကြသော အချိန်မှာပင် တောလိုက်မုဆိုးများ၏ ဝဲနေရာသို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။

ထိုအခါ တံခါးခံကလေး သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ကို မြင်ရသည်အပြင် လူအချို့ ထင်းနှင့် မီးလှဲနေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သို့သော် ရှောင်ရိရမ်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုမြင်သည်နှင့် ၎င်းတို့မှာ အလန်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ကြတော့၏။

“အလို... ဝံပုလွေ့နက်လာပြီ... ဝံပုလွေ့နက်လာပြီ...”

“ပြေးကြဟေ့ ပြေးကြ၊ ပြေးနိုင်မှ လွတ်မယ်”

သူတို့၏ ဆွတ်သံကို ကြားသောအခါ ရေတောင်းရန် ရောက်လာသော ၎င်းတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကြောင်အသွားတော့သည်။ ရေလည်း မတောင်းနိုင်ကြတော့ပေ။

“အင်း... ဘယ်နှယ်ဟာတွေပါလိမ့်”

ရှောင်ရိရမ်းသည် ဒေါသထွက်ရင်း မုဆိုးတစ်ယောက်ကို မမ်းပြီး မေးမြန်းလိုက်၏။

“ဟေ့... ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဝံပုလွေ့နက်လို့ ခေါ်ရတာလဲ”

“အမယ်လေး... ကျွန်တော်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ပစ္စည်းလိုချင်ရင် ကျွန်တော်ပေးပါမယ်”

“အလို... တယ်ထူးဆန်းပါလား”

မှောင်ရိရမ်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သောအခါ မုဆိုးများ ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း တစ်ယောက်မျှ ထွက်မပြေးရှာချေ၊ ထိုစဉ်မှာ ဆန္ဒနိမိတ်က နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေတို့၊ တလွဲမထင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ခရီးသွားဧည့်သည်ပါ။ အခု ရေမလုံလောက်လို့ မိတ်ဆွေတွေဆိုမှာ အကုအညီ လာတောင်းတာပါ။ မင်းတို့ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကြတော့ ကျုပ်တို့ အကုအညီ မတောင်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

သူ၏စကားကို ကြားသောအခါ မုဆိုးအတိုးအို တစ်ဦးက သက်ပြင်းမျှဖြင့် မြေလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ရားတို့က ခရီးသွားဧည့်သည်ကိုး။

ခါဖြင့် ဝဲထဲကို ကြွပါ”

တဲထဲသို့ဝင်ပြီး ၎င်းတို့ကို နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။

ပြီးနောက် နွားနို့တစ်ခွက်စီ လာပို့ပေး၏။

ရှောင်ရိရမ်းက နွားနို့ကိုတစ်ကျိုက်မော့ရင်း လေ့လာအေးမြင့် မေးလိုက်လေသည်။

၁၈၀ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

“ဝံပုလေ နက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲရှင်၊ သူ့ကို ရှင်တို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကြောက်ရတာလဲ”

ထိုအခါ မုဆိုးအဘိုးဆိုက မေးခွန်းကိုဖြေကြားသည်။

“ဒီလိုပါဠာ၊ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဓားပြုတ်တီးတစ်ရိုက်၊ ရောက်လာပါတယ်။ ဓားပြုတ်ခေါင်းဆောင်က ဝတ်ရုံနက် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးပါ။ သူဟာ ကျွန်တို့ ဆီက ပစ္စည်းဥစ္စာကိုတွေ့ကို လုယူသွားတဲ့အပြင် မဝ ရား ဆက်ကြားလဲ တောင်းပါတယ်။ သူ့ရဲ့အမိန့်ကို မလိုက်နာတဲ့ လူကိုတော့ ရက်ရက် ခက်ခက် သတ်ဖြတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တို့က ဝံပုလေ နက်လို့ တဲ့။ နာမည်ပေးပြီး သူ့ကို ဖြင်တောနဲ့ ကြောက်နေတာပါ။”

“အင်း...တယ်လဲ ရက်ခက်တဲ့ ဓားပြုတ်တွေပါလား။”

ဆဇွန်မင်တို့သည် စိတ်ထဲမှ မကျေမချမ်းဖြစ်မိ၏။ အခွင့်ကြွယ်က နှိမ်နင်းပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မုဆိုးများ၏ တံအိမ်တွင် တင်ညတာနားပြီး နောက်နေ့ နံနက်တွင် ခရီးဆက်ရန် မုဆိုးများကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

သားရေအိတ်ဖြင့် ရေနှစ်အိတ်ထည့်ခဲ့သည့်ပြင် တောလိုက် မုဆိုးများက နွားနှိမ့်အိတ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေး၏။

တစ်ရက်တစ်ည ခရီးဆက်နှင့်ပြီးသည်နှင့် ဒုတိယနေ့ နံနက်တွင် ခွန်လွန်တောင် နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအချိန် ဆဇွန်မင်က စိတ်ကူးတစ်ခုရည်...

“ဆရာမ ကျွန်တော်တို့ သဲကန္တာရကို ဖြတ်ကျော်ရမယ် ဆိုတော့ မြင်းမြစ်မြစ် ကုလားဆုပ်မြစ်မြစ် နှစ်ကောင်လောက် ရှာဖွေမှ ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဒါမှ သဲကန္တာရကို ကျော်ဖြတ်ရလွယ်မယ်”

ထိုအကြံကို ရှောင်ရီရုံးမီးက သဘောတူ၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သို့သော် ကျွယ်ဝန်းလှသော သဲကန္တာရတွင် လူရိပ်မမြင်ရချေ။

ထိုသို့ ငေးမောနေချိန်မှာပင် အရှေ့တောင်တောင့်မှ မြင်းစွာသံများ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဝံတထောင်းထောင်းဖြင့် မြင်းအုပ်တစ်အုပ်က သဲကန္တာရသို့ ကဆုန်ပေါက် မြေးလာနေသည်။

သို့စဉ် မြားတစ်စင်းက တဘိုးတိုးမြည်ရင်း ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ထိုသို့ မြားဖြင့် အချက်ပေးခြင်းသည် ဓားပြုတ်တီးတို့၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။

ရှောင်ရီရုံးမီးက တွေ့ဝေနေသော ဆဇွန်မင်ကို ချက်ချင်း သတိပေးလိုက်သည်။

“မောင်းလေး...အခုလာတာ လူဆိုဟိုက်ကွယ်၊ သာမန် ခရီးသွား ကုန်သည်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ဝံပုလေနက်များ ဖြစ်နေမလား” ဆဇွန်မင်သည် မုဆိုးများပြောသော ဝံပုလေနက်ကို သတိပြုလိုက်လေ၏။

၁၈၂ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကေအကြာမှာပင် မြင်းရွာသံကြားရပြီး မကြာမီ မြင်းဆုပ် တစ်စု ရောက်လာ၏။ မြင်းသည်တော်တို့သည် ဦးထုပ်ကိုယ်စီ ဆောင်းထားပြီး သားရေရှာကင်များ ဝတ်ထားကြသည်။

သူတို့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဆဇွန်မင်က ရှောင်ရိရမ်းကို တိုး တိုးလေး ပြောလိုက်၏။

“ဆရာမ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျ၊ သူတို့တစ်တွေဟာ ဖွန်ဂို ဓားပြ ဂိုဏ်းပဲ၊ ဖွန်ဂိုဓားပြတွေပါ။”

ရွှေဆုံးမှရောက်လာသော လူဆိုးတို့သည် လှစိမ်းနှစ်ယောက် တို့ကို မြင်ရသောအခါ သတိထားသွားပုံရသည်။

သို့သော် နောက်ဖက်မှ လိုက်လာသော လူသိုက်က သူတို့ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်မှာ ဝတ်ရုံနက် ဝတ်ဆင်ထား သော မိန်းကလေးတစ်ဦးပင်တည်း။

သူမသည် ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်သော တရုတ်အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝတ်ရုံနက်နှင့်မိန်းကလေးသည် မြင်းရွေ့သို့ ချက်ချင်း တိုးလာ၏။ သူမကပင်...

“ဒီမှာ ရှင်တို့ တယ်ကလာကြတာလဲ၊ အကယ်၍ ရှင်တို့သာ ခရီးသွားကုန်သည် ဟုတ်ရိုးမှန်ရင် ဆက်ကြေးပေးခဲ့ပါ။”

သို့သော် ရှောင်ရိရမ်းက မထေမာနာနှင့်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက် သို့ လှည့်ထား၏။

ဆဇွန်မင်က ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ပြောလိုက်၏။

ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖျဉ်းဖြိုနွဲ့ (စာစဉ်-၄) ● ၁၈၃

“ကျုပ်တို့ မြေလတ်ပိုင်းက လာတာပါဗျာ၊ ဟောဒီသဲကန္တာရ မှာ ဝပ်လွေ့မက်ဆိုတဲ့ ဓားပြခိုလှုံတစ်ယောက် ရိုတယ်လို့ ကြားတယ်၊ လူသတ်တဲ့နေရာမှာ လက်မရွံ့ဘူးလို့ ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မယ့်လို့ သူနဲ့တွေ့ဖို့ လားခဲတယ်။”

မိန်းကလေး အသံလွင်လွင်ဖြင့် ရယ်ပြီး...

“ရှင် သတ္တိကောင်းပါလား၊ ဒါပေမယ့် ရှင်သိထားဖို့ရာက ဝပ်လွေ့နက်နဲ့ ပညာချင်းယှဉ်ရင် ရှင်သေဖို့ လမ်းများတယ်။”

“ဆို... ကျုပ်တော့ မယ့်ဘူးဗျာ၊ သူ့ကိုကျုပ် မှတ်လောက် အောင် ဆုံးမချင်တယ်။”

ဆဇွန်မင်၏စကားမဆိုမီ မိန်းကလေး၏ဘက်တော်သားများ က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတော့၏။

တစ်ယောက်သောသူက ရှောင်တခင် တိုက်ခိုက်သည်။

မြားတစ်ခင်းမှာ ဆဇွန်မင်၏ ရင်ဝသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ဆဇွန် မင်သည် မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ရပ်မြဲရပ်နေ၏။

သူ၏ရင်ဝသို့ ရောက်ခါနီးမှ အသားတိမ်းရှောင်လိုက်၏။

“အခြားလူတွေကို အနိုင်ကျင့်လို့ ရမယ်၊ ကျုပ်ကို လာခမ်း လို့တော့ မရဘူး။”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဓားကိုင်လူဆိုနစ်ယောက်က ရုတ်ဖြည်း ထွက်လာပြီး ဆဇွန်မင်ကို ဓားဖြင့် ပိုင်းပြန်၏။

ဆဇွန်မင်က လုံးဝ မမူပေး၊ ဝဲဘက်မှခုတ်လာသော လူဆိုး၏

၁၈၄ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လက်ကောက်ဝတ်ကို လက်ပြန်တစ်ချက် ခိုက်လိုက်သည်နှင့် ဈာနာ
လည်သွား၏။

တစ်ဖန် ညာဘက်မှ ရောက်သူကို ပြေးဆောင်လိုက်သည်။

လူဆိုးများ အလန့်တကြား၊ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဓားကိုက်သူ
လူဆိုးက ချက်ချင်း အော်၍ စစ်ကုတောင်း၏။

“သူ့ကို အားလုံး ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်း။”

“ရပ်လိုက်ကြစမ်း။”

ဝံပုလွေ့နက်သည် အချွန်မီ ဝင်တားရင်း ဆဗ္ဗန်မင်ကို နေနေ
ကြည့်၍ ဆိုလိုက်၏။

“ဪ... ရှင်ဟာ သက်သက်မဲ့ ရုန်ရှာတာပေါ့နော်၊ ဝံပုလွေ့
နက်ဆိုတာ ကျွန်မပါပဲ၊ အခုတော့ ရှင်ကို ကောင်းကောင်းဆုံးမ
ရမှာပေါ့။”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်ကလဲ သိပ်တွေ့ချင်နေတာ။”

“ခါဆိုရင် ရှင်ဆောင်စားကို ထုတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဓားသိုင်းချင်း
ယှဉ်ဖြိုင်ကြတာပေါ့ရှင်။”

“အို... မလိုပါဘူးကွာ၊ ခင်ဗျာလို လူစားမျိုးကို ကျုပ် လက်
နက်မဲ့ ယှဉ်ဖြိုင်ခဲ့ဖူးပါ။”

ဆဗ္ဗန်မင်၏ ကောဇကြောင့်...

“ရှင်ဟာ မောက်မာလှချည်လား၊ ရှင်ဘာသာရှင် လက်နက်မဲ့
တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာနော်။”

ကျားထုတ်ကျားမဲ ဖြစ်ပွား (ဓားနှင့်-၄) ● ၁၈၅

“ဒီမှာအမိ... သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်အတွင်းမှာ အမိဓားကို
မလုနိုင်ရင် ဘျပ်ကို အဖုံးလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပါ။”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဝံပုလွေ့နက်သည် လက်အောက်ငယ်သား
များ၏ ရွေ့တွင် သိက္ခာအမျှန်စွာ ခေါ်သယမ်းဆိုး ပေါက်ကွဲလေ
တော့သည်။

“ကိုင်း... သတိထားပေတော့။”

ဝံပုလွေ့နက် အမျိုးသမီးမှာ ဆောင်စားကို ပြင်းတန်သော
အစိုန်အဟုန်ဖြင့် ဆဗ္ဗန်မင်၏ ရင်ဝသို့ ထိုးခိုက်လိုက်၏။

ဆဗ္ဗန်မင်က ခပ်အေးအေး အဖုအရာဖြင့် သူမ၏ ဆောင်စား
နံဘေးသို့ရောက်သည်နှင့် ဝံပုလွေ့နက်၏ လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို
လက်နှင့်ခံပေးလိုက်ပြီး တံတောင်ဆစ်ကို တားအားပင့်တင်လိုက်သော
အခါ ဝံပုလွေ့နက်၏ဓားမှာ လေထုထဲသို့ ပျံ့လွင့်စဉ်သွားတော့
သည်။

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ အရေးနိမ့်သည်ကို မြင်သောအခါ
မြေကိုက်သားများ အလန့်တကြား အော်ဟစ်တော့၏။

ဝံပုလွေ့နက်က ဆောင်စားလွင့်ထွက်သွားသည်နှင့် လေထုထဲ
သို့ ချက်ချင်းနုန်ပျံ့သွားသည်။

ပျံ့နေသော ဓားအကျနှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားပြီး တစ်ဖန် ဆောင်
စားကို ပြန်လည် မမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ပျံ့လွှားငှက်တစ်ကောင်အသွင်ဖြင့် ဓားကို ပြန်လည်

၁၈၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဖမ်းပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ အသာအယာ ဆင်းသက်လာသည်ကို မြင်
သောအခါ ဆန္ဒနိမိတ်တံ ကြိတ်၍ ချီးကျူးမိတော့၏။

ထိုအခါ ဆန္ဒနိမိတ်က သနားကြင်နာစိတ်ပေါ်လာရင်း ဓားပြ
ခေါင်းဆောင် ဝံပုလွေ့နက်ကို အပြတ်မစွင်းလိုတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် လေအေးအေးဖြင့် မျောင်းချ ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကိုင်း... ကျုပ် ပထမသိုင်းကွက် တစ်ကွက်တည်းနဲ့ ခင်ဗျား
ဓားကို လွှင့်ထွက်သွားအောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ဒီတော့ ခင်ဗျား
အညံ့ခံဖို့ ကောင်းပြီ”

“စွင် ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှင်ခုနက ပြမှတာဟာ
သိုင်းပညာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ဓားချက်ကိုလဲ မြည်းကြည့်ပါ”

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဓားကိုတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်၏။
လျှင်မြန်သွက်လက်သော အဟုန်ဖြင့် ဆန္ဒနိမိတ်၏ ခါးပတ်ဝန်းကျင်
နှင့် ချိုင်းနေရာသို့ ပိုင်းချလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ဆန္ဒနိမိတ်သည် အားစုပါးရုရုယံမောရင်း ပေါ့ပါးစွာဖြင့် သူမ
ကော့ဘက်ဆီသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

ဝံပုလွေ့နက် တွန်လှုပ်သွားသည်။ ချားခနဲလှည့်၍ ကြည့်လိုက်
သည်။ ထိုအခါ ဆန္ဒနိမိတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးမိတော့သည်။

“ကိုင်း... သတိထားလေတော့”

ဝံပုလွေ့နက် မျက်လုံးများပြာဝေနေချိန်တွင် ဆန္ဒနိမိတ်က
လှုပ်စစ်လက်သည့် အဟုန်ဖြင့် သူမ ဆောင်ဓားကို ဆွဲလိုက်၏။

ဗျားဆုတ်ဗျားခဲ ဖျဉ်းကြိတ် (ဓားစဉ်-၄) ● ၁၈၇

ပညာချင်းယှဉ်မရသည်မို့ ဝံပုလွေ့နက်၏ မျက်နှာ နိမြန်သွား
တော့၏။

ထိုအခါ ဆန္ဒနိမိတ်က ဓားကိုင်သောဘက်ကို သူမအား လှည့်
၍ လှမ်းပေးရင်း...

“ကိုင်း... ခင်ဗျားဓား ပြန်ယူသွားပါ”

ဝံပုလွေ့နက်ခေါ် မိန်းကလေးသည် ကြက်သေသေမိတော့၏။
သူမက စုတ်ဖြည်းခူးထောက်၍ တောင်းပန်လိုက်၏။

“အင်း... ရှင်ဟာ ပညာအဆင့် အလွန်မြင့်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်ပါ။
အဲဒီတော့ ကျွန်မ အညံ့ခံပါပြီ၊ ကျွန်မကိုသာ တပ်ညှိအမြစ် လက်ခံ
ပါတော့”

ဆန္ဒနိမိတ် လက်မခံနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့်...

“ဆို... မဟုတ်တာကွယ်၊ မမြစ်သေးပါဘူး”

ထိုအနိက် နံ့အားမှ ရွှောင်ရီရုမ်းက စုတ်တရက် ရယ်မော
လေ၏။ ပြီးနောက် မိန်းကလေးဘက်လှည့်ကာ...

“အင်း... တို့ကို ဆရာတင်မယ် ဟုတ်လား၊ မြစ်တော့ မြစ်ပါ
တယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် မကောင်းတဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကို စွန့်ပစ်
ရမယ်။ တို့က အထက်လမ်းဂိုဏ်းသားတွေ၊ ဒုစရိုက်မှုကို ရှိမှန်ကြ
တယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေ
မယ်ရှင်၊ ဂိုဏ်းသားတွေကိုလဲ သူတို့ဌာနေ ပြန်လွှတ်ပါမယ်။
ရွှောင်ရီရုမ်းက ခေါင်းယမ်း၍ ပြန်ပြောလိုက်၏။

၁၈၈ ● ကဏ္ဍသိုလ် နေလင်းအောင်

“သူတို့ကို ပြန်နိုင်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ သူတို့ကို ဒီအတိုင်း ပြန်လွှတ်ရင် လုပ်ငန်းမရှိတော့ သူတို့တစ်တွေ ဓားပြတိုက်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ ငါအကြံတစ်ခုရတယ်ကွယ်၊ လာစမ်းပါဦး။ သူငယ်မကို မေးစရာ တစ်ခုရှိတယ်၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ် သူ့ဆီမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မနာမည် ဟန်စမ်းပါရဋ်၊ သိုင်းပညာကို ဝေဖေဆီက သင်ယူခဲ့တာပါ၊ အဒေါ်က ဟောဒီ အစ်ကိုကြီးနဲ့...”

“အို...သူငယ်မ အရမ်းမပြောမနေပါနဲ့၊ ငါ သူ့ဆရာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ကိုင်း...တို့နဲ့ ခုံတုံတောင်ကို တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ၊ သူငယ်မရဲ့ လက်အောက်ဝယ်သားတွေကိုလဲ ပြန်မလွှတ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရင် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အားလုံး လိုက်နာပါမယ်” ရှောင်ရိုရှမ်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆန္ဒနဲ့မင် ဘဝင်မကျသော် လည်း ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့လေတော့၏။

သူတို့သုံးယောက်တို့သည် မွန်ကိုလူဆိုးများကို သိမ်းသွင်း စည်းရုံး ဦးဆောင်ပြီး ထိန်ကလဲမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။

သုံးရက်ခန့်ခရီးဆက်ပြီးသောအခါ ၎င်းတို့သည် ချင်ဟိုင် ခရိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ခုံတုံတောင်ဆီသို့ ချင်ဟိုင်ခရိုင်၏ တောင်ဘက်အရပ်တွင် တည်ရှိလေသည်။

ထိုအခါ ဆန္ဒနဲ့မင်က စကားစတင်ပျိုးလိုက်၏။

ကျားကုတ်ကျားအဲ ဖျင်ပိုင်နဲ့ (၈၇၉-၄) ● ၁၈၉

“ဆရာမ...ကျွန်တော်တို့ ခုံတုံတောင်ပေါ်တက်ရင် မြောင် တက်သွားမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ညဘက်မှာ တိတ်တဆိတ် တက်မှာ လား”

ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ ရှောင်ရိုရှမ်းမှာ ခေတ္တတွေ့ တော့ရင်း ချင်ချိန်သုံးသပ်လိုက်သည်။

“အင်း...တို့ ဒီတစ်ခေါက် ခုံတုံတောင်ကို လာတာဟာ သံလက်ဝါးမယ်တော်ဆီက သိုင်းပညာကျွမ်းစာအုပ်ကို တောင်းဖို့ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် မြောင်တောင်းရင် ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ပညာနည်းနည်းသုံးမှ ဖြစ်မယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမရဲ့အကြံကို ပြောပါဦး”

“မင်းကို ဆရာမရင်းပြမယ်၊ ခုံတုံတောင်ပေါ်မှာ စမ်းယွမ် ကျောင်းဆောင်ဆိုတာ ရှိတယ်ကွယ်၊ အဲဒါခုံတုံတိုက်နဲ့ ဘိုးဘေး စဉ်ဆက် လက်ထက်ကတည်းက တရားအားထုတ်ဖို့ တည်ရှိခဲ့တဲ့ နေရာပါ၊ အဲဒီစမ်းယွမ် ကျောင်းဆောင်ကိုသွားတဲ့ လမ်းမှာ ကျောက် လှေခါးထစ်ရှည်ကြီး တစ်လမ်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် လမ်းတစ်လျှောက် လုံးမှာ အစောင့်အကြပ်တွေထားတယ်ကွယ်၊ အခု မင်းရဲ့ သိုင်းပညာ အဆင့်အရဆိုရင် သူတို့ကို အလွယ်တကူ အနိုင်ရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ တော့ မင်းကျောက်လှေခါးကနေ ကျောင်းဆောင်ကို မြောင်တက် ပြီး သံလက်ဝါးမယ်တော်ကို အချိန်ဆွဲထားပါ၊ ဆရာမ အလင် သိုင်းပညာ စာအုပ်ကို ဝင်ယူမယ်၊ အဲဒါမှ ဆရာမတို့နဲ့ အကြံ ထမြောက်အောင်မြင်မယ်ကွယ်”

၁၉၀ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအကြံမဆိုပါဘူး။ ဒါဖြင့် အစီအစဉ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြနို့။”

ထိုညတွင် တံအိမ်တစ်အိမ်၌ တစ်ညတာ ခိုနားလိုက်ကြသည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် ဆန္ဒနဲ့မင်နှင့် ရှောင်ရိဂ္ဂမ်းတို့က မားကိုယ်စီ လွယ်ပြီး နဲ့တုံတောင်ရွှီရာသို့ မရီးနှင့်တော့သည်။

နေ့ဝက်မန့် ရီးနှင့်မိသောအခါ နဲ့တုံတောင်မြေရင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုအခါ ရှောင်ရိဂ္ဂမ်းက တိုးတိုးရလား မှာကြားလိုက်၏။

“ကိုင်း...ဆန္ဒနဲ့မင် သတိနဲ့ သွားပေတော့၊ ဒီကပဲ လူစုဖွဲ့ပြီး လုပ်ငန်းကြောနို့။”

ဆန္ဒနဲ့မင်က ခေါင်းညှိတ်ဖြေလိုက်၏။ ရှောင်ရိဂ္ဂမ်းက ကိုယ်တော့ပညာဖြင့် နုနဲ့ပုံကျော်သွား၍ ထွက်သွားသည်။

ရှောင်ရိဂ္ဂမ်း အဝေးသို့ရောက်သွားသည်ကို တွေ့ရသော ဆန္ဒနဲ့မင်မှာ အသင့်ပြင်လိုက်၏။

ထိုနောက် ကိုယ်တော့ပညာဖြင့် ဖြေလိမ့်ဖြေကောက် လမ်းသွယ်မှ တစ်ရိုနဲ့ထိုး ပြေးသွားသည်။

မကြာမီ စမ်းယူမိကျောင်းဆောင်သို့သွားရာ ကျောက်လှေခါးထစ် မြေရင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

သို့သော်ဆန္ဒနဲ့မင် လှေကားထစ်နဲ့ဆယ်စနဲ့ တက်မိသည်နှင့်

ထွားကုတ်ထွားဆဲ ထွန်းပြိုင်နဲ့ (၁၇၅-၄) ● ၁၉၁

နဲ့ဘေးကျောက်တုံးကြီး၏ နောက်ကွယ်မှ လူရွယ်နှစ်ဦး ပေါ်လာသည်။

ဝဲဘက်တွင် ရုပ်နေသောလူမှာ ခပ်ပိန်ပိန်ဖြစ်၏။

မားတစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ညာဘက်မှလူသည် ဝဝခိုင့်ခိုင့်ဖြစ်သည်။ လက်ထဲတွင် ကျားခေါင်းချိတ်နှစ်ခု ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

“မင်း ဘယ်လာတာလဲကွ၊ အလည်သက်သက်ပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ပညာသင်ဖို့ လာတာလား။ မေးတာကို မြန်မြန်ဖြေပါ။ နို့မဟုတ်ရင် တောင်ပေါ်ကို တက်ခွင့်မပေးဘူး။”

“ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျားတို့ပြောတာတွေ အားလုံး မှားပါတယ်။ ကျုပ်လားရတဲ့ အကြောင်းကတော့ မင်းတို့ရဲ့ဆရာ သံလက်ဝါးမယ်တော်ဆီမှာ ပစ္စည်းတစ်ခု ပြန်တောင်းဖို့ပါ။ အဲဒါ ကျုပ်အတွက် တဆိတ်လောက် အကြောင်းကြားပေးပါ။”

ပြောရင်း တောင်ပေါ်သို့ တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုလူလင်နှစ်ယောက်က ဆန္ဒနဲ့မင်ကို နဲ့ဘေးတစ်ခက် တစ်ခုကမှ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ကာဆီးပိတ်ဆိုထားလိုက်လေ၏။

“ဟိတ်ကောင်...မင်းဟာ တို့ရိုင်းကို သက်သက် ရန်ရှာတာပဲ။ မြန်မြန်ပြန်ချင်ပြန်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါတို့အကြောင်းကို ပြုရလိမ့်မယ်။”

“မင်းတို့က ဘယ်လောက် အစွမ်းအစရှိလို့လဲ။ ကျွန်တို့ကနေ ကာဆီးကာဆီး မလုပ်နဲ့၊ ဖယ်ကြမ်းပါ။”

၁၉၂ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဆန္ဒနှစ်မင်သည် ပြောဆိုရင်း ရွေ့သို့ သုံးလှမ်းခန့် တက်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် လက်မောင်းနှစ်ဖက်စလုံးကို အားယူပြီး တစ်ချိန်တည်း ပင့်ခိုက်လိုက်၏။ ပီနီပီနီလူရွယ် လွင့်ထွက်သွားသည်။

ဝဝခိုင့်ခိုင့်လူသည် ဆောင်မားကိုဝင့်၍ ခုခံရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆန္ဒနှစ်မင်က လက်ဝါးစောင်းတစ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသူ၏ လက်ကောက်ဝတ်သည် ကျဉ်းသွားရင်း ဆောင်မားကို ပြုအောင် မးကိုင့်နိုင်တော့ဘဲ လှုပ်ကွဲသွားသည်။

“ကိုင်း...စိတ်မပျိုပါနဲ့၊ ကျုပ် အရင်သွားနှင့်မယ်”

ဆန္ဒနှစ်မင်က ဝှံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ၎င်းတို့ ခေါင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ကျော်တက်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်ဘက်မှ ရုတ်တရက် အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

လူသုံးယောက် ဖျပ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာသည်။

သူတို့သည် ဝတ်နဲ့နက်ကိုယ်စီ ဝတ်ထားကြ၏။ အလယ်တွင် ရုပ်နေသော လူရွယ်က ဓားစွည်တစ်လက်ကိုင့်ထား၏။

ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ရှိသော လူရွယ်နှစ်ဦးသည် ညှိမည်းသောအသားရှိပြီး ဓားပြောင်ကိုယ်စီ ကိုင့်ထားကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆန္ဒနှစ်မင်က သူ့ကို ဝေးနေကြည့်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။

ကျားထုတ်ကျားမဲ ယုတ်ကြီးနဲ့ (၁၁၆၅) ● ၁၉၃

“ကျွန်တော် ဆန္ဒနှစ်မင်ပါ။ အခု ဇောက်လာတာဟာ ခင်ဇွားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီဟော့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့စွင့်ဖြူပါ ခင်ဇွာ”

“မင်းက အစွမ်းအစ ဘယ်လောက်ရှိလို့ တို့ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ရမှာလဲ၊ ပြောနေတာကြာတာယ်”

ဓားစွည်ကိုင့်ဆောင်ထားသူ လူရွယ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆန္ဒနှစ်မင်ကို ဝင်ပိုင်းလိုက်တော့သည်။

ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ရှိသော လူနှစ်ဦးမှာလည်း တစ်ချိန်တည်း တိုက်ပွဲဝင်သည်။

လူရွယ်၏ ဓားရိုးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်နှင့် ဓားမှာ အပေါ်သို့ ကန်တက်သွားပြီး နဖူးပြင်နှင့် ထိလှမတတ် မြစ်သွား၏။ ဆန္ဒနှစ်မင်မှာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သည့်အတွက် ထိုလူသုံးယောက်ကို အနိုင်ယူတိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

၎င်းတို့သုံးယောက်သည် ဇကရင်း လှည့်ပြေးကြလေတော့သည်။ သူတို့ရှုံးနိမ့်သွားနေပြီ။

ဆန္ဒနှစ်မင်က ဆက်မလိုက်ဘဲ အားပျားရ တဟားဟား ဟားတိုက်ရယ်ဟော့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အင်း...နှစ်ဆင့်တော့ ကျော်လွန်ပြီ၊ အပေါ်မှာ တာတွေ ဖို့ဦးမလဲ မသိဘူး၊ ရှိလဲ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

ဆန္ဒနှစ်မင်သည် တွေးတောရင်း ဇေးကားထစ်အတိုင်း အသံသို့ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့် ဆက်တက်လိုက်သည်။

၁၉၄ ● တက္ကသိုလ် နေ့စဉ်အောင်

ကျောင်းဆောင်၏ တည်နေရာ အပေါ်ထပ် တောင်ကုန်းပေါ်
သို့ ရောက်နေပြီ။
ထိုအချိန် တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ နောက်မှ လူဆယ်ယောက်
ကျော်ခန့် သွားခနဲ ခုန်ထွက်လာတော့သည်။

ထွားထုတ်ကျားမဲ ဖြစ်နိုင်နဲ့ (စာအုပ်-၄) ● ၁၉၅

အခန်း(၄၅)

သိုင်းကျမ်းပြန်လည်ရရှိခြင်း

ဆန္ဒန်မင်သည် ဆောင်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။
ရန်သူဆယ်ဦးထဲမှ တစ်ယောက်သည် လေးနှင့် မြားများကို
တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဆန္ဒန်မင်ထံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။
ဆန္ဒန်မင်က ဓားဖြင့် ဝဲယာဘက်သို့ ဧဝံ့ယမ်းပြီး မြားများကို
စက်ထုတ်လိုက်၏။ မြားများ လွင့်စဉ်ကဲ့သို့။
ထိုအခါ ရန်သူများ ထပ်၍ တိုးလာပြန်သည်။
ခုံတိုက်စားသားတို့သည် လူခုခွဲလိုက်ကြ၏။
ဝဲဘက်တွင် ကိုးယောက်၊ ယာဘက်တွင် ကိုးယောက်စီ တန်း
ရပ်နေကြသည်။
သည့်နောက် ဆန္ဒန်မင်သည် ခုခံကာကွယ်ရန် နည်းလမ်းကို
စဉ်းစားရသည်။ အများနှင့်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့သည်
ပုပေါင်းတိုက်ကွက်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်ကြသည်။

၁၉၆ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထိုသို့ နုပေါင်းတိုက်ကွက်ကို ဖြိုခွင်းရန်မှာ စံ့စွမ်းသတ္တိ အထူး လိုအပ်သည်အပြင် နေဓပသေဈာမူ လိုအပ်ပေသည်။

ထိုအခိုက် ရန်သူများ ဝိုင်းရံထားခြင်းကို နံရပေသည်။
ရန်သူများအားလုံး ဓားကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။
ဆန္ဒနမင်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီးသည်နှင့်...

"ကိုင်း...ဟေ့ သတိထားကြ"

ကေားဆုံးသည်နှင့် ဆန္ဒနမင်က ကြားကွက်လပ်သို့ တစ်ဟုန်
ထိုး ပြေးသွားသည်။

ရန်သူများ အုပ်စုနှစ်ခုခွဲပြီး ဓားများဖြင့် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်
လေသည်။

ဓားဖိုးရွာသည့်ပမာ တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန္ဒနမင်သည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားဖြစ်၍ ဓားကို သွက်
လက် ကွင်လည်စွာ အသုံးစွန့်နိုင်သည်။ သူ၏ ထက်မြက်လှသော
ကြောင့် ရန်သူ၏ ဓားများ အသီးသီး ကျိုးပဲ့သွားကြ၏။

ဆန္ဒနမင်၏ ထက်မြက်လှသော ဓားကို ထိတ်လန့်သွားပြီး
နောက်သို့ ဆုတ်ကုန်ကြသည်။

အနားသို့ မကပ်ဝံ့ကြချေ။

"အားလုံး၊ ရပ်လိုက်"

စူးစူးဝါးဝါး အသံတစ်သံ ရုတ်ခြည်း ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

အသံကြားလိုက်သည်နှင့် ဆန္ဒနမင်သည် နောက်မှ ပေးပြည်
တစ်ဇယ့် တိုက်ခတ်လာသလို နံအားမိ၏။

ထွားထုတ်ထွားဆဲ ဖြည့်ဖြည့် (၁၇၆) ● ၁၉၇

ရန်သူတစ်ယောက် သူ၏ နောက်သို့ ရောင်တခင် တိုက်ခိုက်
လေပြီ။

ထိုအခါ ဆန္ဒနမင်သည် လှုပ်တစ်ပြက် ကိုယ်ကိုပုလိုက်ပြီး
ရောင်တခင်းရင်း ဓားကိုတစ်ချက် နောက်သို့ ပြန်ပုတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ကိုယ်မော့ပညာဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အရောက်
မုန်ပျံကျော်လွှားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သုလှည့်၍ ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ရောင်တခင်
တိုက်ခိုက်သူမှာ သံလက်ဝါးမယ်တော်ပေတည်း။

သံလက်ဝါးမယ်တော်သည် မကြောက်စွယ်လိလိ မျက်နှာနှင့်
ဆန္ဒနမင်အား ကြည့်နေ၏။

ဝိုင်းချုပ်ကြီးရောက်လာပြီဖြစ်၍ တိုက်ခိုက်နေကြသော ဝိုင်း
သားများမှာ ဓားကို ဓားအိမ်တွင်း ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်သို့ မုန်ရောင်လိုက်ကြသည်။

အားလုံး ဆီတံ့ငြိမ်လျက် ရှိနေကြသည်။

သံလက်ဝါးမယ်တော်မှာ သူမ၏ တပည့်များကို တစ်ချက်
တုတ်ညှိုးပြီး ဆန္ဒနမင်ဘက်လှည့်၍ လေအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

"မင်းနဲ့ မတွေ့ရတာ တစ်နှစ်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်။ မင်းရဲ့
သိုင်းပညာက တိုးတက်လှချည်လား။ အခု မင်း ငါတို့ နဲ့တိုက်ခိုက်
လာပြီ။ ရှမ်းကားတာပေါ့။ ဟုတ်လား"

ထိုအခါ ဆန္ဒနမင်က ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပေးရင်း

"ကျွန်တော်လာပြီ၊ ရှမ်းကားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်ဇွား"

၁၃၈ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အခု ကျွန်တော်လာရတဲ့အကြောင်းရင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီက သိုင်းပညာ ကျမ်းစာအုပ်ကို ပြန်တောင်းဖို့ လာခဲ့တာပါခင်ဇာ။ အဲဒါ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ပေးပါခင်ဇာ။

“ဟေ့...မင်း ခော်ကားလှချည်လား။ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမသည် ရုတ်တရက် ထခုန်လိုက်ရင်း သံလက်ဝါးဖြင့် ဆဇွန်မင်က ငယ်ထိပ်ကို တအား ရိုက်ချလိုက်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်အဖြစ်အပျက်မို့ ဂိုဏ်းသားများ အလန့်တကြား ဖြစ်မိကြ၏။

သို့သော် ဆဇွန်မင်က သတိရှိသူဖြစ်၍ သူ၏တိုက်ကွက်ကို အသာအယာ ကိုယ်လုံးကို ဧဇ္ဈလျားပေးလိုက်ပြီး လေထုထဲသို့ ခုန်လိုက်သည်။ လေထုထဲတွင် လေဟုန်နီးသကဲ့သို့ ဝဲကာ ရောင်တိမ်းလိုက်၏။

သံလက်ဝါးမယ်တော်၏ ရိုက်ချက် လှဲသွားသည်။ ထိုအခါ ဆဇွန်မင်က ထပ်၍ ပြောဆိုပြန်၏။

“ဒီမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဇာ။ ကျွန်တော် ဒီကိုလာရတာ သိုင်းပညာစာအုပ်ကို မလှဲသလွန်းလို့ ပြန်တောင်းရခြင်းပါ။ ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင်...တော်...တိတ်။ ငါ မကြားချင်ဘူး”

သံလက်ဝါးမယ်တော်သည် ပြောရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ရုတ်ခြည်း ဖြန့်ကားပြီး ခုန်အုပ်၍ တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

ကျားကုတ်ကျားမဲ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ (၈၇၆-၅) ● ၁၃၉

“အင်း...ဒီအမျိုးသမီးကြီးနဲ့ ဆက်ယှဉ်ပြိုင်နေလို့လဲ ငါ့အတွက် ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆဇွန်မင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကိုယ်ကျောပညာကို အစွမ်းကုန် အသုံးချကာ ခုန်ပျံ၍ ရောင်တိမ်းသွားတော့၏။

ပြေးသူက ဆဇွန်မင်...

လိုက်သူက သံလက်ဝါးမယ်တော်။

သံလက်ဝါးမယ်တော်မှာ တပည့်များရှေ့မှောက်တွင် အရက်ကွဲမည်ကို မလိုလားချေ။

ထိုကြောင့် သူမ၏ခါး၌ ပတ်ထားသော ရွှေရောင်ကြာပွတ်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့...သတ္တိရှိရင် လက်နက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရအောင်”

“လက်နက်ချင်းယှဉ်ဖို့ မလိုပါဘူးဇာ။ ကျွန်တော် သိုင်းပညာစာအုပ် ပြန်ရရင် ကျွန်ုပ်ပါပြီ”

“အေး...မင်း ငါ့ကိုနှိပ်ရင် သိုင်းပညာစာအုပ်ကို ရမှယံ၊ မနိုင်ရင်တော့ မင်း ဘာမှ မကြိုးစားနဲ့တော့”

သံလက်ဝါးမယ်တော်က ဒေါသကိုမချုပ်တည်းနှိပ်ဘဲ ကွာပွတ်ကို နှိပ်ခနဲ လှဲလိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆဇွန်မင်က ဓားဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ကာလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဓားကို အောက်သို့ ချက်ချင်း ပြန်ဆွဲလိုက်ရာ

သူမ၏ ချိုင်းကြားသို့ လက်ပြန်တစ်ချက် ထပ်ပေးလိုက်ရာ နှစ်ဦးသား သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်နေစဉ်

“ဟား...ဟား...ဟား...”

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ရုတ်တရက် ရယ်သံကို ကြားလိုက်လေ တော့သည်။

သံလက်ဝါးမယ်တော်က မော့ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်အံ့ဩသွား သည်။

အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...သူ၏ ရန်ဘက်ဖြစ်သူ ရှောင်ရီရှမ်း ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဘွားဘွား၊ သံလက်ဝါး၊ နိုက်ရန် မဖြစ်ကြ ပါနဲ့တော့၊ ရှင်ရဲ့ သိုင်းဝညာကျမ်းစာအုပ်ကို ကျွန်မ ယူလိုက်ပြီ”
ရင်းတို့၏ အကြံအစည်သည် ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။

ဆန္ဒနမင်မှာ သံလက်ဝါးမယ်တော်ကို အချိန်ဆွဲ၍ တိုက်ခိုက် နေချိန်တွင် ရှောင်ရီရှမ်းက အခွင့်ကောင်းယူကာ သိုင်းဝညာစာအုပ် ကို ဝင်ရောက်ယူခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအခါ မရှောင်ရီရှမ်းမှာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဖွဲ့လွှာငှက်တစ် ကောင် အသွင်ဖြင့် ရုတ်တရက် ခုန်ဖွဲ့သွားရင်း...

“ဆန္ဒနမင်၊ ဆရာမတို့ရဲ့ လုပ်ငန်း ပြီးမြောက်ပြီ၊ ဒီတော့ မယ်တော်ကြီးနဲ့ အချိန်ဆွဲနေနဲ့၊ ဆရာမတို့ ပြန်ကြည့်နဲ့”

ရှောင်ရီရှမ်းမှာ ပြောရင်း အိတ်ထဲမှ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

ထိုစာအုပ်ကိုမြင်ရလျှင် ဆန္ဒနမင်မှာ ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့သော် သံလက်ဝါးမယ်တော်က အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင်မ...တယ်စော်ကားပါလား၊ မင်းပါလာနဲ့၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်း ယှဉ်ပဲတယ်”

ကော့ဆွဲသည်နှင့် သံလက်ဝါးမယ်တော်သည် သံလက်ဝါးကို ရုတ်ခြည်းဆန့်တန်းပြီး ရှောင်ရီရှမ်းရဲ့ ရာသီ ခုန်ဖွဲ့၍ အုပ်လိုက်၏။

ရှောင်ရီရှမ်းက ခပ်အေးအေးဖြင့် သူမ၏ လက်မောင်းနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ကာလိုက်သည်။

ထိခိုက်သောအသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အတွင်းမျှင်း ယှဉ်ပိုင်ခြင်းကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပြင်း ထန်လှသော တွန်းအားကြောင့် နောက်သို့ သုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်ခွာ ကြရ၏။

ထိုအခိုက် ဘေးတွင်ရှိသော ဆန္ဒနမင်မှာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ် နုတ်ပြသွားမည် ခိုးရိမ်သောကြောင့် သံလက်ဝါးမယ်တော်၏ နောက် သို့ တစ်ချိန်ထိုးပြေးသွားပြီး တိုက်ခိုက်တော့သည်။

သံလက်ဝါးမယ်တော်မှာ သိုင်းစာအုပ်ကို မှမနေသည်။ သူမ သတိလျှော်သွားစဉ် ဆန္ဒနမင်၏ လက်ဝါးဒဏ်သည် သူမ၏ ဓါးဆီ သို့ ရိုက်မိသွား၏။ သံလက်ဝါးမယ်တော် ထိသွားချေလို့။

နဲ့တုံ့ထိန်းသားတို့မှာ မိမိတို့၏ ငိုထိုးမျှပ်ကြီး သူ့ခွင့်လဲကျ သွားသည်ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိကြ သည်။

သံလက်ဝါးမယ်တော်က အော်လိုက်သည်။

“တောက်...အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ ဘာရုပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ခုပေါင်းသိုင်းကွက်နဲ့ ရန်သူကို ဝိုင်းတိုက်ကြပါတော့လား။”

ဝိုင်းကျပ်ကြီး၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝပ်ပေး

ရန်သူကို ခိုးဖွဲ့မိသော်လည်း ခုပေါင်းအင်အားဖြင့် ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

ထိုစဉ် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အော်သံများ ရုတ်တရက် ကြားရလေတော့၏။ ဝိုင်းသားနှစ်ရာမန့်ကို ဌာနဓမ္မား ကွမ်းကွဲနီနီနီ ဦးဆောင်၍ ခေါ်လာသည်။

ထိုအခါ သံလက်ဝါးမယ်တော်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...ကွမ်းကွဲနီနီနီ၊ မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ရန်သူကို ခုပေါင်းသိုင်းကွက်နဲ့ ဝိုင်းထားကြစမ်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထွက်မပြေးစေနဲ့။”

သူမ၏စကားကို ကြားသည်နှင့် ဌာနဓမ္မား လေးဦးတို့သည် မိမိတို့လူများကို ဦးစီးပြီး ကော်ဝိုင်းပုံစံဖြင့် ဆဗ္ဗနမင်နှင့် ရွှေငင်ရိက္ခန်းကို ဝိုင်းထားလေတော့၏။

သံလက်ဝါးမယ်တော်က...

“ဒီနေ့တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် လွတ်မြောက်လမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါတို့ရဲ့ ခုပေါင်းသိုင်းကွက်အင်အားကို ထိုးဖောက်နိုင်ရင် ငါ့ အညှစ်မယ်၊ မင်းတို့ကိုလဲ တောင်အောက် ပြန်လွှတ်ပေးမယ်၊ အကယ်၍ မထိုးဖောက်နိုင်က လက်ထဲက အစိုးတန်စားနဲ့ သိုင်းစာအုပ်ကို ထားရစ်နဲ့ရမယ်။”

ထိုအခါ ရွှေငင်ရိက္ခန်းက တဟားဟား ရယ်ပြီး...

“ဒီမှာ သံလက်ဝါးမယ်တော်၊ ကျွန်မတို့ဟာ မပိုင်ဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မလာဘူး၊ ရှင်တို့ရဲ့ ခုပေါင်းသိုင်းကွက်ဟာ ကျွန်မတို့အတွက် အလကားပါ၊ မထိရောက်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ထိုးဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးမယ့်အပြင် ရှင်တို့တပည့်တွေကိုလဲ တစ်ယောက်မှ ဒဏ်ရာမရစေရဘူးလို့ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်။”

သူတို့ကနှစ်ယောက်...

တစ်ဖက်က နှစ်ရာကျော်...

ထို့အပြင် တပည့်များကိုပင် ဒဏ်ရာမရအောင် ကတိပေးပြန်သေးသည်။

“ဟေ့...ရွှေငင်ရိက္ခန်း၊ သိပ်ပြီး လေလုံးမကြီးနဲ့၊ ယုတ်ပြိုင်ပြီးမှ အဖြေထွက်လိမ့်မယ်။”

သံလက်ဝါးမယ်တော်သည် ပြောပြီး သူမ၏ တပည့်များဘက်သို့ လှည့်၍ ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဟေ့...တပည့်တို့ အားလုံး ပြိုင်တူတက်ကြနို့။”

တစ်ဖိုနီတည်းမှပင် သူမ၏ ဘေးဝဲဘက် ၁၈ ယောက်၊ ယာဘက် ၁၈ ယောက် တပည့်ဝိုင်းသားများကို ရန်သူနှစ်ယောက်အား ဝိုင်း၍ ညှပ်ပိတ်ထားစေ၏။

ကျွန်ဝိုင်းသား တပည့်များက အပြင်ဘက်မှတစ်ထပ် ညှပ်ဝိုင်းထားလိုက်ပြန်သည်။

လှသုံးဆယ့်ခြောက်ယောက် ဓားကိုယ်စီနှင့် ငါ့မအတွင်း

၂၀၄ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

စက်ဝိုင်းထဲရှိ ဆန္ဒနှစ်မင်နှင့် ရွှေငင်ရိက္ခမ်းတို့ကို ဓားမိုးရွာသန်းလိုက် သည့်ပမာ တိုက်မိုက်ကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ ရွှေငင်ရိက္ခမ်းက တစ်တံခိတ်တောက်ပနေသော ဓား ရှည်ဖြင့် ဝင်၍ လျင်မြန်သည့်အဟုန်ဖြင့် ခုခံတိုက်မိုက်လိုက်ရာ ရန်သူ၏ ဓားကိုးလက်မှာ လွင့်စဉ်ကျသွားလေ၏။

အလားတူ ဆန္ဒနှစ်မင်မှာ အနီးကပ်လာသော ရန်သူများကို သူ၏ထက်မြက်လှသော ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်း၍ ပြန်လည်၍ တိုက်စစ် ဆင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ရန်သူ၏ ဓားခုနှစ်လက်တို့မှာ ထက်ဝိုင်းကျီး သွားကြလေ၏။ နှစ်ဦးမှာ ဓားလွတ်ကျသွားသည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ သုံးမခန်းသော သိုင်းပညာကို သံလက်ဝါး မယ်တော်မှာ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ထိုအခါ ရွှေငင်ရိက္ခမ်းက ဆန္ဒနှစ်မင်နားသို့ တိုးကပ်ပြီး ...

“ဆန္ဒနှစ်မင် ... ရန်သူကို ဇွင်းဖို့ အရင်ဆုံး ခေါင်းဆောင်ကို ဖြိုရမယ်။ ဒီတော့ အလယ်စဟိုကို ကပ်သွားပြီး သံလက်ဝါး မယ် တော်ကို ဖမ်းချုပ်ရအောင်”

ဆန္ဒနှစ်မင်က နားလည် သဘောပေါက်၏။

သည့်နောက် သူတို့သည် ဓားကို ဒလကြမ်း ဝှေ့ရမ်းပြီး မိုး ကြိုးသိုင်းကျက်ဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ လမ်းဖယ်စေသည်။

ဆန္ဒနှစ်မင်မှာ ဓားတစ်လက်ကို ထပ်၍ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ယခုအချိန်တွင် သူသည် လက်ထဲတွင် အလွန်ထက်မြက် လှသော ဓားနှစ်လက် ရှိနေလေပြီ။

ကျားကုတ်ကျားမ ဖျံပျံပျံ (ဓားစဉ်၄) ● ၂၀၅

ရွှေငင်ရိက္ခမ်းနှင့် လက်တွဲ၍ အတွဲညီညီနှင့် ရန်သူများကို တိုက် မိုက်တော့သည်။

ဆန္ဒနှစ်မင်၏ ထက်မြက်လှသော ဓားနှစ်လက်၏ တိုက်ကျက် ကြောင့် ရန်သူများ၏ ဓားအသီးသီးမှာ ထက်ဝိုင်းကျီးသွားကြကုန် လေတော့သည်။

ထိုအခါ ရွှေငင်ရိက္ခမ်းမှာ အခွင့်အရေးရသည်နှင့် သူမအနီး သို့ ကပ်မိသည်နှင့် အလစ်တွင် ဓားရှည်ဖြင့် ထိုးချလိုက်၏။

လျင်မြန်လှသော သိုင်းကျက်ကြောင့် သံလက်ဝါးမယ်တော် မှာ ရွှေငင်ကျင်းရန် အချိန်မရတော့ချေ။

“အမယ်လေး ...”

သံလက်ဝါး မယ်တော်မှာ ဇူးဇူးဝါးဝါးအော်ရင်းလဲကျသွား၏။

ရွှေငင်ရိက္ခမ်း၏ ထက်မြက်လှသောဓားမှာ သူမ၏ ကိုယ်တွင်း သွေးကြောနေရာသို့ မိမိရရ ထိုးမိလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဂိုဏ်းသားများမှာ ၎င်းတို့၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲကျ သွားခြင်းကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် အထိတ်တလန့် စုတ်စုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ထိုအချိန် အကင်းပေါင်းသော ရွှေငင်ရိက္ခမ်းက သံလက်ဝါး မယ်တော်ထံသို့ ခြေသွားပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... အားလုံးရပ်လိုက်ကြ။ အခု မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကို နို့ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ပြီ။ မင်းတို့ မရပ်ရင် မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး ဒီထက်နာသွားလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ နုံတုံဂိုဏ်းသားများသည် မခံမရပ်နိုင်သော်လည်း အားမတန် ဟန်လျှာ၍ တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်လိုက်ကြရ၏။

“ကိုင်းနေခဲ့တော့ အဘွားကြီး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကတိအတိုင်း ရှင်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေကို ဒဏ်ရာရအောင် မလုပ်နဲ့ဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်နဲ့ ရှင်တို့ စုပေါင်းသိုင်းကွက်ကို ဖြိုခွင်းလိုက်ပြီ။ ကဲ ... နေခဲ့ပေဦးတော့ သံလက်ဝါး မယ်တော်”

ထိုကားကို ကြားသောအခါ သံလက်ဝါး မယ်တော်မှာ မကြေမချမ်းဖြင့် ရှောင်ရိက္ခမ်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ... သူ တာဖျူမလှုပ်စွားနိုင်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ... သူမသည် သွေးကြောကို အပိတ် ခံထားရခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုအခါ ဆဇွန်မင်က ...

“ဆရာမ ... ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သံလက်ဝါးမယ်တော်ကို ဓားစာခံအဖြစ်နဲ့ တောင်မြေအထိ ခေါ်သွားရင် ကောင်းမယ်။ ဒါမှ သူ့ရဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေရန်က စိတ်ချရမယ်။ သူ့ဂိုဏ်းသားတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဂရုမစိုက်သော်လည်း သူ့ကိုတော့ ဓားစာခံ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ရှောင်ရိက္ခမ်း သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သံလက်ဝါး မယ်တော်အား ...

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ရှင် ကြော်နပ်ရင်ကြော်နပ် မကြော်နပ်ချင်လည်း နေပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို တောင်မြေအထိ လိုက်ဖို့ပေးဦး”

ပေါ့။ ကဲ ... ဟေ့ ... အားလုံး လမ်းဖယ်ပေးကြ။ တစ်ယောက်မှ လိုက်မလာကြနဲ့။ မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ငါတို့လက်ထဲမှာဆိုတာ ပြုပြုမှတ်ထားကြ ...”

ရှောင်ရိက္ခမ်းသည် သံမဏိ မယ်တော်အား ပြန်၍ ဖျေဖို့ယူပြီး တောင်မြေသို့ ကျောက်လှေခါးထစ်အတိုင်း ကိုယ်မော့ပညာကို သုံးကာ တဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွားကြသည်။

ဆဇွန်မင်မှာလည်း ဆားကို မားမိမ်သို့ ပြန်သွင်းပြီး နုံတုံ ဂိုဏ်းသားများအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကိုင်း ... မိတ်ဆွေတို့ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ... လွန်ရာရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်နေချင်ပါတယ်”

ဆဇွန်မင်မှာ ကောင်းဆိုးသည်နှင့် ရှောင်ရိက္ခမ်းနောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်သွားလေတော့သည်။

သံလက်ဝါး မယ်တော်၏ တပည့်များသည် သည်းခံ၍ စောင့်ဆိုင်းပြီး ဝပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်ကြ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ကူညီရန် လိုက်သွားပေတော့သည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ တောင်မြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထိုအခါ ဆဇွန်မင်က ...

“ဆရာမ ... သံလက်ဝါးမယ်တော်ကို ထားခဲ့နိုင်ပြီ”
ရှောင်ရိက္ခမ်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှေလာကြည့်ရုံအား
သည်နောက် ရှောင်ရိက္ခမ်းသည် ပြောချော့နေသော ကျောက်

၂၀၈ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ပြားကြီးပေါ်တွင် သံလက်ဝါးမယ်တော်အား တင်ထားလိုက်၏။

ပြီး နောက် သူမ၏ ကျောပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ သံလက်ဝါး မယ်တော်မှာ တဖြည်းဖြည်း အကြော

များ ပြန့်ပွင့်လာသည်။ ထို့နောက် ဆန္ဒနိမိတ်နှင့် ရောင်စိုဓိမိတ်တို့သည်

ကိုယ်ပေးပညာဖြင့် ခရီးပြင်းနှင့်မဲ့ကြတော့သည်။

သံလက်ဝါးမယ်တော်မှာ ကောင်းစွာ သတိရလာပြီး လိုက်

သော်လည်း မရှိလိုက်တော့ချေ။

နှစ်နှာရုံးနဲ့ ခရီးပြင်း နှင်မိသောအခါ ဝံပုလွေ့နက် ဟုန်စမ်း

တို့ ဟည်းနိုးနေရန်သောတ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပေတော့သည်။

ဒီတိပုနေသော ဝံပုလွေ့နက် ဟုန်စမ်းမှာ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ

ဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

“ကဲ ... ငါတုမ၊ ကိစ္စတော့ ပြီးပြတ်အောင်မြင်ခဲ့ပြီ၊ သိုင်း

ပညာစာအုပ်ကိုလည်း ရလာပြီ၊ ဒီတော့ ... ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ကြပေ

တော့၊ အခေါ်တို့ တီဘက်ခရိုင်ကို ပြန်ပြန် ခရီးထွက်မှ ပြစ်မယ်”

ထို့နောက် ဝံပုလွေ့နက် ဟုန်စမ်းသည် ခရာမှတ်ပြီး သူမ၏

ဘက်တော်သားများကို လူစုတော့၏။ ချက်ချင်း လူစုနိုင်သည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ၎င်းတို့သည် တောင်ဘက်စူးစူး

အရပ်သို့ ခရီးဆက်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့သည်။

စာခဉ်(၄) ပြီး၏

တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

